

இக்கரையும்

11014

4972. XVI. D. 27.

அக்கரையும்

லெ.சாம்நாத சர்மா

(1962)
பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

இக்கரையும் அக்கரையும்

(கட்டுரைகள்)

எழுதியது :

வெ. சாமிநாத சர்மா

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

(தொடக்கம் 1936)

புதுக்கோட்டை

முதற் பதிப்பு : மார்ச்சு 1962.

பதிப்பு உரிமை பெற்றது.

(C) V. SWAMINATHA SARMA
12, Sir Mohamed Usman Road
Thyagarayanagar
MADRAS-17

விலை : ரூ. இரண்டு

Jeevan Press, Madras-5. (608)

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
1. இக்கரையும் அக்கரையும்	... 5
2. உழைப்பும் பிழைப்பும்	... 22
3. படிப்பும் பண்பாடும்	... 29
4. அறிவும் அன்பும்	... 35
5. வெற்றியும் வாழ்க்கையும்	... 49
6. பணமும் மனமும்	... 57
7. இளமையும் முதுமையும்	... 63
8. நன்மையும் தீமையும்	... 67
9. சான்றோரும் சிற்றினமும்	... 76
10. இன்பமும் துன்பமும்	... 83
11. வீடும் நாடும்	... 96
12. காலமும் கடவுளும்	... 111

1. இக்கரையும் அக்கரையும்

“இக்கரைக்கு அக்கரை பச்சை” என்ற வாசகத்தை அறியாதார் யார்? வாழ்க்கையின் எந்தத் துறையில் ஒருவன் ஈடுபட்டிருந்தாலுஞ்சரி, அவனுக்கு அந்தத் துறையில் சிறிது காலங்கழித்து, கசப்பு ஏற்பட்டு விடுகிறது. ஏன் இந்தத் துறையில் ஈடுபட்டோம் என்று ஏங்குகிறான். வேறொரு துறையில் ஈடுபட்டிருக்கக் கூடாதா, ஈடுபட்டிருந்தால் எவ்வளவோ நன்றாயிருக்குமே, வாழ்க்கையில் வெகுதூரம் முன்னேறியிருக்கலாமே என்றெல்லாம் எண்ணுகின்றான்; தன் துரதிருஷ்ட நிலைக்கு வருத்தப்பட்டுக் கொள்கிறான்.

மாதந் தோறும் குறிப்பிட்ட தேதியில் ஒழுங்காகச் சம்பளம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கிற அரசாங்க உத்தியோகஸ்தனைக் கேளுங்கள். ‘என்ன உத்தியோகம் வேண்டியிருக்கிறது? செய்த வேலையையே செய்து கொண்டு, எப்பொழுதும் மேலதிகாரிகளின் ஆணைக்கும் தயவுக்கும் காத்துக்கிடக்க வேண்டியிருக்கிறது.

சுயமாகக் சிந்தித்துச் சுயமாக ஒரு வேலையைச் செய்ய முடிகிறதா? எதற்கும் வாய்ப்பில்லை. ஏதாவது ஒரு வியாபாரத்தைத் தொடங்கியிருந்தாலும், என்னுடைய சுயசக்திகளை உபயோகப்படுத்தி எவ்வளவோ தூரம் முன்னேறியிருக்கலாம்' என்று ஆசாபங்கக் குரலுடன் பேசுகிறான்.

ஒரு வியாபாரியைக் கேளுங்கள். 'விலைவாசிகள் ஒரு நிலையிலில்லாத இந்தக் காலத்தில் வியாபாரத்தில் என்ன சம்பாதிக்க முடியும்? பாக்கிகளை வசூலிப்பது பெருந்தொல்லையாயிருக்கிறது. ஒரு மாதத்தில் லாப மென்றால் அடுத்த மாதத்தில் நஷ்டம் ஓயாத கவலை. அரசாங்க உத்தியோகத்தில் புகுந்திருந்தால், நாம் செய்கிற வேலை எதுவாயிருந்தாலும், எப்படியிருந்தாலும், மாதந்தோறும் ஒழுங்கான வருவாய் கிடைத்துக் கொண்டிருக்கும். இத்தனை நாட்களுக்குள் பெரிய பதவிக்கு வந்து நான்குபேர் மத்தியில் கண்ணியமும் கௌரவமுமாக இருந்திருக்கலாம். கவலையில்லாத வாழ்க்கை. கடைசியில் பென்ஷனும் வந்து கொண்டிருக்கும். வியாபாரத்தில் பிரவேசித்தது என் பெரிய குற்றம்' என்று ஏக்கம் தோய்ந்த குரலில் கூறுகிறான்.

எத்தனையோ அனுகூலங்களை எதிர்பார்த்து ஒருவன் ராணுவத்தில் பேய்ச் சேருகிறான். சொற்பகாலத்திற்குள் 'என்ன பிழைப்பு? தினந்தோறும் செத்துப் பிழைக்க வேண்டியிருக்கிறது' என்று சொல்லத் தொடங்கிவிடுகிறான்.

'ரெயிலிலோ கப்பலிலோ அலுவல் பார்க்கிறவனுக்கு, 'எப்பொழுது ஒரே இடத்தில் நிம்மதியாக இருந்து கொண்டு உத்தியோகம் செய்யப்போகிறோம்' என்ற எண்ணமே மேலிட்டு நிற்கிறது.

உஷ்ணப்பிரதேசத்தில் வசிக்கிறவன், குளிர்ப்பிரதேசத்தில் வசிக்க வசதி ஏற்பட்டால் தேவலையென்று

நினைக்கிறான். அப்படியே குளிர் மிகுதியான நாட்டிலே வசிக்கிறவனுக்கு வெயில் மிகுந்த நாட்டிற்குச் சென்று குடியேறிவிடலாமா என்று தோன்றுகிறது.

இப்படி இவர்கள் விரும்பியபடியே இவர்களுக்கு மாறுதல் கிடைக்கிறதென்று வைத்துக் கொள்வோம். அப்பொழுது — அந்த மாறுதல் நிலையில் — சிறிது காலம் இருந்த பிறகு 'பழைய நிலையை ஏன் விட்டு வந்தோம்? புதிய மாறுதல், பழைய நிலையைக் காட்டிலும் மோசமாகவல்லவோ இருக்கிறது? அந்த நிலைக்கே திரும்பிப் போய்விடக்கூடிய வாய்ப்புக் கிடைக்காதா' என்று எண்ணமிட்ட வண்ணமிருக்கிறார்கள்.

ஆக, யாருக்கும், இருக்கிற நிலையில் அதிருப்தி; இல்லாத நிலையை எண்ணி மகிழ்ச்சி. உலகத்தில் சர்வ சாதாரணமாக இதைப் பார்க்கிறோமில்லையா? இதற்கு என்ன காரணம்?

பொதுவாக மனிதன், மாறுதலை விரும்பும் சுபாவ முடையவன். அவனுடைய அகவாழ்க்கையிலாகட்டும் புறவாழ்க்கையிலாகட்டும், இந்தச் சுபாவம் அடிக்கடி பிரதிபலிக்கிறது. அவன் உண்ணும் உணவு, உடுக்கும் உடை, இப்படிச் சாதாரண விஷயங்களில் கூட அவன் மாறுதலைக் காண விழைகிறான். காதல் வாழ்க்கையைத்தான் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். காதல் மாறுதலடையாதது, அழியாதது, தெய்வத் தன்மையுடையது என்றெல்லாம் சொல்கிறோம். வாஸ்தவந்தான். ஆனால் இந்தக் காதல், தம்பதிகளின் வாழ்க்கையில் பரிணமிக்கிறபோது, அடிக்கடி இல்லா விட்டாலும் ஏகதேசமாகவாவது மாறுதலைப்பெற்றால்தான் சோபிதம் பெறுகிறது; புனிதமடைகிறது. ஊடலும் கூடலுமாகிய மாறுதல்கள், காதல் வாழ்க்கையின் இயற்கையான நியதிகளாயிருக்கின்றனவல்லவா?

மற்றும் மனிதன், கிட்ட; ஒன்றைக் காட்டிலும்

எட்ட இருக்கின்ற ஒன்றின்மீது பிரமை கொள்கிற சுபாவமுடையவனாயிருக்கிறான். ஏனென்றால், எட்ட இருப்பது அவனுக்கு ஸ்தூலமாக அல்லது ஒருபிண்டமாகத்தான் தெரிகிறது. அதாவது அதன் புறத்தோற்றத்தை மட்டுந்தான் பார்க்கிறான். அப்பொழுது அது வழவழப்புடையது போலத் தெரிகிறது. அதன்மீது ஏற்பட்டுள்ள வரிகள், பிளவுகள் முதலியன தெரிவதில்லை. அதன் உள் அமைப்புக்கள், அந்த அமைப்புக்களின் அசைவுகள், அந்த அசைவுகளின் விளைவுகள் ஆகியவை அவனுக்குச் சரியாகப் புலனாவதில்லை. பூனைக் காஞ்சி இலை, சிறிது தூரத்திலிருந்து பார்த்தால் பசுமையாகத்தான் இருக்கிறது; தீண்டிப் பார்த்தபிறகல்லவோ அதன் தன்மை வெளிப்படுகிறது. ஒரே எரிச்சல். நமது கண்பார்வை எட்டுகின்ற எல்லையிலிருக்கும் ஒரு கட்டத்தைப் பார்க்கிறோம். நல்ல விதமாகவே தென்படுகிறது. அதில் சென்று சிறிது காலமாகவாவது வசிக்க வேண்டுமென்ற ஆசையும் நமக்கு உண்டாகிறது அதில் நுழைந்து பார்த்த பிறகுதான், அதில் வசிப்பதற்கான சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு அங்குச் சிறிது காலம் வசித்த பிறகுதான், அது நாம் வசிப்பதற்குத் தகுதியுடைய தன்று என்பதைத் தெரிந்துகொள்கிறோம். நாம் அது காறும் வசித்துக் கொண்டிருந்த இடமே மேலான தென்று தோன்றிவிடுகிறது.

தவிர மனிதன், கிட்ட இருக்கின்ற ஒன்றோடு நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொண்டுவிடுகிறபோது, ஒரே மாதிரியான வேலையைச் செய்து கொண்டிருக்கிறபோது, அதன்மீது, அந்த வேலையின்மீது, சில சமயங்களில் சலிப்புக் கொண்டு விடுகிறான். அப்படிப்பட்ட சமயங்களில் அவன் மனம், எட்டவிருக்கின்ற ஒன்றின்மீது செல்கிறது. அது சலிப்புத் தரா

மலிருக்குமென்று கருதுகிறான். ஆனால் அதுவும் ஒரு பிரமை என்பது அப்பொழுது அவனுக்குத் தெரிவதில்லை.

இங்ஙனம் இருக்கின்ற நிலையில் ஒருவனுக்கு அதிருப்தி ஏற்படுவதற்கான காரணங்கள் பலவற்றைச் சொல்லிக்கொண்டு போகலாம். அவை ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். இருக்கிற நிலையில் திருப்தி காண்பதற்கு என்ன வழி? வாழ்க்கை பூராவினும் கூடிய மட்டில் கசப்பை அனுபவிக்காமலிருப்பதற்கு ஒருவன் எப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டும்? இவைகளைப் பற்றிச் சிறிது பேசுவோம்.

பிரதியொரு மனிதனும், தன் எதிர்கால வாழ்க்கையை நிர்ணயித்துக் கொள்வதற்கு முன், தன்னிடம் இயல்பாக அமைந்துள்ள அறிவு, அந்த அறிவின் வரம்பு, தன்னுடைய மனப்போக்கு, செயலாற்றுந் திறன், உடல் நிலை ஆகியவைகளைப் பற்றி நன்றாகச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்; பார்த்து அவைகளுக்குகந்த முறையில் தன் எதிர்கால வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அறிவு, பல துறைகளுடையது. ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு துறைபற்றின அறிவு இயல்பாகவே அமைந்திருக்கிறது இப்படி அமைந்திருப்பதை ஒவ்வொருவருடைய குழந்தைப் பருவ நடவடிக்கைகளிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம். ஒரு குழந்தை, இசைவரும் திசையில் தன் இரு செவிகளையும் நீட்டுவதில் ஆர்வம் காட்டுகிறது. ஒரு குழந்தை, ஏதோ ஒரு குச்சியை எடுத்துக்கொண்டு தரையில் உருவங்கள் பலவற்றை வரைவதில் ஈடுபாடு கொள்கிறது. ஒரு குழந்தை, கடிகாரமோ, ரேடியோவோ, இப்படி ஏதோ ஒன்றை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, அதன் கருவிகளைப் பிரித்துப் பார்ப்பதிலும் பிறகு அவற்றைப்

பொருத்திக் காண்பதிலும் கவனஞ் செலுத்துகிறது. ஒரு குழந்தை, எழுத்துக்களைச் சரிவரப் புரிந்து கொள்ளாதபோதிலும், வீட்டில் எங்காவது ஒரு மூலையில் சீந்துவாரற்றுக் கிடக்கும் ஒரு பத்திரிகைக் காகிதத்தையோ, கிழிந்துபோன ஒரு புத்தகத்தையோ, தலை கீழாகவாவது வைத்துப் புரட்டிப்பார்த்துக் கொண்டிருப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகிறது.

இந்த மாதிரியான நடவடிக்கைகளைக் கொண்டு எந்தக் குழந்தைக்கு எந்தத்துறை பற்றின அறிவு இயல்பாயமைந்திருக்கிற தென்பதைப் பெற்றோர்களோ, பெற்றோர்கள் நிலையிலுள்ள மற்றவர்களோ அறிந்துகொண்டு அந்தத்துறை பற்றின அறிவை மேலும் மேலும் வளர்த்துக்கொள்வதற்கான சூழ்நிலையை அந்தக் குழந்தைக்கு அமைத்துக்கொடுக்க வேண்டும்; வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அந்தக் குழந்தை, வயது வந்தபிறகு, தன்னுடைய அறிவு நல்லவிதமாகப் பயன்படுகின்ற முறையில் தன் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள முடியும். அப்படியின்றி, அந்தக் குழந்தையைப் பெற்றோர்களோ, பெற்றோர்கள் நிலையிலுள்ள மற்றவர்களோ, தங்களுடைய சொந்த நலன் கருதி வேறொரு வாழ்க்கைப் போக்கில் திருப்பி விடுவார்களானால், அவர்கள் அந்தக் குழந்தைக்கு அநீதி செய்தவர்களே யாவார்கள்.

பெற்றோர்களோ, அவர்கள் நிலையிலுள்ள மற்றவர்களோ, தங்கள் பொறுப்பை உணர்ந்து நடந்து கொண்டாலும் நடந்துகொள்ளாவிட்டாலும், ஒவ்வொருவனும் சுயமாகச் சிந்தித்து ஒரு முடிவு எடுக்கக் கூடிய பக்குவ வயதை யடைந்ததும், மேலே சொன்னமாதிரி தன்னிடம் இயல்பாயமைந்துள்ள அறிவு, அந்த அறிவின் வரம்பு, தன்னுடைய மனப்

போக்கு செயலாற்றுந் திறன், உடல் நிலை ஆகியவை களை அனுசரித்து, தன் வாழ்க்கையை நிர்ணயித்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல் பிறருடைய நிர்ப்பந்தத்தின் விளைவாகவோ, உடனடியான பலனை எதிர்பார்த்தோ, வேறொரு போக்கில் தன் வாழ்க்கையைத் திருப்பி விடுவானாகில் அவன் ஒரு கால், லௌகிக வெற்றிகளைப் பெறலாம் ஆனால் அவற்றில் இன்பம் நுகரமாட்டான். சிலருக்கு ஆயுள் பூராவினும் ஆசாபங்கமே நிறைந்திருக்கக் கூடும். சிலரை, சலிப்பும் சோர்வும் வாழ்க்கை முழுவதிலும் அரித்துக்கொண்டிருக்கும்.

உதாரணமாக, இளமையில் இசைக்கு வசப்பட்டிருந்த ஒருவன், வயதான் பிறகு, விதி வசம் என்று சொல்லிக்கொண்டோ, தன்னையோ பிறரையோ நொந்துகொண்டோ, வைத்தியத் தொழிலில் பிரவேசிப்பானாகில், அவன், தன்னுடைய விடா முயற்சியினாலும் சலியாத உழைப்பினாலும் காலக் கிரமத்தில் நல்ல பெயர் வாங்கிவிடலாம்; ஏராளமான பணத்தைக் குவித்து விடலாம். ஆனால் அவன் உள் மனமென்னவோ, தன்னுடைய இளமையில் தன்னை வசப்படுத்திக் கொண்டிருந்த இசைக் கலையோடுதான் உறவாடிக் கொண்டிருக்கும். அந்த உறவிலேதான் அவன் இனிமை காண்பான்; அமைதி பெறுவான். ஒரு நாளில்லாவிட்டால் ஒருநாள் அவன் வைத்தியத் தொழிலை அறவே விட்டு விட்டு, சங்கீதத்திற்குத் தன்னைப் பூரணமாக ஒப்புக் கொடுத்து விடுதலும் கூடும்.

சி. வி. ராமன், கணித சாஸ்திரத்தில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்றவர். அதனால்தான் அவருக்கு அர சாங்கக் கணக்குத்துறை அலுவலகத்தில் உயர்தர உத்தியோகம் கிடைத்தது. அதைத் திறமையாகவும்

வகித்தார். ஆனால் அவர் ருசியெல்லாம், ஊக்கமெல்லாம் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியிலேயே ஒன்றி நின்றது. எனவே சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு அந்த உத்தியோகத்தை உதறிவிட்டு விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டார். அதில் வெற்றி கண்டார். நோபல் பரிசும் கிடைத்தது.

அறிவு, பலதுறைகளுடையதாயிருப்பது போல், ஒவ்வொரு துறைபற்றின அறிவும் பல பிரிவுகளுடையதாயிருக்கிறது. இதையும் ஒருவன் தெரிந்து தெளிதல் வேண்டும். விஞ்ஞான சாஸ்திரம் என்று பொதுப்படையாகச் சொல்கிறோம். ஆனால் அதில் பௌதிக சாஸ்திரம் என்றும் ரசாயன சாஸ்திரம் என்றும் இரண்டு பெரும்பிரிவுகள் அடங்கியிருக்கின்றன. ஒரு விஞ்ஞான சாஸ்திரிக்கு இரண்டு பிரிவுகளிலும் பொதுவான பயிற்சி இருக்கலாம். ஆனால் ஏதோ ஒரு பிரிவில் தான் இயல்பான அக்கரை இருக்கும். அதில்தான் அவன் கவனம் அதிகமாகச் செல்லும்.

வாய்ப்பாட்டு பாடுகிறவனும், குழல் ஊதுகிறவனும், வீணை வாசிக்கிறவனும், மிருதங்கம் அடிக்கிறவனும் எல்லோரும் சங்கீத வித்துவான்கள்தான். ஆனால் ஒவ்வொரு வித்துவானுக்கும் ஒவ்வொன்றில்தான் இயல்பான திறமை இருக்கும்; மற்றவைகளில் பரிச்சயம் இருக்கலாம். அது வேறு விஷயம். எந்த ஒன்றில் ஒருவனுக்குத் திறமை இருக்கிறதோ அந்த ஒன்றைப் பின்பற்றினால்தான், அவன், வாழ்க்கையில் வெற்றி காணமுடியும்.

எனவே, இந்த உட்பிரிவுகளையும் மனத்தில் கொண்டு ஒருவன் தன் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல் எந்த உட்பிரிவாயிருந்தாலென்ன, எல்லாம் ஒரு துறைக்குட்பட்டதுதானே என்று கருதி, தன் வாழ்க்கையை

அமைத்துக் கொள்வானாகில், அதிலிருந்து அவன் அதிகமான பலனை எதிர்பார்க்க முடியாது. ஏதோ ஒரு விதமாக வாழ்க்கைப் போக்கிலே மிதந்து சென்று கொண்டிருக்கலாம்.

சொல்லழகும் பொருட் செறிவும் நிறைந்த வாக்கியங்களை அமைத்துக் கடிதங்கள் எழுதுவதில் இயற்கையான ஆற்றல்பெற்ற ஒருவன் ஓர் அலுவலகத்தில் சந்தர்ப்ப விசேஷத்தினால் ஒரு கணக்ககை அமர்ந்து வேலை செய்யும்படி நேரிட்டால் அவன் அந்த வேலையில் எப்படி சிரத்தைக் கொள்வான்? குடும்ப காலட்சேபம் நடக்க வேண்டுமே யென்பதற்காகத் தன்விதியை நொந்து கொண்டு வேலை செய்வான். அவ்வளவுதான்.

எழுத்தாளனை எடுத்துக் கொள்வோம். சிறு கதை எழுதுகிறவனும் எழுத்தாளன் தான். சரித்திரம் எழுதுகிறவனும் எழுத்தாளன் தான். ஒவ்வொருவனுக்கும் ஒவ்வொன்றில் இயற்கையான ருசியும் ஆற்றலும் மிகுந்திருக்கும். அந்த வழியில்தான் அவன் செல்ல வேண்டும். அப்படிக்கின்றி, தன்ருசிக்கும் ஆற்றலுக்கும் புறம்பான இலக்கியப்படைப்பில் ஈடுபடுவானாகில், அதனால் அவனுக்கு ஊதியம் கிடைக்கலாம்; புகழும் கிட்டலாம் ஆனால் அவன் படைப்பின் மீது அமரமுத்திரை விழாது.

ஆகவே எவனொருவனும், தனக்கு இயல்பாயமைந்துள்ள அறிவு— அஃது ஏதோ ஒரு துறை பற்றின அறிவாயிருந்தாலுஞ்சரி, அந்த ஒரு துறையின் ஏதோ ஒரு பிரிவைப் பற்றின அறிவாயிருந்தாலுஞ்சரி— பிரகாசம் பெறுவதற்கான வாய்ப்பை அளிக்கக் கூடிய வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ள முயல வேண்டும்.

உலகத்தில் பெரும்பாலோர், குறிப்பிட்ட ஒரு துறை பற்றின அறிவை மட்டும் பெற்றிருக்கிறார்கள்; அந்த ஒன்றை மட்டும் பற்றிக்கொண்டு தங்கள் வாழ்க்

கையை அமைத்துக் கொள்கிறார்கள்; அதில் பிரகாசிக் கவும் செய்கிறார்கள். ஆனால் ஒரு சிலர், இரண்டு மூன்று துறைகளிலும், அந்தத் துறைகளிலுள்ள பல பிரிவுகளிலும் அறிவுடையவர்களாகவும், ஒவ்வொன்றிலும் பிரகாசிக்கின்றவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இவர்களை அதிமேதைகள் என்று அழைக்கலாம். இவர்கள் எந்த மாதிரியான வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட போதிலும் அதில் பசுமையையே காண்பார்கள்; ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு விதமான இன்பத்தை நுகர்வார்கள்.

லோகமான்ய பாலகங்காதர திலகர்¹ இப்படிப்பட்ட அதிமேதாவிகளிலே ஒருவர். இவர் வடமொழிப் புலவர்; சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர்; கணித சாஸ்திர நிபுணர்; தத்துவ சாஸ்திர போதகர்; அரசியல் பண்டிதர்; எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக பெரிய கர்மயோகி.

மன்ஹார் பார்வே² என்ற ஒரு சங்கீத மேதை இருந்தான். இவன் சிறுவயதிலேயே எந்த இசைக் கருவியாயிருந்தாலும் அதை வெகுலாகவமாகக் கையாள்வான் எந்தக் கருவியை எடுத்து இசை கூட்டினாலும், அந்தக் கருவி ஒன்றில் மட்டும் இவன் நிபுணன் போலும் என்ற எண்ணமே நமக்குத் தோன்றும்.

இப்படி ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒவ்வொரு காலத்திலும் அதிமேதையர் அநேகர் இருந்து வந்திருக்கின்றனர். இத்தகைய அதிமேதையர்களைப் பற்றி நாம் இங்கே பிரஸ்தாபிக்கவில்லை. ஏனென்றால், உலகத்தில் பெரும்பாலோர் இவர்களைப்போல் இருப்பதில்லை யல்லவா?

சிலர், ஒரு துறையிலோ பல துறைகளிலோ அறிவைச் சம்பாதித்து, அதை, எவ்வித லௌகிக பிரயோ

1 இவர் காலம் ; 1856 - 1920

2 Manhar Barve.

ஐனத்தையும் கருதாமல், மக்களின் நலனுக்காகவே பயன் படுத்துகிறார்கள்; அப்படிப் பயன் படுத்துவதையே தங்கள் வாழ்க்கையின் லட்சியமாகக்கொண்டு விடுகிறார்கள்; அந்த லட்சியத்தை நாடிச் சென்று கொண்டிருப்பதிலேயே இன்பம் காண்கிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களைப் பற்றியும் நாம் இங்கே பிரஸ்தாபிக்கவில்லை. சாதாரண ரீதியில் உலகியல் வாழ்க்கையை நடத்துவதற்காகத் தங்கள் அறிவைப் பயன் படுத்த வேண்டிய அவசியத்திற் குட்பட்டிருக்கிற மனிதர்களைப் பற்றியே பிரஸ்தாபிக்கிறோம். இஃதிருக்கட்டும்.

சுபாவங்களில்தான் எத்தனை மாறுபாடுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள் மனிதர்கள்! சிலர், சுபாவத்திலேயே மற்றவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கிறவர்களாயிருக்கிறார்கள். இவர்கள், தங்கள் சக்தியை உணராதவர்கள்; எப்பொழுதுமே தங்களைப்பற்றித் தாழ்வாகக் கருதிக்கொண்டு எந்த ஒரு பேச்சையும் பேசுகிறார்கள்; எந்த ஒரு செயலையும் செய்கிறார்கள். இவர்கள் ஒரு காரியாலயத்தில் சாதாரண குமாஸ்தாவாகவோ, ஒரு தொழிற்சாலையில் கூலியாளாகவோ, இப்படிப் பிறருடைய ஏவலுக்குட்பட்டு நடக்கக் கூடிய வாழ்க்கைக்குத் தகுதியுடையவர்கள்.

இன்னுஞ் சிலர், தங்களுக்குச் சுயமாக ஒரு வேலையைச் செய்யத் தெரியாவிட்டாலும், பிறரை ஏவி வேலை வாங்குவதில் சமர்த்தர்களாயிருக்கிறார்கள். இவர்கள், தங்களுடைய பேச்சவன்மையால், தங்களுக்கு எதையும் சாதிக்க வல்ல திறமையுண்டு என்று காட்டிக்கொண்டுவிடுவார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள், எந்த ஒரு வாழ்க்கையிலும் நிலைத்து நிற்க மாட்டார்கள். ஆயினும் அதற்காகக் கவலைப் படமாட்டார்கள்.

ஏதோ ஒரு விதமாக, ஏதோ ஒரு வாழ்க்கையைக் கடத்திக் கொண்டு போவார்கள்.

மற்றுஞ் சிலர், சுயமாக வேலையைச் செய்யத் தெரிந்திருப்பதோடு, மற்றவர்களிடத்திலிருந்து வேலை வாங்குவதிலும் திறமைசாலிகளாயிருக்கிறார்கள். இவர்கள், அதிகாரத்தின் அளவு, பணிவின் சக்தி இரண்டையும் அறிந்தவர்கள். தாங்கள் வகுத்துக் கொண்ட வாழ்க்கையில் எப்பொழுதேனும் சறுக்கல் ஏற்பட்டால், அதற்காகச் சளைத்துப் போகமாட்டார்கள்; அந்தச் சறுக்கலிலிருந்து வெகு லாகவமாக வெளியேறிவிடுவார்கள். இதனால் இவர்களுக்குத் தன்னம்பிக்கையுடனும் தன்மதிப்புடனும் வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டு செல்வது சாத்தியமாயிருக்கும்.

ஆகவே ஒருவனுடைய வாழ்க்கை அமையும் விஷயத்தில், அவனுடைய சுபாவம், மனப்போக்கு, செயலாற்றுந் திறன் ஆகியவைகளும் இடம் பெறுதல் அவசியமாகின்றது.

உடல்நிலை எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரியாயிருப்பதில்லை. சிலருடைய உடல்நிலை தொட்டால் சினுங்கும் தன்மைத்துடையதாயிருக்கிறது. சிலருடைய உடல் நிலை, எதையும் தாங்கிக் கொள்ளும் சக்தியுடையதாயிருக்கிறது. எப்படிப்பட்ட உடல் நிலையுடையவர்களுக்கும் வாழ்க்கை பொதுவானது. ஏதோ ஒரு விதமான வாழ்க்கையை அவர்கள் மேற்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகிறது. அப்படி மேற்கொள்கிறபோது, யாரும் தங்கள் உடல்நிலையைப் பற்றிச் சிறிது சிந்தித்துப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அதற்குத் தகுந்தாற்போல் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டால், அந்த வாழ்க்கையின் நடு நடுவே கசப்பு தட்டாது.

இப்படிப் பலவற்றையும் அனுசரித்து ஒருவன் இருபத்தைந்து வயதுக்குள், தன் வாழ்க்கைப் போக்கை நிர்ணயித்துக் கொண்டுவிட வேண்டும்; அதாவது தொழிலோ, உத்தியோகமோ ஏதோ ஒன்றில் பிரவேசித்துவிட வேண்டும். இருபத்தைந்து என்பதை அதிகபட்ச வயதாகவே குறிப்பிடுகிறோம். இதற்கு முந்தியே, ஏறக்குறைய இருபதிலிருந்து இருபத்திரண்டு வயதுக்குள் பிரவேசித்துவிடுதல் நல்லது. எப்படியும் இருபத்தைந்து வயதுக்கு மேல் போகக் கூடாது. போனால், அவன் வாழ்க்கை ஒரு போக்கிலேயே செல்லாது; அடிக்கடி வழிமாறிக் கொண்டிருக்கும். தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், எந்த ஒரு தொழிலிலும் அல்லது உத்தியோகத்திலும் அவன் நிலைத்திருக்கமாட்டான். சகட யோகம் என்று சொல்வார்களே அந்த யோகத்தில் அவன் உருண்டு கொண்டிருப்பான். அவனுடைய போஷணக்கும், பாதுகாப்புக்கும் உட்பட்டவர்கள், அவனுக்குச் சுமையாகத் தோன்றுவார்கள். அவர்களுக்கும் அவன் சுமையாயிருப்பான்.

ஒருவன், தான் மேற்கொண்ட வாழ்க்கையில் அதாவது தொழிலிலோ, உத்தியோகத்திலோ சலிப்புக் கொள்ளாதிருக்க வேண்டுமானால், முதலாவது அவன் தான் மேற்கொண்ட தொழில் அல்லது உத்தியோகம் தான் தனக்குச் சரியானது. அதற்குத்தான் தான் தகுதியுடையவன் என்று உறுதி கொள்ளவேண்டும். இந்த உறுதி மிக அவசியம்.

ஏதோ ஒரு வாழ்க்கைத் துறையில் துணிந்து இறங்கிவிட்ட பிறகு, வேறு துறைகள் மீது நாட்டம் செலுத்தலாகாது. அப்படிச் செலுத்தினால், இறங்கியிருக்கிற துறையின் மீது நியாயமாகச் செலுத்த வேண்டிய கவனம் சிதறிப் போகுமல்லவா ?

எந்த ஒரு தொழிலை மேற்கொண்டாலும் அதில் உடனே வெற்றி கிட்டவேண்டுமென்று ஒருவன் எதிர் பார்க்கக் கூடாது. படிப்படியாகச் சென்றால்தான் வெற்றி கிட்டும்.

தொழில் சம்பந்தப்பட்ட எந்த ஒரு வேலையையும் முழு வேகத்தில், ஒரே தடவையில் செய்து முடிக்க வேண்டுமென்று ஆத்திரப்படக் கூடாது. அப்படிச் செய்து முடித்தால்தான் வெற்றிகிட்டு மென்று நினைப்பது தவறு எனையும் நிதானமாகச் செய்ய வேண்டும். பதற்றம் கூடாது. எதை முன்னே செய்ய வேண்டுமோ அதை முன்னதாகவும் எதைப் பின்னே செய்ய வேண்டுமோ அதைப் பின்னதாகவும் ஒரு வரிசைக் கிரமத்தில் செய்து முடிக்கப் பார்க்கவேண்டும். எதிலும் ஓர் ஒழுங்கு முறையை அனுசரிக்க வேண்டும்.

தவிர, ஒருவேலையைச் செய்கிறபோது, பொறுமையை இழக்கக் கூடாது; மனத்தை அலைபாயவிடக் கூடாது; கூடியமட்டில் ஒரு நிலையில் நிறுத்தி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். தன் வேலைக்கு இடையூறுக, தன் மன ஒருமையைக் குலைக்கின்ற முறையில் யாராவது பேச வந்தால் அவர்களை மரியாதையாகச் சில வார்த்தைகள் சொல்லி அனுப்பிவிடவேண்டும். வேலை நிமித்தமாக வந்தவர்களை, வேலையை முடித்துக் கொடுத்து அனுப்பிவிட வேண்டும்.

வேலைக்கு இடையிடையே சிறிது நேரம்—சில நிமிஷங்களாவது—ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளுதல் நல்லது. சிறப்பாக, மூளை வேலை செய்வோருக்கு இது மிகவும் அவசியம். எட்டு மணி நேர உடல் உழைப்பால் எவ்வளவு அசதி ஏற்படுகிறதோ அவ்வளவு அசதி இரண்டு மணி நேர மூளை உழைப்பால் ஏற்படுகிறதென்று சிலர் கணக்குப்போட்டுக் காட்டுகிறார்கள்.

இந்த விகிதாசாரம் எப்படி எப்படி இருந்தபோதிலும் மூளை உழைப்பினால் அதிக சோர்வு ஏற்படுகிறதென்பது நிச்சயம். விஞ்ஞானிகள், இலக்கிய கர்த்தர்கள் முதலியோரைச் சீக்கிரத்தில் மூப்பு வந்து மூடிக்கொள்வதற்கு இதுதான் காரணம்.

இங்கே ஒரு சிறு விஷயம். சிறிது நேரம் கண் மூடிச் சாய்ந்து கொண்டோ, படுத்துக் கொண்டோ இருப்பதனால் மட்டும் ஒருவனுக்கு ஓய்வு கிடைத்து விடாது. காற்றாடிபோல் சுழன்று கொண்டிருக்கும் மனத்திற்கு ஓய்வு கொடுக்க வேண்டும். ஆனால் ஓய்ந்திருக்கும் தன்மை அதற்குஇல்லை. எனவே அதனை, செய்து கொண்டிருக்கும் வேலையினின்று திரும்பி வரும்படி செய்து வேறொரு வேலையில் ஈடுபடச் செய்ய வேண்டும். அப்படி ஈடுபடச் செய்கின்ற வேலை, ஏற்கனவே செய்துவந்த வேலைக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டதாயிருத்தல் நல்லது. உதாரணமாக, ஆராய்ச்சி நடத்தும் விஞ்ஞானி, எழுதுகோலுடன் உறவாடிக் கொண்டிருக்கும் எழுத்தாளன், இப்படிப்பட்டவர்கள், சிறிது நேரம் தோட்ட வேலையில் ஈடுபடலாம்; தோட்ட வசதியில்லாதவர்கள், வீட்டில் இருந்து கொண்டோ, வெளியில் சென்றோ, பொழுதுபோக்கா யிருக்கக்கூடிய, அதே சமயத்தில் பிறருக்கு நன்மைதரக் கூடிய ஏதோ ஒரு தொண்டில் சிறிது நேரம் ஈடுபடலாம். இதே பிரகாரம், உடலால் உழைக்கிறவர்கள், அறிவை அதிகரித்துக் கொள்வதற்கு உதவியாயிருக்கக்கூடிய அல்லது மனத்திற்கு அமைதி தரக்கூடிய ஏதோ ஒரு நல்ல நூலை எடுத்துச் சிறிது நேரம் படிக்கலாம்; அல்லது நல்லவர்களுடன் நட்புக் கொண்டு அவர்கள் அளிக்கும் கேள்விச் செல்வத்தைப் பெறலாம். இப்படி ஏதோ ஒரு வகையில், ஒரு வேலையினின்று மற்றொரு

வேலைக்கு மாற்றிக் கொள்வதன் மூலம் உடலுக்கும் உள்ளத்திற்கும் ஓய்வு கொடுத்தல் நல்லது.

ஒருவன், தன் வேலையில் மட்டும் ஒழுங்கு முறையை அனுசரித்தால் போதாது. தன் உணர்ச்சிகளையும் ஓர் ஒழுங்குக்குட்படுத்தி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். விருப்பு வெறுப்புக்கள், கோப தாபங்கள், சந்தோஷ துக்கங்கள், சோர்வு சலிப்புக்கள் ஆகிய எந்தவிதமான உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்த வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டாலுஞ்சரி, அதைப் பக்குவமாக, யாருக்கும் பாதகம் உண்டாகாதபடி வெளியிட வேண்டும். உணர்ச்சிகளை வெளியிடாமலிருக்க யாராலும் முடியாது. வெளியிடக்கூடா தென்று யாரும் யாரையும் கட்டளையிட முடியாது. அந்தக் கட்டளையினால் பயன் ஏதும் விளையாது ஏனென்றால் மனிதன் சில சில உணர்ச்சிகளோடு பிறக்கிறான். அந்த உணர்ச்சிகள் அவனோடு வளர்கின்றன. தன்னோடு பிறந்து வளர்ந்தவைகளை, தன்னிடமிருந்து எப்படி அவன் அப்புறப்படுத்திவிட முடியும்? செடி கொடிகளுக்குக்கூட உணர்ச்சியுண்டு என்று விஞ்ஞானிகள் நிரூபித்துகாட்டியிருக்கிறபோது, மனிதன் உணர்ச்சியற்றவனாயிருக்க முடியாது. ஆனால் அந்த உணர்ச்சிகளை ஒரு கட்டுப்பாட்டுக் குட்படுத்தி வைத்திருக்க வேண்டும்; வெளியிடவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டால், நிதானமாக, அளவிட்டு வெளியிட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவன் சுயநிலையிலிருந்து அதாவது மனிதத் தன்மையிலிருந்து பிறழாதிருப்பான். உணர்ச்சி வசப்படுகிறவன் தன் வசமிழந்து நிற்பது நிச்சயம். தவிர, உணர்ச்சிகளை வரம்பு மீறி வெளியிடுவதனால் நரம்புத்தளர்ச்சி, மூளைக்கோளாறு முதலிய நோய்கள் உண்டாகும், ஆகவே, உணர்ச்சி

களை ஓர் ஒழுங்குக்குட்படுத்தி வெளியிடுதல், ஒழுங்கான வேலைக்கு இன்றியமையாததாகும்.

ஒருவன் தான் செய்யவேண்டிய வேலையென்றும், பிறரைக் கொண்டு செய்விக்கின்ற வேலையென்றும், வேலையை இரண்டு பிரிவாகப் பிரித்துக் கொண்டு செய்தலும் செய்வித்தலும் நல்லது. இரண்டையும் போட்டுக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தால், ஒரு வேலையை முற்றும் முடியச் செய்தோம் என்ற திருப்தி உண்டாகாது. சில சமயங்களில் ஒரே வேலையைத் திரும்பத் திரும்பச் செய்யவேண்டியிருக்கும். அதனால் கவனப் பிசகு ஏற்படும். இறுதியில் கண்ட பலன் சலிப்புதான்; சோர்வுதான். ஆகவே, தான் செய்ய வேண்டிய வேலையென்றும் பிறரைக் கொண்டு செய்விக்கின்ற வேலையென்றும் இரண்டு பிரிவாக்கிக் கொள்ளுதல் நல்லது.

இப்படிச் சிலவழி முறைகளைக் கையாண்டு ஒருவன் தான் அமைத்துக்கொண்ட வாழ்க்கை எப்பொழுதும் பசுமையுடையதாக இருக்கும்படி செய்து கொள்ளலாம்; இக்கரைக்கு அக்கரை பச்சையென்று மயங்கியிருக்கவேண்டாம்.

2. உழைப்பும் பிழைப்பும்

உழைக்காமல் பிழைக்க விரும்புகிறவன் துடு சொரணையில்லாதவன். தன் மானத்தை இழந்து விட்டு உலவுகிற ஓர் உருவம். அவன் உடம்பில் வாசனை வீசினால் என்ன? அந்த உடம்பை பட்டுடையும், பொன் ரூபரணமும் முடிக்கொண்டிருந்தாலென்ன? முன்றோர்கள் சேமித்து வைத்த பொருட்குவியலில் அவன் புரண்டு கொண்டிருக்கலாம். பிச்சை கேட்பதற்குப் பதிலாக இச்சகம்பாடி வயிறு வளர்க்கும் சிலரால் அவன் எப்பொழுதும் தூழப்பட்டிருக்கலாம். ஆனாலும் அவன் மக்களுட்பதடி! வனத்திலே வசிக்கும் விலங்குகளும், வான வெளியிலே சஞ்சரிக்கும் பறவைகளும், நீரிலும் நிலத்திலும் முறையே நீந்தியும் ஊர்ந்தும் செல்கின்ற உயிரினங்களும், உண்பதற்கும் உறங்குவதற்கும் வகை தேடிக்கொள்ள ஓயாமல் உழைக்கின்றன. உழைப்பை மேற்கொள்ளா விட்டால் அவை பிழைப்பு நடத்த முடியாது. இந்த உண்மையை உணருந்தன்மை அவைகளுக்கு இயல்பாகவே அமைந்திருக்கிறது. அவைகளைக் காட்டிலும், உழைக்காமல் பிழைக்க விரும்புகிற மனிதன் எந்த விதத்தில் மேலானவன்? மேலானவன் என்று

சொல்லிக் கொள்ள அவனுக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது?

பிழைப்பு என்பது என்ன? உண்டு உடுத்து உறங்குவதா? அப்படியானால் மேற்சொன்ன விலங்கினங்களும் பறவையினங்களும் உடுத்தாமற் போனாலும் உண்ணவும் உறங்கவும் செய்கின்றன. ஆம்; ஒழுங்காகச் செய்கின்றன. இந்த விஷயத்தில் கூட ஆற்றிவு படைத்திருப்பதாகப் பெருமை பேசும் மனிதன் ஒழுங்கைக் கடைப்பிடிப்பதில்லை. வேளை கெட்டு உண்ணுகின்றான்; உறங்குகின்றான். இதனால் நோய் வாய்ப்பட்டு உழல்கின்றான்.

உண்பதும் உறங்குவதுமே பிழைப்பு என்று முடிவு கட்டுவோமானால், மேற்சொன்ன வகை மனிதனைக்காட்டிலும், அதாவது உழைக்காமல் பிழைக்க விரும்பும் மனிதனைக் காட்டிலும் விலங்கினங்களும் பறவையினங்களும் செம்மையாகவும் ஒழுங்காகவும் பிழைப்பு நடத்துகின்றன என்றே சொல்ல வேண்டும்.

எனவே, ஆற்றிவுபடைத்த மனிதனைப் பொறுத்த மட்டில், உண்டு உடுத்து உறங்குவது மட்டும் பிழைப்பாகாது. மானம் என்ற ஒன்றை மட்டும் விட்டு விட்டால், இந்த உணவு முதலியவற்றை அடைவது அரிதன்று. ஆனால் மானத்தை விட்டவன், தன்னை மனிதன் என்று சொல்லிக்கொள்ளத் தகுதியற்றவன்.

மானத்தோடு பிழைப்பு நடத்த விரும்பும் ஒருவன், முதலில், தன்னம்பிக்கை யுடையவரையிருக்க வேண்டும். அதாவது அவனுடைய ஒவ்வொரு சொல்லும் செயலும், சந்தேகத்திற்கோ, தடுமாற்றத்திற்கோ, தெளிவின்மைக்கோ இடந்தராமல் இருக்கவேண்டும்; மனச்சாட்சி ஏவுகிறபடி இருக்க வேண்டும். அப்படி

அவன், அந்த ஏவலுக்கிசைந்தபடி சொல்லுகின்ற ஒவ்வொரு சொல்லும், செய்கின்ற ஒவ்வொரு செயலும் பிறருடைய அறிவையும் இதயத்தையும் தொடும். அந்தப் பிறரும், அவனுடைய சொல்லிலும் செயலிலும் நம்பிக்கை வைப்பார்.

தன்னம்பிக்கையிலிருந்து தன்மதிப்பு பிறக்கிறது. தன்மதிப்புடையவனைத்தான் பிறர் மதிப்பார். மதிப்பார் என்று சொன்னால், மாலை மரியாதைகள் செய்தோ, பட்டங்கள் சூட்டியோ, வேறு வகைகளிலோ அவனைக் கௌரவப்படுத்துவர் என்பது அர்த்த மில்லை; அவனுடைய நேர்மைக்குத் தலைவணங்குவார் என்பதே அர்த்தம். ஆகவே, தன்னம்பிக்கைதான் ஒருவனை மானமுள்ளவனாக்குகிறது. மனிதன் என்ற சொல்லுக்கு, மானத்தோடு கூடியவன் என்பதுதான் பொருளாய் நிற்கிறது.

மானத்தோடு பிழைப்புநடத்த விரும்புகிறவன், உழைக்கவேண்டும்; ஆம்; ஓயாமல் உழைக்க வேண்டும். உழைப்பில் சலிப்புத் தோன்றக் கூடாது; ஊக்கம் நிறைந்திருக்கவேண்டும்; மற்றும், உறுதியோடும் உண்மையோடும் உழைக்க வேண்டும். உழைப்பின் விளைவாகக் கிடைக்கும் ஊதியத்தைக் கொண்டு நடைபெறும் பிழைப்புதான் உண்மையான பிழைப்பு; பிரதி யொரு மனிதனும் நியாயமாக நடத்த வேண்டிய பிழைப்பு.

ஊதியத்தை எதிர்பாராமல் உழைப்பது சிறப்புதான். ஆனால் எல்லாராலும் இது சாத்திய மில்லை. ஒரு சிலருக்குத்தான் இது சாத்தியம். இந்த ஒரு சிலரைச் சான்றோரென்று அறிவு உலகம் அழைக்கிறது. இவர்கள், காலம் நெடுக, உலகத்தின் பலபகுதிகளிலும் தோன்றி மக்களுக்கு வழிகாட்டி வந்திருக்கிறார்கள்; இனியும் தோன்றி வழி காட்டுவார்கள். இவர்கள்

உழைப்பதையே பிழைப்பாகக் கொண்டு விடுகிறார்கள். அதில்தான் இவர்களுக்கு இன்பம் கிடைக்கிறது.

இங்ஙனம் உழைப்பதற்காகப் பிழைப்பு நடத்துகிற ஒரு சிலரைத் தவிர, உலகத்து மக்களில் பெரும்பாலோர் பிழைப்பு நடத்துவதற்காகத்தான் உழைக்கிறார்கள்; ஊதியத்தை எதிர்பார்த்தே உழைக்கிறார்கள். ஊதியமில்லாமல் இவர்களால் பிழைப்பு நடத்த முடியாதல்லவா? ஊதியமென்பது ஒரு சிலருக்குப் பொன்னாகக் கிடைக்கலாம்; சிலருக்குப் பொருளாகக் கிடைக்கலாம். சிலர் அன்றாடக் கூலியாகப் பெறலாம்; சிலர் மாதச் சம்பளமாகப் பெறலாம். ஆயினும் எல்லாரும் உழைத்துப் பிழைக்க வேண்டியவர்களே.

உழைப்பிலே சிறுமை பெருமை இல்லை; கௌரவம் அகௌரவம் கிடையாது. ஒருவன் உடலைக்கொண்டு உழைக்கிறான்; இன்னொருவன் அறிவைக்கொண்டு உழைக்கிறான்; பிறிதொருவன் உடலையும் அறிவையும் சம்பங்காகச் சேர்த்துக்கொண்டு உழைக்கிறான். அவனவனுக்கும் அவனவனுடைய உழைப்பின் தரத்துக்குத் தகுந்தபடி ஊதியம் கிடைக்கிறது. அதாவது உழைப்பில் எந்த அளவுக்கு அறிவு இடம் பெறுகிறதோ அந்த அளவுக்கு ஊதியத்தின் அளவும் கூடுதலாகவோ குறைச்சலாகவோ இருக்கிறது. ஊதியத்தில் வித்தியாசமே தவிர உழைப்பில் வித்தியாசம் இல்லை. ஆகவே எந்தவிதமான உழைப்பையும் இழிவாகக் கருதக்கூடாது; அலட்சியம் செய்யக்கூடாது. “கவிதை இயற்றுவது எவ்வளவு பெருமையுடைத்தோ அவ்வளவு பெருமையுடைத்து நிலத்தில் உழுவது என்று எந்த இனத்தினர் கருதவில்லையோ அந்த இனத்தினர் வளம்பெற்ற வாழ்வை நடத்த முடியாது” என்று கூறுகிறான், உழைப்பினால் முன்னுக்கு

வந்த புக்கர் வாஷிங்டன்¹ என்ற அமெரிக்க நீக்ரோ அறிஞன்.

எவ்வளவு உழைத்தாலும் பிழைப்பு நடப்பதில்லை யென்று சிலர் குறைபடுகிறார்கள். இதற்குக் காரணம் என்னவென்பதை இவர்கள் சிறிது சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஏதோ ஒரு குறைபாடு இருப்பதை உணர்வார்கள். இவர்கள், உழைப்பில் ஒழுங்கையும் நிதானத்யும் கடைப் பிடிப்பதில்லை. இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு நியாயமாகக் கிடைக்க வேண்டிய ஊதியம் எப்படிக்கிடைக்கும்? பிழைப்பு எப்படி நடக்கும்? வாழ்க்கை பூராவும் முணு முணுப்புதான்; சலிப்புதான்.

இப்படிப்பட்டவர்கள், பிறரைப் பார்த்துப் பொருமை கொள்வார்கள்; எரிந்து விழுவார்கள். காலக்கிரமத்தில் கீழான எண்ணங்கள் பலவும் இவர்களிடம் தஞ்சம் புகும். ஆதலின் யாரும் எந்தவிதமான வேலையைச் செய்தபோதிலும் அதை சிரத்தையோடு செய்ய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அந்த வேலை செம்மையுற விளங்கும்; எதிர்பார்க்கும் பலனையும் கொடுக்கும்

உழைப்பினால் உடம்பு கெட்டு விடும், சீக்கிரத்தில் கிழத்தனம் வந்துவிடும் என்று நினைப்பது தவறு. உண்மையில் உடம்பைப் பேணி வளர்ப்பது உழைப்புதான். முதுமையைத் தடுத்து நிறுத்துவது உழைப்புதான். மனிதனுக்குக் கடவுள் அளித்திருக்கும் காயகல்பம் உழைப்பே யாகும். “உழைப்பிலிருந்தே உடல் நலம் பிறக்கிறது; உடல்நலத்திலிருந்து மன அமைதி உண்டாகிறது” என்கிறான் ஓர் அறிஞன்.

மன அமைதி பெற்றிருக்கிறவர்கள் நீண்ட ஆயுளுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். சாதாரணமாக எண்பது வயதுக்கு மேற்பட்டு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறவர்களுடைய வாழ்க்கையைப் பரிசீலனை செய்து

பார்த்தோமானால் அவர்கள் எப்பொழுதும் ஏதோ ஒரு வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கிறவர்களென்பது தெரியும். எறும்புபோல் எப்பொழுதும் சுறுசுறுப்பாயிருக்கிற படியால், அவர்களைச் சிற்றின்ப உணர்ச்சிகள் நெருங்க அஞ்சுகின்றன. மற்றும், அவர்களைக் கவலை அணுகுவதில்லை. அற்பத்தனமான எண்ணங்கள் அவர்களுடைய மனத்தில் உதிப்பதில்லை. அற்பத்தனமான சொற்களை அவர்கள் செவிகள் ஏற்பதில்லை. அற்பத்தனமான செயல்களுக்கு அவர்கள் புறம்பானவர்களாயிருக்கிறார்கள். இவை காரணமாக அவர்கள் எப்பொழுதும் தேகாரோக்கிய முடையவர்களாயிருக்கிறார்கள்; மன அமைதியும் பெறுகிறார்கள். உழைப்பின் காரணமாகச் சீக்கிரத்தில் இறந்துபோனவர்களை உலகத்தில் காண்பது அரிது.

உழைப்பை மேற்கொள்ளாதவர்கள், உடம்பின் மீது அதிக கவனஞ்செலுத்த வேண்டிய ஒரு சூழ்நிலையில் சிக்கிக் கொள்கிறார்கள். அப்படிக்கவனஞ்செலுத்தச் செலுத்த நோய்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்து அந்த உடம்பை ஆட்டி அலைக்கழிக்கின்றன. இதை அனுபவத்தில் யாரும் சர்வ சாதாரணமாகப் பார்க்கலாம். ஆகவே, நோய்வராமல் தடுப்பதற்கு வழி உழைப்புதான்.

பொதுவாகவே மனிதன், வாழ்க்கையில் எத்தனையோவித இக்கட்டான நிலைமைகளில் வைக்கப்படுகிறான்; சூழ்நிலை காரணமாக அநேகவித கெட்ட பழக்க வழக்கங்களுக்கு அடிமையாகிவிடுகிறான்; வறுமைக்கு அஞ்சி அஞ்சிச் சாகிறான். இவைகளிலிருந்து விடுபட்டு நிற்பதற்கு அவனுக்கு ஒரே ஒரு வழி உண்டு. அதுதான் உழைப்பு.

கடவுள், மனிதனைப் படைக்கிறபோது, அவன் உழைத்துப் பிழைக்க வேண்டுமென்ற நியதியைத்

தான் அவனுக்கு முன்பாக வைத்தார். உழைப்பைக் கொண்டு அவன் இன்பவாழ்க்கை நடத்த வேண்டுமென்பது அவர் விருப்பம். அவருடைய விருப்பத்திற்கு மாறாக அவரால் படைக்கப்பட்ட மனிதன் நடக்கக் கூடாதல்லவா?

“உழைக்க விருப்பம் இருக்கிறது; உதவிசெய்ய நண்பர் எவரும் இல்லை” என்று எவனேனும் சொன்னால், அவன், தன் சக்தியை உணராதவன் என்று தான் சொல்லவேண்டும். அவனுடைய கைவிரல்கள் பத்தும் அவனுக்கு நண்பர்களாயிருந்து உதவி செய்யக் காத்திருக்கும் போது, அவன் ஏன் உதவியில்லையென்று முணு முணுக்க வேண்டும்? அப்படி முணு முணுத்துக் கொண்டிருப்பானாகில், அவன் உழைப்பதற்குத் தயங்குகிறானென்பதே அர்த்தம்.

ஆதலின் மனிதனாகப் பிறந்த யாரும், உழைப்பின் மீது காதல் கொள்ள வேண்டும்; அப்படிக்காதல் கொள்வானாகில் அவனுக்கு ஆசா பங்கம் ஏற்படாது; வாழ்க்கையில் தோல்வி கிட்டாது; எந்தத்துறையில் தன் முழு உழைப்பையும் செலவிடுகிறானோ அந்தத்துறையில் அவனுக்கு வெற்றியுண்டாவது நிச்சயம்.

3. படிப்பும் பண்பாடும்

படித்தவர்களெல்லோரும் பண்பாடுடையவர்களென்று சொல்ல முடியாது. அப்படியே, பண்பாடுடையவர்களெல்லோரும் படித்தவர்களா யிருக்கவேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. படிப்புவேறு; பண்பாடுவேறு.

படிப்பாளி என்று சொன்னால், கல்லூரியில் படித்துப் பட்டம் பெற்றவன் என்றே இப்பொழுது நாம் அர்த்தப்படுத்திக் கொள்கிறோம். அதாவது, பட்டதாரியே படிப்பாளியாக நமக்குத் தோற்றமளிக்கிறான். ஆனால் பட்டதாரிகளெல்லோரும் படிப்பாளிகள் என்று கருதுவதற்கில்லை. பட்டம் வேறு; படிப்பு வேறு.

அந்நிய ஆட்சியின் ஆதிக்கத்திலிருந்து நாம் விடுதலை பெற்றுக்கொண்டு விட்டோம். ஆனால் அந்நிய நாகரிக மோகத்தினின்று நாம் இன்னும் விடுதலை பெற வில்லை. அந்நிய ஆதிக்கத்தின் விளைவாக, நமது அன்றாட வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட பலவித தழும்புகள் இன்னும் நம்மோடு ஒட்டிக்கொண்டுதான் இருக்கின்றன. சொல்லப்போனால், சுதந்திரம் கிட்டுவதற்கு முன்னாடி இருந்ததைக் காட்டிலும், பின்னாடி, இந்தத்

தழும்புகள் அதிகமாகப் படர ஆரம்பத்திருக்கின்றனவோ என்றுகூடத் தோன்றுகிறது.

ஆங்கிலம் பயின்றவர்கள் தான் படிப்பாளிகள் என்ற எண்ணம் இன்னும் நம்மைவிட்டுப் போகவில்லை. நம் நாட்டு மொழிகள் பல கற்றுத் தேர்ந்திருந்தாலும், ஆங்கில அறிவு பெறாது போனால் அவர்களை நாம் அதிகமாக மதிப்பதில்லை; நாகரிகம் தெரியாதவர், பண்பாடில்லாதவர் என்றுகூட அலட்சியமாகப் பேசி விடுகிறோம். இஃதொன்றே, அந்நிய நாகரிக மோகத்தினின்று நாம் இன்னும் விடுதலை பெறவில்லை என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறதல்லவா?

அந்நிய ஆட்சி, தன்னை வழத்திக்கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கு, திவான் பகதூர், ராவ் பகதூர் போன்ற பட்டங்களை வழங்கி வந்தது. அந்தப் பட்டங்கள் அந்த ஆட்சியோடு மறைந்து போயின. அவற்றிற்கு இப்பொழுது மதிப்பில்லை. ஆனால் அந்த ஆட்சி கற்ற கல்வியை நிறை போட்டுக் காட்ட நிறுவிய பி.ஏ., எம்.ஏ., போன்ற பட்டங்கள் இன்னமும் நிலை பெற்றிருக்கின்றன. பார்க்கப் போனால் இவற்றின் மதிப்பு அதிகப்பட்டு வருகிறது. நம்முடைய சுதந்திர அரசாங்கமும், மற்றத் தொழில் ஸ்தாபனங்களும், இந்தப் பட்டங்களுடையவர்களுக்கே முதல் ஸ்தானம் கொடுத்து, இவர்களைத் தங்கள் சேவையில் அமர்த்த கொள்ள விரும்புகின்றன; இந்தப் பட்டங்களைக் கொண்டே இவர்களுடைய செயலாற்றும் திறமையைக் கணிக்கின்றன; இந்தப் பட்டம் பெற்றவர்களே பண்பாடுடையவர்கள் என்று கருதியும் விடுகின்றன. ஆனால் உண்மை வேறாக இருக்கிறது.

இந்தப் பட்டங்கள் மீதுள்ள மோகம், அலுவலகங்களில் மட்டுமல்ல, குடும்பங்களிலும் பரவி வருகிறது. நான்கு பேர் கொண்ட ஒரு குடும்பத்தில், எம். ஏ.

பட்டம் பெற்றவனுக்கு ஒரு ரூபாய் மதிப்பென்றால், பி. ஏ. பட்டம் பெற்றவனுக்கு முக்கால் ரூபாய் மதிப்பு தான். ஸ்கூல் பைனலா? பூ! அவனுக்கென்ன தெரியும் என்ற கேள்வி.

இதுமட்டுமல்ல; திருமணமாகாத பெண்பிள்ளைகள் பட்டதாரிகளையே தங்கள் கணவன்மாராக வரிக்க விரும்புகின்றனர். அப்படியே ஆண்பிள்ளைகளும் பட்டதாரிகளான பெண்களே தங்களுக்கு மனைவிமாராக வாய்க்க வேண்டுமென்று கோருகிறார்கள். ஆனால் பட்டதாரிகளாகிவிட்டதாலேயே குடும்ப தருமம் இன்னதெனத் தெரிந்து, அதன்படி நடந்து கொள்ளக்கூடிய தகுதி ஏற்பட்டுவிடுமா என்பதைப் பற்றி இருபாலரும் சிந்திப்பதில்லை. பட்டம், பணத்தையும் பதவியையும் தரும்; இவையிரண்டும் கிடைத்து விட்டால், கணவன்—மனைவி உறவு வலுப்பட்டு நிற்கும் என்று இப்படிக்கருதிவிடுகிறார்கள். இப்படிக்கருதுவதற்குக் காரணம் கணவன்—மனைவி உறவை உடலுறவு என்னும் குறுகிய கட்டத்தில் வைத்துப் பார்ப்பதுதான். உண்மையில் ஆன்மிக உறவு என்ற ஒன்று இருக்கிறதென்பது இவர்களுக்குத் தெரிவதில்லை; தெரிந்தாலும் புரிவதில்லை; புரிந்துகொள்ள முடியாத ஒரு புதிராகவே அஃது இருந்து விடுகிறது.

எவ்வித பட்டத்தின் மீதும் நமக்கு எவ்வித வெறுப்புமில்லை. ஆனால் அந்தப் பட்டமே படிப்பின் முற்றுப் புள்ளி என்று கருதப்படுவதையே நாம் விரும்பவில்லை. படிப்புக்கு முற்றுப்புள்ளியிட முடியுமா?

படிப்பின் உண்மையான பொருள் இன்னதென்று நாம் இன்னும் தெரிந்துகொள்ளவில்லையோ என்று தோன்றுகிறது. புத்தகங்களைப் படிப்பது படிப்பன்று; படித்த புத்தகங்களிலிருந்து பல பகுதிகளை

நெட்டுருப் போட்டு ஒப்புவிப்பது படிப்பன்று; பிறர் எளிதிலே தெரிந்துகொள்ள முடியாத சில விஷயங்களைப் படித்தோ கேட்டோ தெரிந்து, அவற்றை மூளையின் ஒரு பக்கத்திலே பதுக்கி வைத்துக்கொண்டு, சமயம் வரும்போது, பிறர் மெச்சுதலை எதிர்பார்த்து வெளிப்படுத்துவது படிப்பன்று; இதயத்தை உலர்ந்து போகும்படி செய்துவிட்டு மூளையை மட்டும் செழுமைப்படுத்தி வைத்திருப்பது படிப்பன்று; பொருளையும் புகழையும் மட்டும் நாட்டமாகக் கொள்வது படிப்பன்று; மனித வாழ்க்கையைப் பற்றியோ கடவுள் நெறியைப் பற்றியோ அலங்காரமான பாஷையில் பேசக் கற்றுக்கொடுப்பது படிப்பன்று.

அப்படியானால் எது படிப்பு? எண்ணம், சொல், செயல் ஆகிய மூன்றையும் ஒன்றுபடுத்திவிடுவது எதுவோ, மனிதனை மிருக நிலையினின்று தெய்வ நிலைக்கு அழைத்துச் செல்வது எதுவோ, மன்னுயிர்களைத் தன்னுயிராகக் கருதும்படி செய்வது எதுவோ, அஞ்சாமைக்கு ஆணி வேராய் அமைவது எதுவோ அதுதான் படிப்பு. சுருக்கமாக, பிரதியொரு மனிதனையும் சான்றோருக்குவதுதான் படிப்பு; அதுதான் கல்வி. படிப்பு, கல்வி என்ற இரண்டு சொற்களையும் இங்கு ஒரே பொருளில், விரிந்த பொருளில் பயன்படுத்தியிருக்கிறோம்.

சால்புடையவன் சான்றோன். சால்புடைத்தாயிருப்பது சான்றாண்மை. சால்பு என்ற சொல். மேன்மை, பண்பு, கல்வி என்ற பல பொருள்களைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. இதனால் சான்றாண்மை, மேலான தன்மையுடைமை, பண்புடைமை, கல்வியுடைமை ஆகிய எல்லாம் ஒன்றே யென்பது நிச்சயமாகிறது. இவற்றைப் பிரிக்க முடியாது; பிரிக்கவும் கூடாது. இன்னும் விளக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், கல்விமான்,

சான்றோன், பண்புடையவன், மேலோன் ஆகிய அனைவரும் ஒருவரேயாகின்றார். அப்படியானால் தற்காலத்தில் கல்விமாண்கள் என்றும் படிப்பாளிகள் என்றும் அழைக்கப்படும் பலரும் இந்த ஒருவராக இருக்கிறார்களா? இல்லையென்ற பதிலைத்தான் மனவருத்தத்துடன் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

படித்தவன் யார்? படிந்தவன்தான் படித்தவன். அதாவது எவன் எந்த ஒன்றிலும் வரம்பிகந்த நிலைக்குச் செல்லாமல் நடுநிலையில் நிற்கிறானோ, எந்த ஒன்றையும் படிமான புத்தியுடன், அடக்கமான சபாவத்துடன் பார்க்கிறானோ, எவரிடத்திலும் பழகுகிறானோ அவனே படித்தவன். தற்காலப் படிப்பு இந்தப் படிமான புத்தியை நல்கியிருக்கிறதா? பணிவிலே பெருமையுண்டு என்ற உண்மையை உணர்த்தியிருக்கிறதா?

இங்ஙனம் நல்காத, உணர்த்தாத படிப்புக்குப் பட்டமென்னும் மெருகு கொடுக்கப்படுகிறது. இந்த மெருகைக் கொண்டு உள்ளிருக்கும் பொருளாகிய படிப்பை நிறை போட்டுவிடுகிறோம். இந்த நிலை மாற வேண்டும்.

சிலர் இருக்கிறார்கள், எந்த ஒரு பள்ளிக்கூடத்திலும் சேர்ந்து படிக்காதவர்கள். அவர்கள் வீட்டிலே எண்கவடி கூட இராது. ஆனால் அவர்கள், “அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மை” ஆகிய ஐந்தும் கொண்ட சால்புடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்களோடு சிறிது நேரம் பழகினாலும் அவர்களிடத்தில் நம்மையறியாமல் ஒருவித மதிப்பு உண்டாகிறது. இதற்குக் காரணம் என்ன? அவர்கள் உலகமென்னும் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தவர்கள்; கேள்விச் செல்வம் நிரம்பப் பெற்றவர்கள். அவர்கள் “யாதானும் நாடாமால்; ஊராமால்” என்ற நினைவிலே தோய்ந்திருப்

பார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களைக் கல்லாதவர் கூட்டத்திலே சேர்த்துவிடுகிறோம். இதற்குக் காரணம், பள்ளிப்படிப்புதான் படிப்பு, புத்தகப் படிப்புதான் படிப்பு என்ற எண்ணத்தில் நாம் ஊறிப் போயிருப்பதுதான். இந்த எண்ணத்திலிருந்தும் நாம் வெளிவரவேண்டும்.

இப்படிச் சொன்னதனால், பள்ளிப்படிப்பு, பட்டப்படிப்பு இவைகளெல்லாம் வேண்டாமென்று நாம் சொல்வதாக யாரும் கருதிவிடக் கூடாது. இவை, பண்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்ட, மனிதனுடைய சுயசிந்தனையைத் தூண்டிவிடக் கூடிய, அவனுடைய சுய சக்தியை வெளிப்படுத்தவல்ல படிப்புக்களாக அமைய வேண்டுமென்றும், அமையாத படிப்புக்கள் உருப்படியான பலனைக் கொடாவென்றும் தான் சொல்கிறோம்.

ஏதோ ஒருவிதமான அடிமைத் தனத்திலிருந்து விடுதலை பெற்றுச் சுதந்திரமடைந்த ஈந்த ஒரு நாட்டு அரசாங்கமும், கல்வி முறையைச் சீர்திருத்தியமைப்பதையே தனது முதற் கடமையாகக் கொண்டிருந்திருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் அடிமைத் தனத்தில் அதுகாறும் உழன்றுகொண்டிருக்கும்படி செய்திருந்தது இந்தக் கல்வி முறையேயென்பதையும், அடிமைத் தனத்தின் தழும்புகள் அடியோடு மறைய வேண்டுமானால், கல்வி முறை அடியோடு மாற வேண்டுமென்பதையும் அந்த அரசாங்கம் உணர்ந்துவிடுகிறது; உணர்ந்து செயலாற்ற முற்படுகிறது; நாட்டின் பரம்பரை, கலாசாரம் முதலியவற்றை அடிப்படையாக அமைத்துக் கல்விப் போக்கை மாற்றுகிறது. அப்படி மாற்றியமைத்தால்தான், அரிதிற்பெற்ற சுதந்திரம் பறிபோகாமலிருக்கும் என்பதை அது நன்கு தெரிந்துகொண்டிருக்கிறது.

4. அறிவும் அன்பும்

அறிவுக்கும் எல்லையில்லை; அன்புக்கும் எல்லையில்லை. ஆனால், இவ்விரண்டுமே மனித வாழ்க்கையைப் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றன. இரண்டிலே ஒன்றில்லாவிட்டால் கூட வாழ்க்கை பூர்த்தி பெற்றதாக மாட்டாது.

ஒருவன் பல நூல்களைப் படித்துப் பேரறிஞன் என்று பட்டம் வாங்கியிருக்கிறான். பதவியும் அவனுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. ஆனால் அவன் இருதயம் ஈரமில்லாதிருந்தால் பிறர் துன்புறுவதைப் பார்த்து அவன் கண் கலங்காதிருந்தால், அவனுடைய அறிவு எதற்குப் பிரயோஜனம்? அதற்கு என்ன மதிப்பு?

அப்படியே வேறொருவன் மற்றவர்களுடைய வருத்தத்தைப் பார்த்தோ கேட்டோ தானும் வருத்தப்படுகிறான். 'ஐயோ, ஜனங்கள் இவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறார்களே' யென்று த்ஸூ கொட்டுகிறான். ஆனால் அந்த ஜனங்கள் ஏன் கஷ்டப்படுகிறார்கள், அந்தக் கஷ்டத்தை நிவர்த்திப்பதற்கு என்ன வழி என்பவைகளைப் பற்றி அவன் சிந்திப்பதில்லை; சிந்திப்பதற்குரிய சக்தியும் அவனுக்கு இல்லை. சிந்தனையே இல்லாதபோது, அவன் மேற்படி கஷ்டங்களைப் போக்க

எப்படிப் பரிகாரம் தேடப் போகிறான்? வீட்டிலோ அல்லது எங்காவது ஒரு மூலைக்காட்டிலோ உட்கார்ந்துகொண்டு, 'ஐயோ பாவம்! ஐயோ பாவம்!' என்று அலறிக்கொண்டிருக்கலாம். அன்பின் காரணமாக அவன் அலறிக்கொண்டிருக்கிறானென்பது உண்மையாயினும், அவனுடைய அன்புக்கு என்ன பயனுண்டு? காட்டுத் தீயிலே சமையல் செய்ய முடியுமா? அதைப் போல் அவனுடைய அன்பு யாருக்கேனும் ஆறுதல் அளிக்குமா?

இதனைச் சில திருஷ்டாந்தங்களினால் விளக்குவோம். நாட்டிலே தொத்து நோய்கள் பரவியிருக்கின்றன. சரியான சிகிச்சை பெறாமல் ஜனங்கள் ஆயிரக்கணக்கில் மடிந்து போகிறார்கள். நாம் என்ன செய்கிறோம்? கோயில்களிலுள்ள கடவுளர்களுக்குப் பலியிடுகிறோம்; அவர்களைப் பூசை செய்கிறோம்; பிரார்த்திக்கிறோம். இதனோடு நமது கடமை முடிந்துவிட்டதாகத் திருப்தி யடைகிறோம். இது நோயினால் அவதிப்படுகிறவர்களுக்கு எந்த விதத்தில் ஆறுதல்? இறந்து போகிற எத்தனை பேரை, நமது பிரார்த்தனை, யமலோகத்திலிருந்து மீட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கிறது? சென்ற நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்தில் லார்ட் பாமர்ஸ்டன் என்ற ஓர் அறிஞன் பிரதம மந்திரியாக இருந்தான். இவன் காலத்தில் காலரா நோய் பரவி அநேக மக்களை இரையாக்கிக் கொண்டிருந்தது. எல்லோருக்கு ஒரு வாரம் அல்லது ஒரு நாள் ரஜா கொடுக்க வேண்டுமென்றும், இந்த விடுமுறை நாட்களில் தாங்கள் கடவுளை நோக்கிப் பிரார்த்தனை செய்யப் போவதாகவும், ஜனங்கள் கேட்டுக் கொண்டார்கள். இவர்களுடைய வேண்டுகோளை மேற்படி பாமர்ஸ்டன் நிரா

1 Lord Palmerston : 1784-1865.

கரித்து விட்டான். 'கடவுளை நோக்கிப் பிரார்த்தனை செய்கிற நேரத்தில், உங்கள் சுற்றுப்புறத்திலுள்ள அழுக்குகளை யெல்லாம் அப்புறப்படுத்துங்கள்' என்று கூறினான். இப்படிக்கூறியதன்மூலம் இவன் ஜனங்களின் அறியாமையை எடுத்துக் காட்டினான்.

அறிவில்லாத அன்புக்கு, வருகிற தீமையைத் தடுக்கும் சக்தி இராது. செயலற்றிருக்கிற ஒரு தோஷத்தைத்தான் இதற்குக் கற்பிக்கமுடியும். ஆனால் அன்பில்லாத அறிவு இருக்கிறதே அது, தீமைகளைச் சிருஷ்டிக்கும் சக்தியுடையது; செயலாற்றும் தோஷமுடையது. இதனால் தீமைகள் அதிகப்படுவதற்கு ஏதுவுண்டு. இரண்டுமே-அதாவது அறிவில்லாத அன்பும் அன்பில்லாத அறிவும்-தோஷமுடையவையே என்றாலும், இரண்டிலே எது அதிகமான தோஷமுடையது என்று பார்க்கிறபோது, அன்பில்லாத அறிவுதான் அதிக தோஷமுடையது என்று நிச்சயமாகக் கூறலாம்.

மற்றும் ஒருவனிடத்தில் உண்மையான அன்பு மட்டும் இருக்குமானால், அவன் அந்த அன்பை அனுஷ்டானத்திலே கொண்டுவந்து காட்டுவதெப்படி யென்பதைப் பற்றி ஆலோசிக்கிறான். அப்பொழுது அவனுக்கு அறிவின் துணை அவசியமா யிருக்கிறது. அதாவது அன்பானது அறிவைத் தூண்டி விடுகிறது. அப்படியே வேறொருவனிடத்தில் அன்பை அடிப்படையாகக் கொள்ளாத அறிவுமட்டும் இருக்கும்பட்சத்தில், அவன் அந்த அறிவை அனுஷ்டானத்துக்குக்கொண்டுவர அறிவின் துணையையே நாடுகிறான். அறிவு, அறிவை வளர்க்கும் தொழிலிலே ஈடுபட்டு விடுமானால், அஃது அன்பை அடியோடு இழந்துவிடுகிறது. கடைசியில் அந்த அறிவானது மனிதனைத் தூர்த்தனாக்கி விடுகிறது. ஏன்? கொலைக்களத்திலே கொண்டுவந்து

கூட அவனை நிறுத்தி விடுகிறது. இதனால் அறிவைக் காட்டிலும் அன்பு சிரேஷ்டமான தென்று புலப்படவில்லையா ?

இப்படிக்கூறியதனால், அறிவைப் புறக்கணித்து விட்டு அன்பை மட்டும் வளர்த்துக்கொண்டு செல்ல வேண்டுமென்பது அர்த்தமல்ல. அப்படி நினைப்பது தவறு. பரீட்சார்த்தமாக இரண்டையும் ஒரு தராசிலே வைத்து நிறுத்துப் பார்த்தோமானால், எதனுடைய எடை சிறிது தூக்காக நிற்கும், எதனுடைய எடை சிறிது தாழ்வாக நிற்கும் என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே, மேற்கண்ட விதமாகப் பரிசீலனை செய்து காட்டினோம். ஆனால், இப்படி எடைபோட்டுப் பார்ப்பதே தவறு. அறிவும் அன்பும் எப்படி எல்லையில்லாதவையோ அப்படியே எடைபோட்டுப் பார்க்க முடியாதவை. எல்லையில்லாத ஒன்றை எப்படி எடைபோட்டுப் பார்க்க முடியும்? அதற்கு அளவுகோல் ஏது? பூமியை எடைபோட்டுப் பார்க்க முடியுமா? ஆயினும், அது இத்தனை டன் நிறையுள்ளதென்று உத்தேசமாக ஒரு கணக்கு சொல்கிறார் களல்லவா? பூமியை நிறை போட்டுப் பார்க்க வேண்டியது அவ்வளவு அவசியமில்லையாயினும், அப்படி நிறைபோட முடிந்தாலும் உத்தேசமான ஒரு கணக்கைத்தான் சொல்ல முடியுமென்பது தெரிந்திருந்தாலும், ஒரு மதிப்புக்காக, மற்றப் பொருள்களைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்வதற்கு அனுகூலமாக இருக்கவேண்டுமென்பதற்காக இத்தனை டன் நிறையுடையதென்று கணக்குப் போட்டுச் சொல்கிறார்கள். அதைப் போல், அறிவினாலும் அன்பினாலும் முறையே அடையக்கூடிய அனுகூலப் பிரதிகூலங்களை நன்கு தெரிந்துகொள்வதற்காகவே, இரண்டையும் கற்பனையான ஒரு தராசிலே வைத்து நிறுத்திக் காட்டினோம். ஆனால், மேலே

சொன்னபடி மனிதனுடைய நல் வாழ்வில் இரண்டும் தேவை யென்பதை மறுபடியும் வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறோம். இரண்டிலே ஒன்றுமட்டும் இருந்து மற்றொன்றில்லாத வாழ்க்கை, ஒற்றைக் கண் மட்டும் இருக்கிற முகம் மாதிரி.

அன்பில்லாத அறிவு, தீமைகளை உற்பத்தி பண்ணும் என்று மேலே கூறினோம். அப்படியே அறிவில்லாத அன்புக்குச் செயலற்ற ஒரு தோஷத்தைக் கற்பித்து அதனால் அஃது அறிவைக் காட்டிலும் உயர்ந்த தென்று கூறினோம். இப்படிச் சொல்வது ஒரு பக்கத்துக் கட்சியை எடுத்துச் சொன்ன மாதிரிதான் ஆகும். அறிவில்லாத அன்புக்குத் தீமைகளைத் தடுக்கும் சக்தியில்லாத ஒரு தன்மை உண்டு என்று சொன்னதாலேயே, அது, தன்னுடைய தூண்டுதலோ, முயற்சியோ இல்லாமலேயே தீமைகளை வளர்க்கிறதென்று அர்த்தமாகவில்லையா? நன்மைகளை வளர்க்க வேண்டுமே தவிர, தீமைகளை வளர்க்கக்கூடாது. பயிர்களை வளர்க்க வேண்டும்; களைகளைப் பிடுங்கவேண்டும். அதுமட்டுமல்ல; பயிர்கள் செழுமையாக வளரவேண்டுமானால், களைகளைக் கட்டாயம் பறித்தே யாகவேண்டும். சிஷ்டர்களைப் பரிபாலனம் செய்வதற்காகத் துஷ்டர்களை நிகரகம் செய்தே யாகவேண்டும். அதே போல், நன்மைகள் வளரவேண்டுமானால் தீமைகளை வளரவொட்டாமற் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்யாவிட்டால், நன்மைகளை வளரவொட்டாமல் செய்தவர்களாவோம். எனவே தீமைகளைத் தடுத்து நிற்பதுமட்டும் போதாது; அவைகளை வளரவொட்டாமல் அழிக்கவும் வேண்டும். அப்படி அழிக்காமலிருப்பது குற்றம்; செய்ய வேண்டிய கடமையைச் செய்யாத குற்றம்.

அதுபோல் அறிவில்லாத அன்பானது, வருகிற தீமைகளைத் தடுத்து நிற்கும் செயலற்ற ஒரு தோஷ முடையதாக மட்டும் இருக்கிறதென்று சொன்னால் அது பெரிய குற்றத்தைச் செய்ததாகவே ஆகிறது. ஏனென்றால், அது தீமைகள் வளர்வதற்கு இடங் கொடுத்து விடுகிறதில்லையா? இதனை, நமது அன்றாட வாழ்க்கையிலே ஏற்படுகிற அனுபவங்களை கொண்டே பார்ப்போம்.

ஒரு தாய் இருக்கிறாள். அவளுக்கு ஒரே மகன். அந்த ஒரு மகன் பேரில் அவளுக்கு அளவில்லாத அன்பு இருக்கிறதென்றால், அதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? ஆனால், அந்த அன்பின் மிகுதியினால் அவள் தன் மகனை அறிவோடு வளர்க்க வேண்டுமென்பதை மறந்து விடுகிறாள். பாலும் சோறும் ஊட்டுகிறாள்; வெயிலிலே காயவேண்டாம், மழையிலே நனையவேண்டாம், இருட்டிலே போக வேண்டாம் என்றெல்லாம் சொல்லி, வாழ்க்கையென்பது மேடு பள்ளங்களுடையது, சுகதுக்கங்கள் கலந்தது என்ற உண்மையை அவனுக்குக் காட்டாமலேயே வளர்த்துவிடுகிறாள். முடிவு என்ன? அவனிடத்திலே யுள்ள மேலான தன்மைகளெல்லாம் அடங்கிப்போய், கீழான தன்மைகளெல்லாம் வளர்கின்றன. இந்த வளர்ச்சியின் காரணமாக, அவன் கோழையாகவே அல்லது கொடுமை நிறைந்தவனாகவோ ஆகிவிடுகிறான். கடைசியில் தன்னைப் பெற்று வளர்த்த தாயையே அலட்சியப்படுத்துகிறான்; அவமானப்படுத்துகிறான்; மனம் கொந்தோ அல்லது வேறு காரணத்தினாலோ, அவள் இறந்துபடுவதற்கும் காரணமாயிருக்கிறான். இதனை அநேக குடும்பங்களில் நாம் நன்றாகப் பார்க்கிறோம். இதனின்று தெரிவது என்ன? அறிவில்லாத அன்பு, அந்த அன்புக்கே

ஆபத்தாக முடிகிறது. அதாவது அன்பு, அந்த அன்பின் அழிவுக்கே காரணமா யிருக்கிறதென்று தெளிவாகிற தில்லையா ?

இனி, அறிவையும் அன்பையும் தனித் தனியாகப் பிரித்து வைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொன்றின் தன்மைகளைப் பற்றியும் சிறிது ஆராய்வோம். அறிவு இருக்கிறதே அது கூர்மையான கத்தி மாதிரி. அதனை நல்லதுக்கும் உபயோகிக்கலாம், கெட்டதுக்கும் உபயோகிக்கலாம். ஆனால், நல்லதுக்காக உபயோகிக்கிற அறிவுதான் அறிவு; கெட்டதுக்காக உபயோகிக்கிற அறிவை, அறியாமை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். எப்படி நாற்றம் என்ற சொல்லை நல்ல வாசனைக்குத் தான் சொல்லவேண்டுமே தவிர, கெட்ட வாசனைக்குச் சொல்லக்கூடாதோ, ஆனால் எப்படி அதற்கு விரோதமாகக் கெட்ட வாசனையைத்தான் நாற்றம் என்று சொல்கிறோமோ அதைப்போல், இப்பொழுது உலக விவகாரங்களில் அநியாயமான முறையில் ஒரு காரியத்தைச் செய்தால், அல்லது பிறருக்குத் தெரியாமல் திருடுதல் முதலிய குற்றங்களைச் செய்து, அந்தக் குற்றங்களுக்கான தண்டனையைப் பெறாமல் சாமர்த்தியமாகத் தப்பித்துக்கொண்டால், அல்லது அர்த்தமில்லாத வார்த்தைகளை ஓட்டைக் குழாயிலிருந்து வரும். தண்ணீர்போல் கொட்டிக்கொண்டிருந்தால், அல்லது யார் வயிற்றிலே அடித்தாவது பணஞ் சம்பாதித்துச் சேர்த்தால், அப்படிச் செய்கிறவனை அறிவுள்ளவன் என்று கூறுகிறோம்; அவனைப் பாராட்டவும் செய்கிறோம். இது தவறு. எப்படிக்கூர்மையான கத்தி, கொலைக் கருவியாக இல்லாமல் செடிகொடிகளை நறுக்குவதற்கும் புண்ணை அறுப்பதற்கும் இருக்கிறதோ அப்படியே அறிவானது நல்லதைச் செய்வதற்காக ஏற்பட்டிருக்கிறதே தவிர, கெட்ட

தைச் செய்வதற்காக அல்ல. அப்படிக் கெட்டதைச் செய்யுமானால் அது அறிவல்ல. அறிவு, அறிவாகவே இருக்கவேண்டும்; அதாவது எப்படி இருந்தால் அறிவு லட்சணமாயிருக்குமோ அப்படி யிருக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே. அந்த அறிவுக்கு அடிப்படையில் அன்பு இருக்கவேண்டுமென்று சொல்கிறோம்.

அறிவு, அதிகாரத்திலே மோகமுடையது; புகழ்ச்சியிலே விருப்பமுடையது; துணிச்சலுடையது; தனது சக்தியிலே எல்லைமீறிய நம்பிக்கையுடையது; அதன்பயனாக அநேக சமயங்களில் ஆபத்திலே சிக்கிக் கொண்டுவிடுகிறது. ஆகவே, அறிவு பிரயோஜனப்படக்கூடியதாக இருக்கவேண்டுமானால், அது வேறு ஏதேனுமொன்றின் துணையோடு கூடியதாய் இருக்கவேண்டும்; தருமமென்பதை லட்சியமாகக் கொண்டிருக்கவேண்டும்.

அறிவு வெண்மை நிறமுடையதென்று சொல்வார்கள். இதனாலேயே அறிவின் அதி தேவதையாகிய சரஸ்வதியை 'வெள்ளைக் கலையுடுத்தி, வெள்ளைப் பணிபூண்டு, வெள்ளைக் கமலத்தே வீற்றிருப்பாள்' என்று கவிஞர்கள் வர்ணிக்கிறார்கள். வெண்மை, தூய்மைக்கு அடையாளம். அதாவது அறிவுடையவர்கள் தூய்மையுடையவர்களாக இருப்பார்களென்பது மரபு. தூய்மையென்றால் புறத் தூய்மையல்ல; அகத்தூய்மை.

ஆனால் அறிவானது, இப்படி வெண்மை நிறமுடையதாய் இருப்பதிலே ஓர் ஆபத்தும் உண்டு. அதில் ஒரு சிறு கறைபட்டால்கூட, அது பளிச்சென்று தெரியும். இதனால் அதன்மீது எவ்வித அசுத்தமும் படியாமல் பாதுகாத்துக்கொள்ளவேண்டும். அப்படி ஏதேனும் ஒரு சிறு அசுத்தம்படிந்துவிடுமானால், அஃது அந்த வெண்மையினின்று

மாறிவிடுகிறது. அதனைத் தூய வெண்மை என்று சொல்ல முடியாது. அப்படியே அறிவு சுத்த அறிவாயிருக்கவேண்டுமானால், அது வேறு எவ்வித அசுத்த குணங்களோடும் சம்பந்தப்படாததாய் இருக்கவேண்டும்.

அறிவு, முதுமைக்கு விரோதி; இளமைக்குத் தோழன். தலை நரைத்த, உடல் தளர்ந்த கிழவர்கள் அதனை சிரத்தையோடு நாடுவார்களானால், அவர்களை அஃது ஆதரிக்கிறது; அவர்களைப் புதிய உலகத்துக்குக் கொண்டுபோய் விடுகிறது; இதுகாறும் பெற்றிராத ஒரு கௌரவ ஸ்தானத்தை அவர்களுக்கு வாங்கிக் கொடுக்கிறது. இங்ஙனம் வயதிலே முதிர்ந்தவர்கள் அதனை நாடுகிறபோது, இடையிடையே மறதி என்கிற திரை விழலாம். ஆனால், சிரத்தையென்கிற விளக்கை மட்டும் அவர்கள் எடுத்துச் செல்வார்களானால், அந்தத் திரை தானாகவே விலகிவிடும்; அறிவைக் காண்பார்கள்; அந்த அறிவும் அவர்களுக்குத் தரிசனம் கொடுக்கச் சந்தோஷமாகக் காத்துக்கொண்டிருக்கும்.

அறிவானது ஏன் முதுமைக்கு விரோதியாயிருக்கிறது, ஏன் இளமைக்குத் தோழனாயிருக்கிறது என்று சிலர் கேட்கலாம். ஏனென்றால், அதுவே, அந்த அறிவே, இளமையுடையது; வளருந்தன்மையது. கிரேக்கர்களின் அறிவுத் தெய்வமாகிய அத்தீனே¹ அழியாத கன்னிகையென்றே வர்ணிக்கப்பட்டிருப்பது இங்கே கவனிக்கத்தக்கது. இப்படி மாறாத இளமையுடைய அறிவை நாடுகிறவர்கள் என்றும் இளமையுடையவர்களாயிருப்பார்கள்; எப்பொழுதும் சுறுசுறுப்பாயிருப்பார்கள். அறிவு, சோம்பலுக்குச் சத்துரு; நித்திரைக்கு விரோதி.

இனி, அன்பைப் பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம் அன்பை மூடுபணிக்கு ஒருவாறு ஒப்பிடலாம். எப்படியென்றால், ஒரு பொருளினிடத்திலோ அல்லது ஒரு ஜீவப் பிராணியினிடத்திலோ அல்லது நம்மைப் போன்ற ஒரு மனிதனிடத்திலோ நாம் அன்புசெலுத்துகிறோம். அப்படி நாம் செலுத்துகிற அன்பு நம்மையறியாமலே நம்மிடத்தில் உண்டாயிருக்கிறது. ஏன் குறித்த ஒரு பொருளிடத்தில் அல்லது குறித்த ஒரு மனிதனிடத்தில், மற்றப் பொருள்களை அல்லது மனிதர்களைப் புறக்கணித்து விட்டுக்கூட அன்பு செலுத்துகிறோம் என்ற காரணம் நமக்குத் தெரிவதில்லை. இருந்தும் அன்பு செலுத்துகிறோம். அப்படி அன்பு செலுத்துகிறபோது, குறித்த அந்தப் பொருளினிடத்தில் அல்லது மனிதனிடத்திலுள்ள குறைகள் ஒன்றும் நமக்குத் தெரிவதில்லை. நம்முடைய அன்பானது, நமக்கும் அவர்களுக்கும் மத்தியில் மூடுபணி மாதிரி இருந்துகொண்டு, அவர்களுடைய குறைகளை மறைத்துக் காட்டுகிறது. உதாரணமாக, நமது குழந்தை துஷ்டத்தனம் செய்கிறது; அதனால் மனக்கஷ்டமும் பொருள் நஷ்டமும் உண்டாகின்றன. இருந்தாலும், அவைகளை நாம் பொருட்படுத்துவதில்லை. குழந்தையின் மீதுள்ள அன்பு காரணமாக அதனை மிகவும் துட்டியென்றும் புத்திசாலியென்றும் பல படச் சொல்லிக்கொண்டு சந்தோஷப்படுகிறோம்; இப்படிப்பட்ட பிள்ளை நமக்குப் பிறந்ததே யென்று பெருமையும் அடைகிறோம். இதே பிரகாரம் அயலார் வீட்டுப் பிள்ளை யொன்று துஷ்டத்தனம் செய்யபட்டும். அப்பொழுது நாம் அதனைச் சகித்துக்கொண்டிருக்கிறோமா? நமக்கு எவ்வளவு கோபம் வருகிறது! இதற்குக் காரணம் என்ன? அந்தக் குழந்தையினிடத்தில் நமக்குள்ள அன்புக் குறைவுதான். இதனாலேயே

அன்பானது பனிப் படலம் மாதிரி இருந்து மற்றவர்களுடைய குறைகளை நமக்கு மறைத்துக் காட்டுகிறது என்று மேலே கூறினோம்.

இன்னொரு பாகத்தைப் பார்ப்போம். நவீன கால யுத்தங்களில், மனிதனுடைய அறிவானது விஞ்ஞான சாஸ்திரமென்கிற விருட்சத்தின் உச்சாணிக் கிளையிலே ஏறிக்கொண்டு புதிய புதிய கருவிகளைக் கண்டுபிடித்து நிரபராதிகளான ஜனங்களின்மீது பிரயோகிக்கிறது. அறிவுடைய இந்த விஞ்ஞான சாஸ்திரிகளுக்குத் தங்கள் சகோதர மனிதர்களிடத்தில் உண்மையான அன்பு இருக்கும் பட்சத்தில், அவர்கள், தங்களுடைய மேமான அறிவை, அந்தச் சகோதர மனிதர்களைக் கொல்வதற்கு உபயோகிப்பார்களா? அவர்கள்-அந்த விஞ்ஞான சாஸ்திரிகள் - யுத்தகளத்துக்கு நேரடியாக வந்து ஜனங்களைக் கொல்லவில்லை யென்பது உண்மையே யானாலும், அவர்கள் தானே யுத்தகளத்திலே ஆயிரக்கணக்கான போர்ச் சேவகர்கள் மடிவதற்கும், யுத்தத்தில் எந்த விதத்திலும் சம்பந்தப்படாத, யுத்தத்தின் காரணத்தைக்கூட அறியாத, தொட்டிலிலே தூங்குகிற குழந்தை முதல், தடியூன்றிச் செல்கிற கிழவர் வரை பலரும் திடீர் திடீரென்று குண்டுபட்டோ வேறெக் காரணத்தினாலோ இறந்து போவதற்கும் காரணர்களாயிருக்கிறார்கள்?

எனவே, அறிவில்லாத அன்பும், அன்பில்லாத அறிவும் அழிவையே உண்டுபண்ணும் என்பது தெரிகிறது.

ஆனால், இந்த அறிவு, அன்பு என்ற இரண்டை மட்டும் தனியாகப் பிரித்து இவை யிரண்டிலே எது சிரேஷ்டமானது என்று கேட்பீர்களானால், அன்பு தான் சிரேஷ்டமானது என்று நாம் நிச்சயமாகக் கூறுவோம். அன்புக்கு முதல் ஸ்தானமும் அறிவுக்கு

இரண்டாவது ஸ்தானமுமே கொடுப்போம். சாதாரணமாக, ஒரு பொருளின்மீது இரண்டு காரணங்களுக்காக அன்பு செலுத்துவதுண்டு. ஒன்று அழகுக்காக; மற்றொன்று உபயோகத்துக்காக. உதாரணமாக, கன்னியாகுமரியை எடுத்துக் கொள்வோம். முக்கடலும் ஒன்று கூடும் இந்த இடம் பார்வைக்கு மிக அழகாயிருக்கிறது. இந்த இடத்திலே நின்று கொண்டு சூரியோதயத்தையோ சூரியாஸ்தமனத்தையோ பார்த்துக்கொண்டிருந்தால், நம்மை யறியாமலேயே நமக்கு ஒருவித புளகாங்கிதம் உண்டாகிறது; ஒருவித மனச்சாந்தி ஏற்படுகிறது. இதனால் இந்த இடத்தின்மீது நமக்கு அன்பு ஏற்படுகிறது; அடிக்கடி இந்த இடத்தை வந்து பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறோம். எனவே, இந்த இடத்து அழகானது இந்த இடத்தின்மீது நமக்கு அன்பு உண்டாவதற்குக் காரணமாயிருக்கிறது. இரண்டாவது, இந்த இடத்துக்குச் சென்று சிறிது காலம் வசித்தால், நமக்கு நல்ல தேகாரோக்கியம் ஏற்படுகிறது. இந்த உபயோகத்துக்காக இந்த இடத்தின் மீது நமக்கு அன்பு உண்டாகிறது. இதேமாதிரிதான், ஜீவப்பிராணிகள், மனிதர்கள் ஆகியவர்கள் விஷயத்திலும். ஆனால், பொதுவாகப் பார்க்கப்போனால், பொருள்களிடத்தினிலுள்ள அழகுக்காக அவைகளின்மீது அன்பு செலுத்துகிறோம்; ஜீவப்பிராணிகள், மனிதர்கள் முதலியோர் விஷயத்தில், அவைகளின் அல்லது அவர்களின் உபயோகத்துக்காக அன்பு செலுத்துகிறோம். சுவரில் படம் மாட்டியிருக்கிறது. அதைத் தினம் தூசு படாமல் துடைக்கிறோம்; கீழே விழாமல் ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாக்கிறோம் ஏன்? அதிலுள்ள அழகானது அதன்மீது நம்மை அன்பு செலுத்தச் செய்கிறது. சரி; வண்ணான் கழுதைமீது அன்பு செலுத்துகிறான். ஏன்.

அதனுடைய உபயோகத்துக்காக; அதனுடைய அழகுக்காக அல்ல.

இவ்விதம் இந்த இரண்டுவித காரணங்களுக்காக அன்பு செலுத்துவதென்பது சாதாரணம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இவைகளுக்கு விசேஷ மதிப்புக் கொடுக்க முடியாது. எவ்வித காரணத்துக்காகவு மில்லாமல், எவ்வித பிரயோஜனத்தையும் எதிர் பாராமல், அன்புக்காகவே அன்பு செலுத்துவதிருக் கிறதே அதுதான் விசேஷம்; அதுதான் மேலான அன்பு. வெள்ளம் வந்து ஊரை அடித்துக்கொண்டு போய்விடுகிறது. ஜனங்கள் வீடு வாசலின்றித் தவிக்கி றார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு நாம் உதவி செய் கிறோம். காரணம் அவர்கள்மீது நமக்குள்ள அன்பு தான். இந்த அன்பு, ஜனங்கள் இப்படித் தவிக்கிறார் களே என்ற இரக்கத்தினால் உண்டானதே தவிர, இந்த ஜனங்களிடமிருந்து எவ்வித பிரதிப் பிரயோ ஜனத்தையும் எதிர் பார்த்தல்ல; இந்த ஜனங்கள் பின்னாடி நமக்கு உதவி செய்வார்களே யென்ற எண்ணத்தினாலுமல்ல. இவ்விதம் அன்புக்காக அன்பு செலுத்துவது விசேஷந்தான். ஆனால், இதைவிட மேலான அன்பு ஒன்று இருக்கிறது. அன்பு செலுத் துவதனால் துன்பம் உண்டாகி, அந்தத் துன்பத்தை அனுபவித்துக்கொண்டே அன்பு செலுத்துவது இருக் கிறதே, அதுதான் முதல்தரமான அன்பு என்று சொல் வதற்குரியது. உதாரணமாக, குஷ்டரோகிகளுக்குச் சிகிச்சை செய்கிற தொண்டிலே ஒருவன் ஈடுபடுகிறான். அதற்கு எவ்வளவு சகிப்புத் தன்மை வேண்டும்? இந்தத் தொண்டிலே ஈடுபட்டதன் விளைவாக அவ னுக்கே அந்தக் குஷ்டநோய் வந்துவிடுகிறது. இப் படித் தனக்கு நோய் வரக்கூடும் என்று அவனுக்கு ஏற்கனவே தெரியாத தன்று. ஆயினும், துணிந்தே

அவன் இந்தத் தொண்டிலே இறங்கினான்; இறங்கி, இந்தக் கொடிய நோயையும் வருவித்துக்கொண்டான். இப்படி நோயை அனுபவித்துக்கொண்டே மற்ற நோயாளிகளுக்குச் சிகிச்சை செய்துகொண்டு வருகிறான். இதுவல்லவோ உயர்ந்த அன்பு? தான் அன்பு செலுத்துவதன் விளைவாக மற்றவர்கள் இன்பம் அடைகிறார்களே, அந்த இன்பத்திலேதான் இவன் இன்பம் அடைகிறான்; தனது துன்பத்தையும் மறக்கிறான்.

ஆகவே, தனது சொந்தத் துன்பங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு, அல்லது அவைகளை மறந்துவிட்டு மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்வதுதான் முதல்தர அன்பு; மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்வதனால் ஒருவித சந்தோஷம் உண்டாகிறது, ஒருவித மனச்சாந்தி ஏற்படுகிறது. என்பதற்காக உதவி செய்வது இரண்டாந்தர அன்பு; அழகை நாடியோ, உபயோகத்தைக் கருதியோ அன்பு செலுத்துவது மூன்றாந்தர அன்பு. பலனை எதிர்பார்த்து அன்பு செலுத்துவது அதமம் பலனை எதிர்பாராமல் ஆனால் சந்தோஷம் உண்டாகிறது என்ற காரணத்துக்காக அன்பு செலுத்துவது மத்திமம்; அன்பு செலுத்துகிறோமென்ற எண்ணமில்லாமலே அன்பு செலுத்துவது, துன்பத்தை அனுபவித்துக்கொண்டாவது அன்புசெலுத்துவது உத்தமம்.

ஒருவனுக்கு அறிவும் இருக்கலாம்; அன்பும் இருக்கலாம். அவைகளைப் பயன்படுத்துகிற விதத்திலே தான் அவை பிரகாசிக்கின்றன. எவனுடைய வாழ்க்கையிலே இவ்விரண்டும் பிரகாசிக்கின்றனவோ அவனுடைய வாழ்க்கைதான் நல்வாழ்க்கை. “அன்பினால் ஊக்கப் பெறுவதும், அறிவினால் நடத்தப் பெறுவதும் எதுவோ அதுவே நல்வாழ்க்கை” என்று ஓர் ஆங்கில அறிஞன் கூறியிருப்பது இங்குச் சிந்திக்கத்தக்கது.

5. வெற்றியும் வாழ்க்கையும்

வெற்றியென்பது என்ன? தோல்வியின் மறு புறம்; லட்சக்கணக்கான மக்கள் நாட்கள் கணக்கில் அனுபவித்து வந்த பிரிவாற்றாமை, மனோவேதனை முதலியவைகளைத் தற்காலிகமாக மறைத்து வைக்கின்ற திரை; சிவந்த ரத்தம், உஷ்ணமான கண்ணீர் இவைகளின்மீது கொப்பளித்து எழுகின்ற நுரை; சோர்வு, பிணி, பஞ்சம் முதலியவைகளை முதுகிலே மூட்டையாகச் சுமந்துகொண்டு வருகின்ற தூதன்; யுத்த ஆபத்தில் ஜனங்களுக்கு என்ன ஆவேசம் இருந்ததோ அந்த ஆவேசமானது, யுத்தத்தின் முடிவில் ஆத்திரமாகத் தங்கள்மீது திரும்பிவிடாமலிருக்க ராஜதந்திரிகள் உபயோகிக்கிற மாத்திரைக்கோல்.

வெற்றியினால் ஒரு ஜாதியினுடைய அல்லது ஒரு தேசத்தினுடைய சுதந்திரம் காப்பாற்றப்பட்டு விட்டது என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் இந்த வெற்றிக்காக, எத்தனை பேருடைய, மனிதத் தன்மையும் மனச்சாட்சியும் படைத்த எத்தனை பேருடைய சுதந்திரம் பறிமுதல் செய்யப்படுகிறது? வெற்றிக்குப் பிறகு அநேகரைச் சிறையிலிருந்து விடுதலை செய்கிறார்கள்.

ஆனால் இந்த வெற்றிக்கு முன்னர், வெற்றி காண்ப தற்காக எத்தனை பேரைச் சிறையிலடைத்து வைக்க வேண்டியிருக்கிறது? ஒரு ஜாதியினுடைய அல்லது தேசத்தினுடைய வெற்றியின் தன்மைகள், வெற்றிக்கு முன்னர் நிகழ்த்தப்படுகின்ற காரியங்கள், வெற்றிக்குப் பின்னர் நிகழ்கின்ற விளைவுகள் இவை. இவை இருக்கட்டும். ஒரு தனி மனிதனுடைய வாழ்க்கையில் வெற்றி என்பதற்கு என்ன அர்த்தம், அதற்கு ஏதேனும் லட்சணம் உண்டா என்பவைகளைப் பற்றிக் கவனிப்போம்.

வெற்றியென்பதற்கு உருவம் கற்பிக்க முடியாது; ஆனால் அது வாழ்க்கையின் தள்ளுகட்டை. அதனுடைய ஸ்தானம் எப்பொழுதுமே கடைசியில்தான். ஆனால் மனிதனுடைய வாழ்க்கையை ஆரம்பித்துக் கொடுப்பதும் அதுதான். அது, மனிதனிடத்திலே அடங்கிக் கிடக்கிற சக்திகளைக் கிளப்பிவிடுகிறது; எத்தனை இடையூறுகள் வந்தாலும் அவைகளைச் சமாளித்துக் கொள்ளக்கூடிய உடல் வலிமையையும் உள்ளத்தின்மையையும் அளிக்கிறது; மனிதனை, அவனுடைய கடமையிலே கண்ணுங் கருத்துமாயிருக்கச் செய்கிறது. முடிவிலே ஏற்படக்கூடிய சுகதுக்கத்தையோ, லாப நஷ்டத்தையோ பற்றி அது கவலைப்படுவதில்லை.

வெற்றி யென்பதற்கு இன்னதுதான் அர்த்தம் என்று நிர்ணயித்துச் சொல்ல முடியாது; அல்லது அதனுடைய லட்சணம் இன்னது என்று சொல்லினால் சித்திரித்துக் காட்டவும் முடியாது. ஒருவனுடைய வாழ்க்கையில் வெற்றியாயிருப்பது மற்றொருவனுடைய வாழ்க்கையில் தோல்வியாயிருக்கலாம். வைத்தியத் தொழிலில் பயிற்சி பெறுகிற இருவர்களில் ஒருவன், கிராமத்திலே சென்று ஏழைகளுக்க

இலவசமாக வைத்தியம் செய்வதிலும், அமைதியான வாழ்க்கையை நடத்துவதிலும் திருப்தி காண்கிறான். இன்னொருவன், சந்தடியும் போட்டியும் நிறைந்த நகரத்திலே தன் தொழிலைத் தொடங்கி, ஏராளமான பொருள் சம்பாதிக்கிறான்: தூக்கத்திலும் ஓய்வு காணாமல் சதா அங்குமிங்குமாக அலைந்து கொண்டிருப்பதிலும், பலரோடு கலந்து வாழ்வதிலும் திருப்தி காண்கிறான்.

நகர வைத்தியன் என்ன சொல்லக்கூடும்:—‘முட்டாளன், என்னைப்போல்தான் இவன் பரீட்சையில் தேறினான். நகரத்தில் எங்காவது ஒரு மூலையில் தன் தொழிலை ஆரம்பித்திருந்தால் என்னைப்போல் ஆயிரக்கணக்கில் சம்பாதித்துக்கொண்டிருக்கலாம். அதை விட்டுவிட்டு, எங்கோ கிராமத்திலே போய் இருந்து கொண்டு, ஏழை மக்களுக்குத் தொண்டு செய்கிறானாம். இவன் படித்து என்ன பிரயோஜனம்? ஒரு பைசா சம்பாதிக்க யோக்கியதை இல்லை. என்னவோ இவன் வாழ்க்கை ஒரு தோல்வி.’ இப்படி, இப்படி.

நாட்டு வைத்தியன் நகர வைத்தியனைப் பார்த்துச் சொல்லக்கூடும்:—‘ஏன் இவன் இப்படிப் பேயாய் அலைந்து திரிகிறான்? ஒரு நிமிஷமாவது இவனுக்கு ஓய்வு இருக்கிறதா? மன நிம்மதியோடிருக்கிறதா? படித்தும் பணம் சம்பாதித்தும் என்ன பிரயோஜனம்? இவன் வாழ்க்கையே ஒரு தோல்விதான்.’ இப்படி, இப்படி.

இவர்களில் வெற்றியடைந்தவர் யார், தோல்வியடைந்தவர் யார் என்று எப்படி நிர்ணயித்துச் சொல்வது? முடியவே முடியாது. வெற்றி தோல்வியென்பது, அவரவர்களுடைய மனோ பரிபக்குவத்தை யொட்டி யிருக்கிறது; வாழ்க்கையின் எந்தத் துறை

யிலே பிரவேசிக்கிறார்களோ அதனையொட்டி இருக்கிறது.

பரம ஏழை; எப்படியோ கஷ்டப்பட்டு ஒரு தொழிலைக் கற்றுக்கொள்கிறான்; அந்தத் தொழிலில் நிபுணனாகி, அதன் மூலம் ஆயிரக்கணக்கில் சம்பாதித்து, பணக்கார குடும்பத்தில் விவாகஞ் செய்துகொண்டு ஒரு மாளிகையில் வசிக்கிறான். இவனுடைய சொந்த வாழ்க்கையைப் பொறுத்தமட்டில் இவன் வெற்றியடைந்தவன்தான். இப்படியே கீழ்ப்படியிலிருந்து மேல் பதவிகளுக்கு வந்தவர்கள் எல்லோரையும் சொல்லலாம். சாதாரண போர் வீரனாக இருந்து பிரதம சேனாதிபதியானவன், ஜில்லா முனிசிப்பாயிருந்து ஹைகோர்ட் நீதிபதியானவன், இப்படி அவனவனையும் அவனவனுடைய வாழ்க்கைத் துறையில் வெற்றியடைந்தவன் என்றே சொல்ல வேண்டும். ஆனால் பணம் சம்பாதிப்பதும், உயர் பதவிகள் வகிப்பதுமே வெற்றியாகுமா, வாழ்க்கையில் வேறு லட்சியங்கள் இல்லையா என்று கேட்டால், ஆம், வெற்றியாகாது, இவைகளைக் காட்டிலும் வேறு உயர்ந்த லட்சியங்கள் உண்டு என்று கூறி விடலாம்; மேற் சொன்னவர்கள் அடைந்த வெற்றிகளைத் தோல்விகளென்றும் நிரூபித்துவிடலாம். வாழ்க்கையை ஒருவன் எந்த திருஷ்டியிலே பார்க்கிறானோ அதனைப் பொறுத்திருக்கிறது அவனுடைய வெற்றியும் தோல்வியும்

பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரியாயிருந்த ராம்ஸே மாக் டோனால்ட்¹ பாலியத்தில் மிகவும் சிரமப்பட்டான். முதன் முதலாக அவன் லண்டனுக்கு வந்தபோது அவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமாயிருந்தது. தன்னுடைய முயற்சியினாலும் உழைப்பினாலும் முன்

1 Ramsay Macdonald: 1866—1937.

னுக்கு வந்தான்; தொழிற்கட்சித் தலைவனானான்; பிரமமந்திரி பதவியையும் வகித்தான். தனி மனிதனுடைய முயற்சி, உழைப்பு, சகிப்புத்தன்மை இவைகளைக்கொண்டு பார்க்கிறபோது அவனுடைய வாழ்க்கை வெற்றிகரமான வாழ்க்கை; ஆனால் அரசியல் கண்கொண்டு பார்க்கிறபோது அவனுடைய வாழ்க்கை தோல்வி யடைந்துவிட்டது என்றே சொல்லவேண்டும். ஆகவே எந்த திருஷ்டியிலே பார்க்கிறோமோ அந்தத் திருஷ்டியைப் பொறுத்திருக்கிறது வாழ்க்கையின் வெற்றியும் தோல்வியும்.

வெற்றிக்கு அதிருஷ்டம் வேண்டுமென்று சிலர் கூறுகின்றனர். இஃது அவ்வளவு சரியில்லை. அதிருஷ்டத்தை நம்பி வெற்றியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் வெற்றி கிட்டவே கிட்டாது. அதிருஷ்டமென்பது பார்க்கப்படாதது. வெற்றியென்பதோ, அது கொடுக்கிற பலனைக்கொண்டு உணரப்படுவது. அதிருஷ்டம், முயற்சியைக் குன்றச் செய்கிறது. வெற்றியோ, முயற்சியைத் தூண்டிக் கொடுக்கிறது. அடிப்படையிலேயே வித்தியாசப்பட்டுள்ள இவ்விரண்டும்—அதிருஷ்டமும் வெற்றியும்—எப்படி ஒன்றுபட முடியும்?

அறிவுமட்டும் இருந்தால் வாழ்க்கையில் நிச்சயமாக வெற்றியடைந்து விடலாமென்று சிலர் கருதுகின்றனர். வெற்றிக்கு அறிவுமட்டும் இருந்தால் போதுமா? அறிவை உபயோகிக்கிற வழி தெரிய வேண்டும். பிரதியொரு மனிதனிடத்திலும் இயற்கையான சில சக்திகள் இருக்கின்றன. அந்தச் சக்திகளை அறிந்து அவைகளை ஒழுங்குபடுத்தி, வளர்த்து, உபயோகத்திற்குக் கொண்டுவரவேண்டும். அப்பொழுதுதான் வெற்றி கிட்டும்.

வெற்றியினால் சந்தோஷம் உண்டாகிற தென்று சொல்லலாம். ஆனால் சரித்திர சம்பவங்களைச் சிறிது ஆராய்ந்து பார்த்தால், சந்தோஷத்திற்குப் பதிலாக துக்கத்தை அனுபவித்திருக்கிறவர்களுடைய வரலாறுகளையே அதிகமாகக் காண்கிறோம். ஐரோப்பா முழுவதையும் வெற்றி கண்டான் நெப்போலியன்.¹ வெற்றி வீரன் என்று சொன்னால் அவனுக்கே தரும். ஆனால் அவன், தன்னுடைய கடைசி நாட்களில் கைதியாகவே இருந்து இறந்தான். அமெரிக்காவைக் கண்டுபிடித்ததன் மூலம் ஸ்பானிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தை விரிவு படுத்திக் கொடுத்த கொலம்பஸின்² கடைசிநாட்கள், இருப்பதற்கு இடங்கூட இல்லாமலல்லவோ கழிந்தன? தங்களுடைய அரசியல் வாழ்க்கையின் ஆரம்ப காலத்தில் வெற்றிச் சங்கு ஊதிக் கொண்டிருந்த முஸோலினி², ஹிட்லர்³ ஆகியோருடைய இறுதி நாட்கள் எவ்வளவு மனோவேதனையுடன் இருந்திருக்க வேண்டுமென்பதை நாம் சுலபமாக ஊகித்துக் கொள்ளலாமல்லவா? ஆகவே, வெற்றியென்பது சந்தோஷத்திலே கொண்டு போய்விடுமென்று நிச்சயமாகச் சொல்லமுடியாது.. ஏகதேசமாக ஒருவர் இருவருக்குத்தான் அந்தப் பாக்கியம் கிட்டுகிறது.

சந்தோஷம் நிச்சயமாகக் கிடைக்கு மென்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் மனிதன். வெற்றியை நாடித்தான் ஓடுகிறான். அப்படி ஓடுவதிலே அவனுக்குத் திருப்தி ஏற்படுகிறது. வெற்றியானது அவ்வளவு வசீகர முடையது.

1 Napoleon I (Bonaparte): 1769—1821.

1 Columbus: 1446—1506.

2 Mussolini: 1883—1945.

4 Hitler: 1889—1944.

பணம், படிப்பு, பதவி முதலியவைகளினால் அடைகிற வெற்றிகளைக் காட்டிலும் வாழ்க்கையில் வேறு விதமான வெற்றிகள் இருக்கின்றனவென்று சொன்னீர்களே அவையென்ன என்று நீங்கள் கேட்கலாம். சிறிய நாடுகள், பெரிய நாடுகள் என்கிறமாதிரி, பணம், படிப்பு முதலியவைகளினால் கிடைக்கிற வெற்றிகளைச் சிறிய வெற்றிகளென்றும், இவைகளைத் தவிர்த்து வேறு துறைகளிலே அடைகிற வெற்றிகளைப் பெரிய வெற்றிகளென்றும் சொல்லலாம். அநேகமாக இந்தப் பெரிய வெற்றிகள் கண்ணுக்குப் புலனாகாதவை; நிகழ்காலத்திலே அதிக பலனைக் கொடாதவை; ஆனாலும் நித்தியமாயிருந்து சாசுவதமான பலனைக் கொடுப்பவை

இந்தப் பெரிய வெற்றிகள் நல்லதை நாட்டமாக உடையவை; சுக துக்கத்தைச் சமனோக்குடன் பார்ப்பவை; செயலிலே செயலின்மையைக் காண்பவை. இந்தமாதிரி வெற்றி கண்டவர்களையே மகான்கள் என்று அழைக்கிறோம். இவர்களுடைய உலகியல் வாழ்க்கை, வறுமையோடு தோழமை பூண்டதாயிருக்கலாம்; அல்லது பெரிய மனிதர்கள் என்று சாதாரண ஜனங்கள் யாரை அழைக்கிறார்களோ அவர்களுடைய ஏளனத்திற்குட்பட்டிருக்கலாம்; இவர்களுடைய கடைசி நாள் வாழ்க்கை, தூக்கு மேடையில் ஏறி நின்றோ, விஷத்தைக் குடித்தோ முடிவு பெற்றிருக்கலாம். ஆயினும் இவர்கள் வாழ்க்கையில் வெற்றி கண்டவர்கள் என்று நிச்சயமாகச் சொல்லமுடியும். புத்தர் பிரான் என்ன, கிரேக்க ஞானியாகிய ஸாக்ரட்டீஸ்¹ என்ன, இயேசு நாதர் என்ன,

1 Socrates: கி. மு. 470—399.

மகாத்மா காந்தி என்ன¹ இப்படிப் பட்டவர்களுடைய வாழ்க்கையை வெற்றிகரமான வாழ்க்கையென்று சொல்லாமல் வேறெவ்விதமாகச் சொல்வது? இவர்கள் பூதவுடல் நீத்து எத்தனையோ ஆண்டுகள் ஆகின்றன. ஆயினும் இவர்கள் இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்; என்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பார்கள். சிரஞ்சீவிகளாயிருப்பதற்குரிய வாழ்க்கையை யாந் நடத்துகிறார்களோ அவர்கள் வெற்றியடைந்தவர்கள். அப்படிப்பட்ட சிரஞ்சீவிகளிலே ஒருவனாயிருக்க பிரதியொரு மனிதனும் பிரயத்தனப்பட வேண்டும்.

---

1 இவர் காலம்; 1869—1948.

6. பணமும் மனமும்

பணம் பத்தும் செய்யும் என்பார்கள். பத்து நல்லதும் செய்யும்; பத்து கெடுதலும் செய்யும். ஆனால் நல்லதும் கெடுதலும் பணமா செய்கிறது? இல்லை, இல்லை; பணத்தைப் படைத்திருக்கிற மனிதன் செய்கிறான். கத்தி இருக்கிறது. அதனைக் கொண்டு காய்கறிகள் நறுக்கலாம்; உடம்பிலே தோன்றும் கட்டிகளை அறுக்கலாம்; உயிர்களைக் கொன்றும் விடலாம். இவையனைத்தையும் செய்வது ஒரு கத்திதான். ஆனால் அது கொடுக்கிற பலன்களோ வேறு வேறே. அதனை எப்படி உபயோகிக்கிறோமோ அப்படியே பலன் கொடுக்கிறது. அது போலவே பணத்தை எப்படி உபயோகிக்கிறோமோ அப்படியே பலனையும் கொடுக்கிறது. ஆக, பணம் என்பது ஒரு கருவி. அதனை உபயோகிக்கிற விதத்தில்தான் அதனுடைய பெருமையோ சிறுமையோ இருக்கிறது.

பணம் என்பது பெருமையடைய வேண்டுமானால் அது மனம் என்பதனோடு தோழமை கொள்ள வேண்டும். தனித்து வாழ்கிற பணத்திற்குச் சிறுமை தான். மனத்தோடு கூடி வாழ்கிற பணத்திற்கு நிச்சயமாகப் பெருமை உண்டு. இப்படிக்கூடி வாழ்

கிற பணந்தான் பத்து நல்லதைச் செய்யும். தனித்து வாழ்கிற பணம் பத்து கெடுதலைச் செய்யும். பத்து என்ன? நூறு, ஆயிரம் நல்லது கெடுதல்களைச் செய்யும். செய்கிறவர்களுடைய சக்தியைப் பொறுத்திருக்கிறது, நல்லது கெட்டது இவைகளின் எண்ணிக்கை.

பணமும் மனமும் சேர்ந்து வாழுமானால் பணமானது மணம் பெறுகிறது; மனமானது, வாழ்க்கையிலே ஏதேனும் உயர்ந்த நோக்கங்களை வைத்துக் கொண்டிருக்குமானால் அந்நோக்கங்களைச் சீக்கிரமாக, எவ்வித இடையூறுகளின்றிச் சென்று அடைகிறது.

மனமில்லாமல் பணம் மட்டும் இருந்தால், அந்தப் பணத்திற்கு ஓர் அசட்டுத் துணிச்சல் உண்டாகிறது; எதையும் நம்மால் சாதித்துவிட முடியும் என்ற ஓர் அசட்டு நம்பிக்கை ஏற்படுகிறது; தன்னையொட்டி இருப்பவர்களை அலட்சியப் படுத்துகிறது; எட்டியிருப்பவர்களை இகழ்ச்சியாகப் பார்க்கிறது; ஏளனம் செய்கிறது; தனக்குப் பெருமையைத் தரக்கூடிய மாதிரியாகவோ மற்றவர்களுக்குப் பிரயோஜனப்படக்கூடிய மாதிரியாகவோ இல்லாமல், ஆடம்பரத்திலும் சோம்பேறித்தனத்திலும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தன்னைக் கரைத்துக் கொண்டு கடைசியில், தான் இருந்த இடம் தெரியாமலே மறைந்து விடுகிறது.

பணத்தின் துணையில்லாமல் மனம் மட்டும் தனித்திருக்குமானால் அது, தன் எண்ணத்தைச் செயலிலே கொண்டுவந்து காட்ட முடியாமல் திணறுகிறது; பணத்தோடு தோழமை கொள்ள ஆவல்படுகிறது; ஆனால் அதன் பளபளப்பைக் கண்டு கூசிப் பின் வாங்குகிறது; அல்லது கொஞ்சம் பலவீனமான மனமாயிருந்தால் அந்தப் பணத்திற்கு அடிமையாகி விடுகிறது. ஆக, ஓர் அங்குலம் முன்னேற வேண்டுமானால் அது நூற்று மேடு பள்ளங்களைக் கடக்க

வேண்டியிருக்கிறது. அப்படிக் கடந்தும் அதனுடைய முன்னேற்றத்தைப் பாராட்டுவோர் எத்தனை பேர்? மிக மிகச் சிலரே.

சாதாரணமாக உலகத்தில் அன்றாடம் பார்க்கலாமே, பணமுள்ளவர்கள், பெரிய மனம் படைத்தவர்கள் மாதிரி நடிக்கவோ, நடக்கவோ முடிகிறது. ஆனால் மனமுடையவர்கள், அதாவது பணமில்லாமல் வெறும் மனம் மட்டும் உடையவர்கள் என்ன காரியத்தைச் சாதிக்க முடிகிறது? உலர்ந்துபோன வாழைச் சருகுமாதிரி இவர்களுடைய வாழ்க்கை ஆகி விடுகிறது. சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் பணக்காரனாக யிருக்கப்பட்டவன், யோக்கியனாக இருக்க முடிகிறது; யோக்கியனாக யிருக்கப்பட்டவன் பணக்காரன் ஆகக்கூட முடிவதில்லை.

‘பணமே, உன்னால் என்ன குணமே’ யென்று சிலர் சொல்கிறார்கள்; பணத்தை இகழ்ந்து பேசுகிறார்கள் இது சரியில்லை. பணமில்லாமல் என்ன காரியம் நடைபெற முடியும்? உண்ண முடியுமா? உடுக்க முடியுமா? பொதுவாக வாழ்க்கையை நடத்த முடியுமா? ஆனால் சிலர் சொல்லலாம், பணத்தின் அவசியமில்லாமலே ஒரு காலத்தில் மானிட சமுதாயம் வாழ்ந்து வந்தது என்று. உண்மை. ஆனால் அந்தக் காலம் இல்லையே இந்தக் காலம்? நிகழ் காலத்திலே தான் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோமே தவிர இறந்த காலத்திலல்ல. இப்பொழுதுள்ள நிலைமைகளை அனுசரித்துதான் நமது வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இன்றைய வாழ்க்கைக்குப் பணம் மிகவும் அவசியம். ‘பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகமில்லை’யென்று வள்ளுவர் எப்பொழுதோ சொல்லிப் போனது, இந்தக் காலத்திற்கு முற்றிலும் பொருந்தும்; அவசியம் தேவை.

இந்தப் பணத்தின் அவசியத்திற்கு ஓர் எல்லை கற்பிப்பது கடினம் என்று சொல்லலாம். கடினந்தான். ஆனால் பணத்தோடு மனமும் சேர்ந்து கொள்ளுமானால் பண அவசியத்தின் எல்லை மிக மிகச் சுருங்கிவிடுவதைக் காணலாம். பணம் என்பது அவசியமானாலும் அந்த அவசியத்தை ஒரு வரம்புக்குட்படுத்துவது மனந்தான்.

பணத்தைப் புறக்கணித்துப் பேசுகிறவர்கள், 'எளிய வாழ்க்கை; உயரிய நோக்கம்' என்ற ஒரு சொற்றொடரை அடிக்கடி உபயோகித்து வருவதைக் கேட்கலாம். எளிய வாழ்க்கையென்றால் தரித்திர வாழ்க்கையென்று அர்த்தப்படுத்திக் கொண்டு, தரித்திரத்தைப் போற்றுகிற முறையிலே பேசுகிறார்கள். என்ன வேடிக்கை! வறுமை வாழ்க்கை உயர்ந்த நோக்கத்தை அளிக்குமா? சரி; வாழ்க்கை யென்பது என்ன? நிறைந்திருப்பதுதானே வாழ்க்கை? இந்த நிறைவுக்குச் சாதனமாயிருப்பது எது? வறுமையா? இல்லவே இல்லை. செல்வம். இந்தச் செல்வம் பலவகைப்பட்டது என்று சொல்லலாம். ஆனால் பணம் என்பது இந்தப் பலவகையில் ஒன்று என்பதை யாராவது மறுக்க முடியுமா?

எனவே, எளிய வாழ்க்கையென்று சொன்னால் ஆடம்பரமற்ற வாழ்க்கையென்றே அர்த்தம். தேகம் திடமுடன் இருப்பதற்கும், அறிவை அபிவிருத்தி செய்து கொள்வதற்கும், மனம் பண்பட்டு வளர்ச்சி பெறுவதற்கும், வாழ்க்கையில் குறிக்கோள் ஒன்று உண்டானால் அந்தக் குறிக்கோளை யடைவதற்கும் என்னென்ன தேவையோ அவைகளை உடைத்தாயிருப்பதற்குப் புறம்பாகவுள்ள யாவும் ஆடம்பரத்தைச் சேர்ந்தவையென்றே சொல்ல வேண்டும். ஆனால் இந்தத் தேவையை நிர்ணயிப்பது மேலே

சொன்ன மாதிரி கடினந்தான். உதாரணமாக ஒரு கல்லூரியின் போதகாசிரியன் இருக்கிறான்; அல்லது ஒரு நூலாசிரியன் இருக்கிறான். இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு இரவு நேரத்திலே அமைதியாயிருந்து படிப்பதோ, ஆராய்ச்சி செய்வதோ அவசியம். இதற்காக இவர்களுக்கு விளக்கு சௌகரியங்கள் வேண்டும். 'விளக்கு எதற்கு? அது செயற்கையின் சிருஷ்டிதானே? இயற்கையன்ணையினால் அருளப்படும் வெளிச்சத்தில் தங்கள் படிப்பையோ, ஆராய்ச்சியையோ நடத்துவதோடு ஏன் திருப்தியடையக் கூடாது? இரவிலே படிப்புக்காகவும், ஆராய்ச்சிக்காகவும், விளக்கு வேண்டுமென்று கோருவது, ஆடம்பரத்தின் எல்லையை மிதித்துவிட்ட குற்றத்தைச் செய்ததாகும், என்றெல்லாம் பேசுவோமானால் அந்தப் பேச்சுக்கு அர்த்தமில்லையென்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

பணத்தைச் சம்பாதிப்பதற்கு அறிவு மட்டும் இருந்தால் போதும்; செலவழிப்பதற்கு மனமும் வேண்டும். இந்த மனம் இருப்பதுதான் கடினம். இதனாலேயே 'பணத்தைச் சம்பாதிப்பது சுலபம்; ஆனால் செலவழிப்பது கடினம்' என்று சொல்கிறார்கள் அறிஞர்கள்.

ஆக, ஆடம்பரமற்ற எளிய வாழ்க்கைக்குக் கூட பணம் தேவையா யிருக்கிறதல்லவா? அதிலும் இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டில் பணத்தேவை யில்லாமல் ஒரு கணமாவது உயிர் வாழ முடியுமா? வானமே கூரையாக, நிலமே படுக்கையாக வாழ்கிற பிச்சைக்காரனுக்குக்கூட, அவனுடைய தகரக் குவணியில் ஒரு காலணை ஒசைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தால்தான், மேலும் மேலும் சென்று பிச்சையெடுக்க அவனுக்கு உற்சாக முண்டாகிறது.

ஆனால் பணம் மட்டும் இருந்தால் அது சோறு போடுமா என்று கேட்கலாம். நிச்சயமாகப் போடாது. அதற்குத்தான் மனம் வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். பண மூட்டையைத் தலைமாட்டில் வைத்துக்கொண்டு படுத்துறங்கினால் பசி தீர்ந்து போய்விடுமா? பணத்தைச் சோறு போடுகிற கருவியாக உபயோகிக்கிற அறிவு வேண்டும்; மனம் வேண்டும்.

எனவே பணம் தேவை. ஆனால் பணத்திற்கு மனத்தை அடிமைப்படுத்தி விடக்கூடாது. மனத்திற்குத்தான் பணம் அடிமைப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

7. இளமையும் முதுமையும்

இளமை யென்பது என்ன? முயற்சியின் ஆரம்பம் ; உற்சாகத்தின் பொங்கல் ; வேகத்தின் பிரதிநிதி ; நிஷ்கபடத்தின் வெளித்தோற்றம்.

முதுமை யென்பது என்ன? அனுபவத்தின் திரட்சி ; வாழ்க்கையின் கடைசி மைல்கள் ; தளர்ச்சியின் வெளித் தோற்றம்: அழகை அனுபவிக்க முடியாத ஒரு நிலை.

இளமைக்குச் சென்ற காலம் சுருக்கமாயிருக்கிறது; ஆனால் எதிர்காலம் நீண்டதாயிருக்கிறது. முதுமைக்கோ, சென்ற காலம் நீளமாகவும் எதிர்காலம் சுருக்கமாகவும் இருக்கிறது. இளமைக்குப் புதுமையின் மீது மோகம். முதுமைக்குப் பழமையின் மீது பற்றுதல். இளமை, ஆரவாரத்திலே இன்பம் நுகர்கிறது. முதுமை, சந்தடியற்ற சூழலிலே சாந்தியைக் காண்கிறது. இளமைக்கு, எண்ண ஆகாயத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பதில் அதிக விருப்பம். முதுமைக்கு, பூலோகத்தில் ஊன்றிக் கொண்டிருக்கிற காலை அப்புறம் பெயர்த்து வைக்காமலிருப்பதிலே பெருமை. சுருக்கமாகத் தற்கால நாகரிகப்படி சொல்ல வேண்டுமானால், இளமை, நகரவாசி; முதுமை, கிராமவாசி.

இளமையின் தொடர்ச்சிதான் முதுமை. ஆனால் அந்த முதுமை, வறட்சியுள்ள பாலைவனமா யில்லா திருக்க வேண்டுமானால், அஃது இளமையை விடாமல் பற்றிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். முதுமையிலே இளமை கலந்திராவிட்டால் ஆபத்து; அந்த வாழ்க்கை சாரமற்ற வெற்றுஞ்சக்கை. ஆனால், இளமையிலே முதுமை தட்டிவிட்டால், அஃது ஆபத்து. பிஞ்சிலே பழுத்த பழம்; வெம்பி உதிர்ந்து போவதற்குத்தான் தகுதியுடையது.

இளமையிலே முதுமை தட்டுவதென்பது உடலைப் பொறுத்த மட்டில்தான் சொல்கிறோம். அறிவிலே முதியவரா யிருத்தல் வேண்டும். இளமை திகழும் உடலும் முதிர்ந்த அறிவும் யாரிடத்தில் ஒன்று சேர்ந்திருக்கின்றனவோ, அவர்தான் வாழ்க்கையை அனுபவிப்பதற்குத் தகுதியுடையவர். இரண்டும் கலந்திருப்பது அருமை தான்; ஆனால், அதில் தான் பெருமை இருக்கிறது.

இளமை, உஷ்ண முடையது; முதுமை, குளிர்ச்சி யுடையது. உடல், உள்ளம், எண்ணம், செயல் எல்லா வற்றிற்குமே இதைப் பொருத்தி வைத்துப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

இளைஞர்கள் உணர்ச்சி நிரம்பியவர்களா யிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். அந்த உணர்ச்சிக்குப் பலமான அஸ்திவாரம் இருப்பதில்லை. அது வேகமாக எழுந்து சீக்கிரமாக அடங்கி விடுகிறது. இப்படி அடங்கி விடுகிற காரணத்தினால்தான், இளைஞர்கள், தங்கள் பேச்சிலே எவ்வளவு ஆவேசம் காட்டுகிறார்களோ அவ்வளவு சோர்வைச் செயலிலே அடைகிறார்கள். இப்படி இவர்கள் செயலில் சோர்வடையாமலும், பலமான அஸ்திவாரமுடைய உணர்ச்சி யுடையவர்களாகவும் இருப்பதற்கு, வயதுதான், அதாவது அனுபவம்தான், இவர்களுக்குத் துணை செய்கிறது. வயது அல்லது

அனுபவம் என்பது என்ன? முதுமையின் பிரதிநிதி தானே?

ஆகவே, ஒரு மனிதனுக்கு இளமையும் தேவை தான்; முதுமையும் தேவைதான். இப்படிச் சொல்வதன் தாத்தாயம் என்னவென்றால், பிரதியொரு மனிதனும் பசிய உள்ளமும் முதிர்ந்த அனுபவமும் உடையவராயிருக்க வேண்டுமென்பதுதான். 'இளமையான தோள்களின் மீது முதிர்ச்சியடைந்த தலை அமர்ந்திருக்கிறது' என்று சொல்வது இந்தக் கருத்துடன்தான்.

இளைஞர்கள் எதனையும் துரிதமாகச் செய்து முடிக்க வேண்டுமென்று ஆவல் கொள்கிறார்கள். ஆனால், முதியவர்கள் எதனையும் ஆட்சேபிக்கிறார்கள். இதனால்தான் இளைஞர்கள், முதியவர்களை அலட்சியம் செய்கிறார்கள். முதியவர்கள், இளைஞர்களைக் குறைவாக மதிப்பிடுகிறார்கள். உண்மையைச் சொல்ல வேண்டுமானால், பேக்கன்¹ என்ற அறிஞன் சொன்ன மாதிரி "இளைஞர்கள், ஒரு பொருளை மதிப்பிடுவதைக் காட்டிலும் ஒரு பொருளைக் கண்டு பிடிப்பதற்குத் தகுதியுடையவர்கள்; ஆலோசனை சொல்வதற்குப் பதில் அனுஷ்டானத்துக்குக் கொண்டு வருவதற்குத் தகுதியுடையவர்கள்."

இளைஞர்கள், தங்களுடைய சாத்தியத்துக்கு அதிகமாகவே சாதிக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறார்கள்; சாதிக்க முடியுமென்று நம்புகிறார்கள். முதியவர்களோ, ஒரு காரியத்தைத் தொடங்குவதற்கு முன்னமேயே நம்மால் இது சாத்தியமா என்று தலைமீது கைவைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்து விடுகிறார்கள். இளைஞர்கள், நீரைத் தெளிவடையச் செய்வதைக் காட்டிலும், அதனைக் கலக்கி விடுவதிலே வல்ல

1 Francis Bacon : 1561-1626.

வர்களாயிருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு லட்சியம் தான் முக்கியமே தவிர, அந்த லட்சியத்தை யடைவதற்கான சாதனங்களின் மீது இவர்கள் அதிகமாகக் கவனஞ் செலுத்துவதில்லை. தவறு செய்வ தென்பது இவர்களுக்குச் சாதாரணம். ஆனால், அந்தத் தவற்றை ஒப்புக் கொள்வதென்பது இவர்களுக்குக் கடினம் வயது முதிர்ந்தவர்களோ அதிகமாக ஆலோசிக்கிறார்கள்; அதிகமாக ஆட்சேபிக்கிறார்கள். எடுத்த காரியத்தைக் கடைசி வரையில் பார்த்துவிட வேண்டுமென்ற உறுதி இவர்களுக்கு இருப்பதில்லை. எடுத்த தற்கெல்லாம் சந்தேகம் உண்டாகிறது. ஒரு காரியம் தப்பாகி விட்டால், அதற்குத் தாங்கள் தான் காரணம் என்று வெகு சீக்கிரத்தில் ஒப்புக்கொண்டு விடுகிறார்கள். புகழின் உச்சத்தையும் பூரண சந்தோஷத்தையும் அடைய வேண்டும் என்ற எண்ணம் இவர்களுக்கு மிகக் குறைவு. சிறிய புகழிலே, அற்ப சந்தோஷத்திலே, இவர்கள் திருப்தி யடைந்து விடுகிறார்கள்.

இது வரையில் சொன்னவைகளிலிருந்து இரு சாராரிடத்திலும் குறைநிறைகள் இரண்டும் கலந்திருக்கின்றன என்று ஏற்படுகிறதல்லவா? இந்தக் குறைநிறைகள் ஒன்றோடொன்று கலந்த வாழ்க்கையை ஒரு மொத்தமாகக் காணவேண்டுமானால், அந்த வாழ்க்கையிலே மேலே சொன்ன அர்த்தத்தில் இளமையும் வேண்டும்; முதுமையும் வேண்டும். தனிப்பட்ட மனிதனுடைய வாழ்க்கையிலே எப்படி இளமையும் முதுமையும் கலந்திருக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறோமோ அதைப் போலவே, ஒரு சமுதாயத்திலும் இளைஞர்களும் முதியவர்களும் கலந்து வாழ வேண்டும்; சமுதாயத்தின் நன்மைக்குக் கலந்து சேவை செய்ய வேண்டும். அப்போது தான் அந்தச் சமுதாயம் முழுச் சமுதாயமாக வளர்ச்சியடையும்.

8. நன்மையும் தீமையும்

நமது முன்னோர்கள், எப்பொழுதுமே, நன்மையின் விளைவுகளை எந்த விகிதாசாரத்தில் வைத்துப்பேசினோர்களோ அதே விகிதாசாரத்தில் தீமையின் விளைவுகளையும் வைத்துப் பேசி வந்திருக்கிறார்கள். நல்லதைச் செய், நல்லவர்களை நாடு என்று சொன்னவர்கள், தீயதைச் செய்யாதே, தீயவர்களை நாடாதே என்று சொல்லத் தவற வில்லை. மாறுபட்ட இரண்டை அடுத்தடுத்து வைத்து, இரண்டின் விளைவுகளையும் விரித்துச் சொல்கிறபோது, ஒன்றைப்பற்றி மட்டும் சொன்னால் போதுமே, அதிலேயே, மற்றொன்றினால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளும் புலனாகின்றனவே, அப்படியிருக்க, அந்த மற்றொன்றைப்பற்றி ஏன் சொல்ல வேண்டும் என்று சிலர் கேட்கலாம். நியாயமான கேள்வி தான்.

சாதாரண மனிதன், எப்பொழுதுமே சஞ்சல சுபாவமுடையவன். நின்ற நெறியிலேயே நிற்பதென்பது அவனுக்குப் பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் அசாத்தியமாகிவிடுகிறது. தன் மனத்தில் மாசு மறுக்கள் வந்து குடி புகாமல் பாது காத்துக்கொள்ள அவனால் முடிவதில்லை. எத்தனையோ விதமான இச்சைகள்

அவனையும் மீறி, அவன் மனத்திற்குள் குடியேறி அமர்ந்து கொண்டு அவனை ஆட்டி அலைக்கழிக்கின்றன. ஆண்டவன் அவனுக்கு நல்ல மனத்தைக் கொடுத்திருந்தாலும் அதனை அடக்கி ஆளும் சக்தியைக்கொடுக்கவில்லை. இதனாலேயே ஆன்றோர்கள் இந்தச் சக்தியைத் தங்களுக்கு அருள வேண்டுமென்று அவனை வேண்டி நிற்கிறார்கள். ஏக தேசமாக ஒரு சிலருக்குத்தான் இந்த வேண்டுதல் பலன் தருகிறது. நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பது சதவிகிதம் பேருக்கு மனத்தின் தத்துவமே புரிவதில்லை. புரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசையும் இருப்பதில்லை. அவர்கள் ஆண்டவனை நோக்கி எங்கே வேண்டுதல் விடுக்கப் போகிறார்கள்? இன்னும் சொல்லப்போனால் அவர்களுக்கு ஆண்டவனுடைய உண்மையில் அசைவற்ற நம்பிக்கை இருக்கிறதா என்று கேட்கவேண்டியிருக்கிறது.

இங்ஙனம் பல தரப்பட்ட இச்சைகளால் அலைக்கழிக்கப் படுகின்ற மனிதன், பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில், அதிலும் முக்கியமான சந்தர்ப்பங்களில், எது நன்மை எது தீமை யென்று விமர்சனம் செய்து பார்த்து ஒரு முடிவுக்கு வர முடியாமல் திகைத்து நிற்கவேண்டியவனாக இருக்கிறான். அந்த மாதிரியான சந்தர்ப்பங்களில் அவனுக்கு நன்மையின் விளைவுகளையும் தீமையின் விளைவுகளையும் நினைவுபடுத்தி எச்சரிக்கை கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதனாலேயே நமது முன்னோர்கள், நன்மையையும், தீமையையும் அடுத்தடுத்து வைத்துக்காட்டி, இரண்டினால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளைப் பற்றி விதந்து கூறியிருக்கிறார்கள்.

முப்பால் சமைத்த வள்ளுவப் பெருந்தகை, கல்வியினாலாய நன்மைகளைச் சொல்லி, அடுத்தாற்போல் கல்லாமையினால் ஏற்படக்கூடிய தீமைகளைச் சொல்ல

மறந்துவிடவில்லை. இங்ஙனமே நல்லாட்சி நடத்த முற்படும் ஓர் அரசன், பெரியாரைத் துணைக்கோடல் எவ்வளவு அவசியமோ அவ்வளவு அவசியம் சிற்றினஞ் சேராதிருத்தலும் என்று எச்சரிக்கை செய்யப்படுகிறான். இன்னும் செங்கோன்மையை அடுத்துக் கொடுங்கோன்மையும், ஊக்கமுடைமையை அடுத்து மடியின்மையையும், நல்ல நட்பை யடுத்துத் தீ நட்பையும் வைத்துப்பேசப்பட்டிருப்பது சிந்திக்கத்தக்கது.

நன்மையானது எப்பொழுதுமே தொலை நோக்குடையது; நிதானமாக இயங்குவது; நிலையாய்பயனைத்தருவது. அதற்கு ஆடம்பரத்தின் மீது வெறுப்பு; ஆரவாரத்தின் மீது கசப்பு; எண்ணிக்கையைக்கண்டு அது மகிழ்வதில்லை; தரத்தின் மீதுதான் அதிக கவனஞ் செலுத்துகிறது. அந்தத்தரம் குறையாமலிருக்க வேண்டுமென்பதற்காக அடிக்கடி தன்னையே பரிசோதித்துக்கொள்கிறது. அது, காலத்தைக் குறுகிய கண்ணோட்டத்தில் வைத்துப் பார்ப்பதில்லை. முக்காலத்தையும் ஒன்றாக இணைத்தேபார்க்கிறது. இத்தகைய காரணங்களினால்தான், அதனை நாடுவோர் உலகத்தில் மிகக் குறைந்த பேராயிருக்கின்றனர்.

தீமையோ, அம்மம்ம, என்ன வேகம்! என்ன சுறுசுறுப்பு! ஆடம்பரமும் ஆரவாரமும் கலந்த சூழலில் அது தலை தெரியாமல் ஆடுகிறது. தன் மீது இச்சை கொண்டாரை அஃது எவ்வளவு சீக்கிரமாக வசப்படுத்திக்கொள்கிறது! அது மட்டுமல்ல; அவர்களை உற்சாகப்படுத்தி எவ்வளவு வேகமாக அழிவுப் பாதைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போகிறது! இன்று மட்டும் என்பதோடு அது திருப்தியடைகிறது; நேற்று, நாளை என்பவைகளைப் பற்றிக் கவலைப் படுவதில்லை. எண்ணிக்கையா? அதன் மீது எவ்வளவு பிரமை அதற்கு! தரத்தின் மீது எவ்வளவு அலட்சியம்!

எனவே அதனை வலம் வருவோருடைய எண்ணிக்கை உலகத்தில் அதிகமாயிருப்பதில் ஆச்சரிய மென்ன இருக்கிறது?

ஒருவன் வைத்திருக்கும் பணமோ, அடைந்திருக்கும் செல்வாக்கோ, அவன் கண் மூடிக்கொண்டவுடன் மறைந்து விடுகிறது. ஆனால் அவன் நல்லவன் என்று பெயர் படைத்திருந்தால், அந்தப்பெயர்தான் அவனை இறந்த பிறகும் இருப்பவனாக்கி வைக்கிறது. அவன் எப்படி நல்லவனானான், எப்படி நல்லவனாக வாழ்ந்தான் என்பவைகளைப் பற்றித்தான் எல்லோரும் பேசுகிறார்கள். அவன் செய்த நல்ல காரியம் ஒன்றே ஒன்றாகத்தான் இருக்கலாம். இதற்காக அது மதிக்கப்படாமலிருப்பதில்லை. அது தரும் பயனைக்கொண்டு அவன் மதிப்பு உயர்கிறது. அந்த மதிப்பு உயர உயர, அவனுடைய புகழுடம்பின் ஆயுளும் வளர்கிறது.

நம் தோட்டத்தில் உள்ளதெல்லாம் ஒரே ஒரு மரந்தான். அதன் அடிப்பாகத்தின் சுற்றளவோ இரண்டு அல்லது மூன்று அடிக்கு மேல் இல்லை. கப்பும் கிளையும் கூட மிகக் குறைவு. ஆயினும் அது சுவையான கணிகளைக் கொடுத்து வருகிறது. அந்தக் கணிகளைக் கொண்டுதான் அந்த மரத்திற்கு மதிப்புக் கொடுக்கிறோம். அந்த மரத்தின் உயரம் எவ்வளவு, சுற்றளவு என்ன, அதில் எத்தனை கப்பும் கிளாகளும் இருக்கின்றன, இவைகளை யெல்லாம் பற்றி, நாம் அதிகமாக விசாரிக்கிறோமா? இல்லை. அது போல, ஒருவன் எவ்வளவு சொத்து மதிப்புடையவனாயிருந்தான், அவனைச் சூழ்ந்திருந்த சுற்றத்தாரோ பிறரோ எத்தனைபேர் என்பவைகளைப் பற்றி அறிந்துக்கொள்ள நாம் ஆவல் காட்டுவதில்லை. அவன் செய்த நல்ல காரியம் ஒன்றாயிருந்தாலும் அது யாது, அது தந்திருக்கும் நிலையான பயன் என்ன என்பவைகளைப்பற்றி

மட்டுமே அறிந்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறோம். அவைகளைக் கொண்டுதான் அவனை மதிப்பிடுகிறோம். அந்த மதிப்பீடுதான், அவனை நம் நினைவிலே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்படி செய்கிறது.

பச்சையப்ப முதலியார், எத்தனை ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார், என்ன உத்தியோகம் செய்தார், எவ்வளவு பொருளீட்டினார் என்பவைகளைப் பற்றிப் பலருக்குத் தெரியாது; தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசையும் உண்டாவதில்லை. ஆனால் அவர் நிறுவிய கல்வி ஸ்தாபனத்தைக் கொண்டு அவர் பெயரை எல்லோரும் அறிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எல்லோர் நினைவிலும் அவர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.

நன்மையானது மொளனத்திலேதான் பிரகாசிக்கிறது. அது செயலில் ஈடுபாடுடையதாயிருக்கிறதே தவிர பேச்சிலே இல்லை. அது பேசாமல் செய்கிறது. செய்து விட்டு, செய்த செயலைப்பற்றிப் பேசுவது மில்லை. அது, விளம்பரத்தை எதிர் பார்ப்பதுமில்லை. உண்மையில் அது, சுயவிளம்பரத்தையோ பிறர் தன்னைப்பற்றி விளம்பரம் செய்வதையோ வெறுக்கிறது.

நன்மையானது, நிகழ்காலத்தின்மீது அதிகமாக நாட்டஞ் செலுத்துவதில்லை; உடனடியாக என்ன பலன் கிட்டுமென்பதன் மீது சிந்தனை செலுத்துவதில்லை. அதன் நாட்டமெல்லாம் வருங்காலத்தின் மீதுதான்; நீடித்த, நிலையான பயன் மீதுதான். இதனாலேயே அது நிகழ்காலத்தில் பிரகாசம் பெறுவதில்லை. ஆனால் பிரகாசப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்ற விருப்பமும் அதற்கு இருப்பதில்லை.

மற்றும் நன்மையானது, தன் செயலினால், பிறர் மகிழ வேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பதில்லை; பிறர் நலம் பெற வேண்டுமென்றுதான் கோருகிறது. அந்தக் கோரிக்கைக்கு இடையூறுகள் ஏற்பட்டால், அவற்றைப் புன்சிரிப்போடு சமாளிக்க முற்படுகிறது.

அவற்றிற்காக முகவாட்டமோ மனச் சோர்வோ கொள்வதில்லை; அவற்றைப் பற்றி வெளியில் பிரஸ்தாபிப்பதுமில்லை.

பிறருக்கு நன்மை செய்கிறவன், அதே சமயத்தில் தனக்கும் நன்மை செய்து கொண்டவனாகிறான். எப்படியென்றால், தான் செய்கிற நன்மையினால் பிறருக்கு நற்பயன்கள் விளையும் என்று எண்ணுவதில் உண்டாகிற மகிழ்ச்சி ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும்; நன்மையைச் செய்வதிலேயே மகிழ்ச்சி உண்டாகிறதல்லவா, அந்த மகிழ்ச்சியே அவனுக்கு நன்மையாகிறது. நல்ல செயலைச் செய்கிறோமென்பதில் உண்டாகிற மகிழ்ச்சி தான், அந்த நல்ல செயலுக்காக ஒருவனுக்குக் கிட்டுகிற சன்மானம். அதைக்காட்டிலும் உயர்ந்த சன்மானம் வேறொன்றும் இருக்க முடியாது.

நன்மையானது, தன்னறிவு, தன்னடக்கம், தன்மதிப்பு இம் மூன்றையும் ஆபரணங்களாக அணிந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த ஆபரணங்களை, விருப்பமிருக்கிறபோது மட்டும் அணிந்து கொண்டு, விருப்பமில்லாதபோது கழற்றி எறிவதென்பதில்லை; அதனோடு ஒட்டியிருக்கின்ற ஆபரணங்கள் இவை.

மல்லிகை போன்ற மலர்களின் வாசனை, வெகு தூரத்திற்குச் செல்லுவதில்லை; வெகு நேரத்திற்கும் வீசுவதில்லை ஆனால் நல்ல செயல்களின் விளைவோ வெகு தூரத்திற்குச் செல்கின்றது; வெகு காலத்திற்கும் நிலைத்திருக்கின்றது. இதனால்தான், நல்லசெய்கைகளுக்கு வித்திட்டவர்களும், அவைகளை, வியர்வையையோ, கண்ணீரையோ, அவசியம் நேரிட்டால் செந்நீரையோ பாய்ச்சி வளர்த்தவர்களும் சிரஞ்சீவிகளாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சும்மாயிருப்பது நன்மையின் சுபாவமல்ல. சதா சர்வகாலமும் சலித்துக் கொண்டிருப்பதுதான் அதன் சுபாவம். இந்தச் சுபாவம் அதனின்று விலகிவிடு

மாமூல் அது நன்மையற்றதாகி விடுகிறது. சலித்துக் கொண்டிருப்பது அதன் சுபாவமென்றால், எவ்வித பயனையும் தராமல் வெறுமனே சலித்துக் கொண்டிருப்பதென்பது அர்த்தமல்ல. அதன் சலனம், நல்ல பயன்களை விளைவிக்கக் கூடியதாயிருக்க வேண்டும். “ நல்லவனாயிருப்பது பெரிதல்ல; ஏதோ ஒரு நல்லதுக்காக நல்லவனாயிருக்க வேண்டும் ” என்று பெரியோர்கள் அருளியிருக்கிறார்கள்.

பிறருக்கு நாம் நல்லதைச் செய்ய வேண்டுமானால், முதலில் நாம் நல்லவர்களாயிருக்க வேண்டும். நல்லதிலிருந்துதான் நல்லது பிறக்கும். ஆகவே மனிதனே, முதலில் உன்னை நீ பார்த்துக் கொள் ; பிறகு மற்றவர்களைப் பார்க்கலாம். பிறருக்கு நன்மையைச் செய்ய முற்படுவதற்கு முன், உனக்கு நீ நல்லவனாயிருக்கிற நன்மையைச் செய்துகொள். அப்பொழுது பிறருக்கு நன்மையைச் செய்கிற சக்தி, தானே உன்னிடத்தில் வந்து சேரும்.

நாம் ஒருவனுக்கு நன்மையைச் செய்கிறோம். அதற்குப் பிரதியாக அவன் நமக்கு ஒரு நன்மையையும் செய்வதில்லை ; நன்றிகூடச் செலுத்துவதில்லை. அப்படி அவன் பிரதி நன்மை செய்யாதிருப்பதும் நன்றி செலுத்தாதிருப்பதும் அவன் குற்றம். அதற்காக நாம் அவனுக்கு நன்மை செய்துகொண்டிருப்பதை நிறுத்திவிடலாமா? கூடவே கூடாது. அது மட்டுமல்ல ; நாம் அவனுக்கு நன்மையைச் செய்யச் செய்ய அவன் நமக்குத் தீமையையே செய்துகொண்டிருந்தாலும், அப்பொழுதுகூட அவனுக்கு நாம் நன்மையைச் செய்து கொண்டிருப்பதில் தயக்கம் காட்டக் கூடாது. நம்முடைய தாகத்தைத் தணிக்க, ஒரு கோப்பைத் தண்ணீர் கொடுக்கமறுத்தவன், தனக்குத் தாகம் உண்டாகித் தண்ணீர் கேட்க நம்மிடம் வந்

தால், அவனுக்கு இரண்டு கோப்பைத் தண்ணீர் கொடுக்க வேண்டும்; அதையும் முக மலர்ச்சியோடு, உள்ளக் கனிவோடு கொடுக்க வேண்டும். அப் பொழுதுதான், நாம் நன்மையின் மேல் மாடிக்குச் சென்றவர்களாவோம். அதைத்தான் அஹிம்ஸை என்று அறிஞர்கள் அழைக்கிறார்கள்.

ஆகையால் மனிதனே, உன்னால் முடிந்த நன்மையைச் செய்; எல்லா வழிகளிலும் செய்; கூடியவரை எல்லோருக்கும் செய்; எந்த இடத்திலும் செய்; எந்தக் காலத்திலும் செய்; செய்வதை உற்சாகத்தோடு செய். நன்மை எவ்வளவு பெருமையுடையதா யிருந்தாலும், அதில் எத்தனை சிறப்புக்கள் அடங்கியிருந்தாலும், அதனை நாடினால், மிருக நிலையிலிருக்கிற மனிதன் தெய்வ நிலைக்குவருவது சாத்தியமாயிருந்தாலும், உலகத்தில் பெரும்பாலோர், அதற்கு நேர்மாறான வழியிலேயே, தீய வழியிலேயே செல்லுகின்றனர். தீமையை எண்ணுவதும், சொல்வதும், செய்வதுந்தான் பலருக்கும் பிடித்தமாயிருக்கிறது. ஏனென்றால் அஃது அவ்வளவு வசீகரமுடையது. அதன் வசீகர சக்தியில் ஈடுபடாமல் தப்பித்துக் கொள்வது கடினந்தான். ஆனால் மனிதனாக வாழ விரும்புகிறவன், அதனிடமிருந்து தப்பவே முயலவேண்டும். அந்த முயற்சியின் முடிவில்தான் அவனுடைய வாழ்க்கையின் வெற்றி நிற்கிறது.

தீமையின் வசீகர சக்தியில், ஒரு தடவைதானே என்று அலட்சியமாகக் கருதி ஈடுபடுவோமானால், பிறகு, பல தடவை நாமாக அதில் வலியச் சென்று ஈடுபடும்படியாகிவிடும். அது நம்மை எந்த ஆழத்தில் கொண்டுபோய் விடுமென்று தெரியாது. சமுத்திரத்தின் ஆழத்தைக் கணக்கிட்டுச் சொல்லிவிடலாம். தீமையின் ஆழத்தைச் சொல்ல முடியாது. அதன் ஆழத்திற்குச் செல்லச் செல்ல, இன்னும் அதிக ஆழத்

திற்குச் செல்ல வேண்டுமென்ற ஆவலைத்தான் அது தூண்டி விடும்.

அதில் ஈடுபடுகிற ஆரம்ப நிலையில், செல்வம், செல்வாக்கு எல்லாம் கிட்டலாம்; பலர் நம்மைச் சூழ்ந்து கொண்டு புகழ்பாடலாம். வாழ்க்கை வெகு பிரகாச முடையதாகத் தோன்றும். ஆனால் போகப் போகத் தான் இவை, நம்மை அழிவுக்கு அழைத்துச் செல்கின்றன என்பது தெரியும். பிறகு அதிலிருந்து மீளவே முடியாது. அந்த நிலையில் வருத்தப்பட்டுப் பயனில்லை

நன்மைக்குச் சத்துரு தீமை ஒன்றுதான். ஆனால் தீமையோ, நன்மைக்குச் சத்துருவாயிருப்பதோடு, தனக்குத்தானே சத்துருவாகவும் இருக்கிறது. இதனால் நன்மையினால் விளையக்கூடிய நற்பயன்களைக் காட்டிலும், தீமையினால் விளையக்கூடிய தீய பயன்கள் இரட்டிப்பு மடங்காயிருக்குமென்பது தெளிவாகி கிறதல்லவா?

தீமையைத் தொடர் சங்கிலி என்று சொல்வார்கள். அதாவது ஒன்றுக்குப் பின்னால் மற்றொன்றாகத் தொடர்ந்து செல்லக் கூடியது. தீய எண்ணம், தீய சொல்லில் கொண்டு போய் விடுகிறது. தீய சொல் தீய செயலில் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிறது. கடைசியில் இந்தச் செயல் செய்தவர்களையும் செய்யப்பட்டவர்களையும் சேர்த்து அழித்து விடுகிறது. ஆகையால் தீய எண்ணத்திற்கே இடங்கொடுக்கலாகாது. தீய எண்ணம் உள்ளத்தை மட்டுமல்ல, உடலையும் அரித்துவிடும்; இல்லாத பொல்லாத நோய்களுக்கெல்லாம் இரையாக்கி விடும்.

பொதுவாக, தீமையானது ஒரு தொத்து நோய்; சறுக்குப் பலகை; சொருகு மணல். மனிதனே, எச்சரிக்கை.

9. சான்றோரும் சிற்றினமும்

வள்ளுவத்தின் நூற்று முப்பத்து மூன்று அதி காரங்களுக்கும் தலைப்புப் பெயர் கொடுத்தவர் யாரா யிருந்த போதிலும் அவர் நமது பாராட்டுதலுக்குப் பெரிதும் உரியராகின்றார். குறட்பாக்களைப் போல், ஆழ்ந்த கருத்துக்களைச் சுருங்கிய சொற்களில் அமைத்து அதிகாரங்களுக்குப் பெயர் கொடுத்திருப் பது படிப்போரின் சிந்தனைக்கு விருந்தாயிருக்கிறது.

உதாரணமாக, அரசனுக்கு அறிவுரை கூறுகின்ற முறையில் அமைந்திருக்கும் அதிகாரங்கள் பலவற்றுள் இரண்டை மட்டும் எடுத்துக் கொள்வோம். ஒன்று, பெரியாரைத் துணைக்கோடல் ; மற்றொன்று சிற்றினஞ் சேரமை.

பெரியார் என்று சொன்னதனால், இவர்கள் சில ராகவே இருப்பர் என்ற உண்மையும், சிற்றினம் என்று சொன்னதனால் இவர் பலராக இருப்பர் என்ற உண்மையும் சொல்லாமற் சொல்லிக் காட்டப்படு கின்றன. உலகத்தில் ஆன்று அவிந்து அடங்கிய சான்றோர் ஒரு சிலராயிருத்தலும், அற்பர்களும் மூடர் களும் பலராயிருத்தலும் கண்கூடு. சான்றோர் ஒரு

சிலராயிருப்பினும் அவர்களாலேயே உலகம் கூடிய மட்டில் ஒழுங்காக இயங்கி வருகிறது. 'உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே' என்ற முதுரையும் இதனாலேயே எழுந்தது.

ஒரு சிலராயுள்ள பெரியோர்களை அரசன் நாடித் துணைக்கோடல் வேண்டும். கோடல் என்பதற்குக் கொள்ளல் என்பது பொருள். அதாவது அரசன், பெரியோர்களைத் தேடிப் பிடித்து அவர்களைத் தன்னுடையவர்களாக்கிக் கொள்ளல் வேண்டும். அன்பினாலும் பிற பண்புகளினாலும் தன் உடன் பிறந்தவர்கள் முதலாய் சுற்றத்தாரை எப்படித் தன்னிடம் பிணிப்புண்டவராகச் செய்து கொள்கிறானோ அது போல் பெரியோர்களும் 'நாம் அந்நியரல்லர். அரசனுடைய சுற்றத்தைச் சேர்ந்தவர்' என்று உணரும்படி அவர்களைத் தன்னிடம் பிணிப்புண்டவராகச் செய்து கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவர்களுக்கு அரசனுடைய நன்மையை நாடுகின்ற, தங்களுடைய நன்மை வேறு அரசனுடைய நன்மை வேறு என்று பாகுபடுத்திப் பாராத மனநிலை உண்டாகும். அந்த நிலையிலிருந்து கொண்டு அவர்கள், அரசனுக்குற்ற நோய் நீக்கி உருமை முன் காக்கும் பெற்றியராய் இருப்பர். "அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிதே, பெரியாரைப் பேணித் தமராக் கொளல்" என்ற குறட்பாவின் பின்னடிக்கு, "தம்மின் முதிர்ந்த அறிவுடையாரை விரும்பி, தமக்குச் சுற்றமாக்கிக் கொள்ளுதல்" என்ற மணக்குடவரின் உரை இங்கு ஒப்பு நோக்கத் தக்கது.

சிற்றினம் சேராமை என்றதனால், 'உலகத்தில் சிற்றறிவும் சிறு மனமும் படைத்தவர்களே பெரும் பான்மையோராயுள்ளனர்; அவர்கள் தாமாகவே வலிய வந்து உன்னைச் சார்வர்; அவர்களுடைய

எண்ணிக்கை பலத்தையோ, நடிப்பையோ கண்டு நீ மயங்குதல் வேண்டா; எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் அவர்களுடன் கூட்டுறவு கொள்ளாதே' என்று அரசனுக்கு எச்சரிக்கை கொடுக்கிற மாதிரி பொருள் தருகிறதல்லவா?

சரி; பெரியோர்களைத் துணையாகக் கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னதனால், அதிலேயே, சிறியவர்களின் சகவாசம் கூடாதென்ற கருத்தும் அடங்கியிருக்கிறதே. நல்லதை நாடு என்றால், தீயதை நாடாதே என்று தானே அர்த்தம்? அப்படியிருக்க இரண்டையும் அடுத்தடுத்துக் கூறுவானேன்? இப்படிச் சிலர் கேட்கக்கூடும். இதற்கு நமது அன்றாட அனுபவத்திலேயே விடை காணலாம். மகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்பும் தாய் என்ன சொல்லியனுப்பு கிறாள்? 'பாதையோரமாக, நடைபாதையிலேயே போ' என்று புத்தி சொல்லியனுப்புகிறாள். அதனோடு நிறுத்திக்கொண்டு விடுகிறாளா? இல்லை. 'பாதையைக் குறுக்காகக் கடந்து போகாதே; அதனால் ஆபத்து உண்டாகும்' என்று எச்சரிக்கையும் செய்து அனுப்புகிறாள். 'நல்லவர்களைச் சிநேகம் செய்து கொள்' என்று நமது சகோதரனுக்குச் சொல்கிறோம். சொல்லிவிட்டுச் சும்மாயிருக்கிறோமா? அடுத்தாற் போலவே 'கெட்டவர்களோடு பழக்கம் வைத்துக் கொள்ளாதே' என்று எச்சரிக்கையும் செய்கிறோம். இங்ஙனம் விதி முகத்தாலும் எதிர்மறை முகத்தாலும் கூறுவது காலம் நெடுகிலும் ஒரு மரபாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. பண்டைய நூல்களில் இப்படிச் சொல்லப் பட்டிருப்பதைப் பரக்கக் காணலாம்.

பெரியோர் பலருடைய சேர்க்கையினால் உண்டாகிற நல்ல விளைவுகளையும் அற்பன் ஒருவனுடைய சேர்க்கையினால் உண்டாகிற கெட்ட விளைவுகளையும்

எடை கட்டிப் பார்த்தோமானால், பிந்திய விளைவுகளின் எடை கூட்டியே காட்டும். 'நல்வழி செல்லும் பலருடைய நட்பு நமக்கு இருக்க, தீயவழி செல்லும் ஒருவனுடைய கூட்டுறவினால் என்ன பாதகம் உண்டாகப் போகிறது? அவனும் நண்பர்களில் ஒருவனாக இருந்து போகட்டுமே' என்று ஒருவன், சிறப்பாக அரசன், அலட்சியமாக எண்ணி நடப்பானாகில், அவன், தானும் அழிந்து, தன்னைச் சார்ந்த அனைத்தின் அழிவுக்கும் அடிகோலியவனாவான். அற்பன் ஒருவனுடன் கூட்டுறவு கொள்ளாதலினாலேயே இவ்வளவு விபரீத விளைவுகள் உண்டாகக் கூடுமானால், இந்த அற்பர்கள் பலராக, ஓரினமாக அரசனைச் சூழ்ந்திருப்பார்களானால் அவன் கதி யாதாகும்? விரிக்கவும் வேண்டுமோ?

அற்பர்களுடன் நட்புக் கொள்வது, கோடைக் காலத்தில் பாலைவனத்தை நண்ணுதலையொக்கு மென்றும், தீயோர் சிலருடன் பழகுவதைக் காட்டிலும் நச்சுப் பாம்புகள் பலவற்றுடன் பழகதல் நல்லது என்றும் சுக்கிர நீதி கூறுகிறது. தீக்குச்சி சிறிதே யென்றாலும், அது, தன்னைப் போல் பல குச்சிகளைத் தந்துதவிய பெரிய மரத்தையும், அந்த மரத்தோடு சேர்ந்திருக்கும் நூற்றுக்கணக்காண மரங்களையும் ஒரு கணத்தில் பொசுக்கி விட வல்லதன்றோ?

மற்றும் அரசன், எத்தகையோரால் சூழப்பட்டிருக்கிறான், ஆலோசனை கூறுகின்ற முறையிலோ, வேறு வகையிலோ அவனுக்கு உறுதுணையாயிருக்கின்ற வர் யாரார் என்பவைகளைக் கொண்டே அவனுடைய பிரஜைகள் அவனை மதிப்பர்; இந்த மதிப்பீட்டின் பேரில்தான் அவனுடைய வாழ்வையோ தாழ்வையோ நிர்ணயிப்பர். எனவே, தன் பிரஜைகளின் விசுவாசத்தைப் பெறவும் அவர்களுடைய நன் மதிப்பிலே

உயர்ந்து நிற்கவும் விரும்பும் அரசன், சிற்றினம் சேர் தலாகாது என்று எதிர் மறை முகத்தாலும் அறிவுரை வழங்குதல் அவசியமென்று கருதினர் பண்டைக் காலத்து அரசியல் அறிஞர்.

பெரியோர்களின் அறவுரைகளைப் புறக்கணித்த அரசர்களும், சிறியோர்களின் நேர்மையற்ற சொற்களுக்குச் செவி கொடுத்த அரசர்களும் இறுதியில் அழிவையே கண்டனர். இதற்கு நமது இதிகாசங்களிலிருந்தும், பிற நாட்டுச் சரித்திர எடுகளிலிருந்தும் அநேக உதாரணங்களை எடுத்துக்காட்டலாம். ஒரு சிலவற்றை மட்டும் இங்குக் காண்போம்.

ராவணன் பேரறிஞன். “வெள்ளியங்கிரியினை விடையின் பாகனோடு அள்ளி விண்தொட எடுத்து ஆர்த்த ஆற்றலான்.” அவன் ராஜ்யத்தில் செல்வம் கொழித்திருந்தது. எண்ணற்ற சுக போகங்களை அனுபவித்தவன். என்னாலும் சீதையைக் கவர்ந்து கொண்டுவந்ததன் மூலம் ஒழுக்கம் தவறிவிட்டான். வந்தது வினை. சீதையை மீட்க ராமன் போருக் கெழுந்த காலே. அவனுக்கு—ராவணனுக்கு— அறவுரைகள் புகல்கின்றனர் இருவர். ராம லட்சுமணர்களாகிய “இருவரோடும் மாறுகோடல்கன்மம் அன்று” என்றும், “கிளையோடும் மடியாது அசைவில் கற்பின் அவ் அணங்கை விட்டருளுதி” என்றும் சொல்லினன் அறிஞரின் மிக்கானாகிய விபீஷணன். மாதுலத்தலைவனாகிய மாலியவான் “அடைக்கலம் புகுவதல்லால் இனிப் புகும் அரணுமுண்டோ” என்று எச்சரிக்கையாகவும் கூறினான். கேட்டானா ராவணன் இச்செவ்விய உரைகளை? மகோதரன், வக்கிரதந்தன் போன்ற சிறு மனம் படைத்தவர்கள், அவன் ஆணவத்தையும் படைச் செருக்கையும் தூண்டிவிட்டனர். அவர்களுடைய புன் மொழிகளுக்கு வசப்பட்டுப் போருக்கெழுந்தான்.

தோல்வி கண்டான். மடிந்தும் போனான். அவன் உடலைத் தழுவிக்கொண்டு மண்டோதரி, மரங்களும் மலைகளும் உருக வாய்திறந்து புலம்புகிறபோது “என்னேயோ என்னேயோ இராவணனார் முடிந்த பரிசு” என்று அவனோடு சேர்ந்து நாமும் புலம்ப வேண்டிய வர்களாயிருக்கிறோம்.

முடி பணியறியாப் பணிக்கொடியோனான துரியோதனன் எவ்வளவோ மாட்சிமையுடன் ஆட்சிபுரிய வேண்டியவன். “அன்பும் பணிவும் உருக்கொண்டோர்—அணுவாயினும் தன் சொல்வழாதவர் பலர்” அவன் அவையில் வீற்றிருந்தனர். “கொற்ற மிக்க துரோணன்கிருபன்” “பெருகு கீர்த்தி அக்கங்கையின் மைந்தன்” “மெய் நெறியுணர் விதுரன்” ஆகிய பெரியோர் அவனுக்குத் துணைவர்களாக விளங்கி நின்றனர். ஆயினும் என்ன? “திருகு நெஞ்சச்சகுனி” யொருவன் இருந்து விட்டான். அவன் சொல்லைக்கேட்டான் துரியோதனப் பெயரான் விளைவு என்ன? ஐவரையும் அலைக்கழித்து விட்டுத் தானும் அழிந்தான்.

இந்த இதிகாச வரலாறுகள் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். சமீப காலத்தில், சிற்றினம் சேர்ந்து சீரழிந்த ஒரு மன்னனின் கதையைக் கேளுங்கள். 1894—ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1917—ஆம் ஆண்டு வரை ருஷ்யாவை ஆண்டு வந்த இரண்டாவது நிக்கோலாஸ் ‘இடிக்குத் துணையர்’ பலரைப் பெற்றிருந்தான். ஆயினும் ராஸ்புட்டின்¹ என்ற ஓர் அயோக்கியனுடைய சொற்படியே நடந்தான். அரசாங்க நிருவாகத்திலும் ராணுவ நிருவாகத்திலும் திறமை யின்மையும் ஊழல்களும் மலிந்து விட்டன. சகுனிக்குத் துணையாக எப்படித் துச்சாதனன் இருந்தானோ அப்படி இந்த ராஸ்புட்டினுக்குத்

துணையாக நிக்கோலாஸின் மனைவி இருந்தாள். முடிவு என்ன? ராஸ்புட்டன், அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனால்சுட்டுக் கொல்லப்பட்டான். நிக்கோலாஸும், அவன் மனைவியும், சுமார் முந்நூறு வருஷ கால ருஷ்ய சிங்சாதனத்தை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த அவனுடைய ரோமனுவ் பரம்பரையும் மண்ணோடு மண்ணாகி விட்டன.

இங்கிலாந்தில் 1625-ஆம் வருஷத்திலிருந்து 1649-ஆம் வருஷம் வரை முதலாவது சார்லஸ் என்ற மன்னன் ஆண்டு வந்தான். அவனை நல்வழி நடத்திச் செல்ல அறிஞரும் அமைச்சருமான பலர் முயன்றனர். ஆயினும் அவர்களைப் புறக்கணித்து விட்டு அவன், வில்லியம் லாட்¹ போன்ற புன்மதி படைத்த ஒரு சிலர் காட்டிய சர்வாதிகாரப்போக்கில் சென்றான். கடைசியில் கொடுங்கோலன் என்றும் தேச விரோதி என்றும் குற்றஞ் சாட்டப் பட்டுத் தலை துணிக்கப்பட்டான்.

ஆக, நல்லாட்சி நடத்த முற்படும் ஓர் அரசன், பெரியாரைத் துணைக் கொண்டிருந்தால் மட்டும் போதாது, சிற்றினம் சேராதிருத்தலும் வேண்டும் என்றும் கருத்தை வலியுறுத்த வேண்டியே, வள்ளுவம், பெரியாரைத் துணைக்கோடல் என்றும் அதிகாரத்தையும் சிற்றினஞ் சேராமை என்ற அதிகாரத்தையும் அடுத்தடுத்து வைத்துப் பேசுகிறது. இந்த அறிவுரை அரசரை நோக்கிச் சொல்லப்பட்டதாயினும், தனி மனிதர்களுக்கும் பொருந்துவதாகும்.

---

1 William Laud: 1573-1645.

10. இன்பமும் துன்பமும்

இன்பமும் துன்பமும் நேர் மாருனவை யாகத் தோன்றிய போதிலும் இரண்டும் ஒரே எல்லைக் கோட்டில்தான் சந்திக்கின்றன. இந்த எல்லைக் கோடு அகன்றதன்று; மிக மெல்லியது. செல்வத்துக்கும் வறுமைக்கும், உடல் நலத்துக்கும் உடல் நலிவுக்கும், நன்மைக்கும், தீமைக்கும், அழகுக்கும் அவலட்சணத்துக்கும், மேதைக்கும் பைத்தியத்துக்கும் நடுவில் ஒரு மெல்லிய காகிதச்சவர்தான் இருக்கிறது என்று சொல்வார்கள். இன்பத்துக்கும் துன்பத்துக்கும் மத்தியிலுள்ள கோடு, மேற்படி மெல்லிய காகிதச் சவருக்கும் மெல்லியதாகவே இருக்கிறதென்று சொல்லவேண்டும். ஏனெனில், இன்பத்தின் கடைசியிலிருந்தான் துன்பம் ஆரம்பிக்கிறது. அப்படியே, துன்பத்தின் கடைசியிலிருந்துதான் இன்பம் ஆரம்பிக்கிறது. இதனால் தான் பெரியோர்கள், இவ்விரண்டையும் கடைசி வரை போகவிடக் கூடாது என்று சொல்வார்கள். அதாவது இன்பத்தையோ துன்பத்தையோ, இதற்கு மேல் இல்லை யென்ற அளவுக்கு அனுபவிக்க இடங் கொடுத்தலாகாது. அப்படி இடங் கொடுத்தோமானால், இன்பத்திற்குப் பிறகு வரும் துன்பம்

மிகக் கடுமையாகத் தோன்றும். அப்படியே துன்பத் திற்குப் பிறகு வரும் இன்பம் சப்பென்றிருக்கும்.

பொதுவாக, இன்பமும் துன்பமும் ஒரே சமயத்தில் பக்கத்துக்குப் பக்கமாக நிற்பதில்லை. அப்படி நின்றாலும், சிறிது முன்னும் பின்னுமாக அல்லது சிறிது ஏற்றக் குறைச்சலாக நிற்கின்றன. இப்படிச் சொல்வது ஏதோ புதிர் மாதிரி இருக்கிறதல்லவா? உண்மை என்னவென்றால், பொதுவாக இன்பமும் துன்பமும், ஒரே சமயத்தில், ஒரே வரிசையில், ஜதை நடை போட்டுக்கொண்டு மனிதனை வந்து அணுகுவதில்லை. செல்வமும் வறுமையும், ஜதையாக வருவதில்லை. சிரிப்பும் அழுகையும், சேர்ந்தாற்போல் உண்டாவதில்லை. ஒன்றைத் தொடர்ந்துதான் மற்றொன்று வருகிறது. ஏகதேசமாக இரண்டும் சேர்ந்து வந்து விட்டால், இரண்டும் ஒரே மாதிரியான அனுபவத்தைத் தருவதில்லை. ஒன்று சிறிது அதிகமாகவும் மற்றொன்று சிறிது குறைவாகவுமே தருகிறது.

என் மூத்த மகனுக்குத் திருமணம் நடக்கிறது. தம்பதிகள் மணப் பந்தலில் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு நான் இன்புற்றவண்ணம் இருக்கிறேன். அதே சமயத்தில், என் கடைசி குழந்தைக்கு இரண்டு வேளையாகக் காய்ச்சல் அடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அதன் மழலைச் சொற்கள் முடங்கிக் கிடப்பதையும், அதன் மலர்க் கண்கள் முடி முடித் திறப்பதையும் கண்டு என் மனம் துன்புறுகிறது. இருந்தாலும் இந்தத் துன்ப அனுபவம், முந்திய இன்ப அனுபவத்திற்குச் சற்றுக் குறைவாகவே இருக்கிறதென்பதை நான் ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். எப்படியென்று கேட்கிறீர்களா?

மணமக்களைப் பார்த்து நான் அனுபவிக்கிற இன்பம், எனது வமிசக் கொடியினுடைய பசுமையின் மீது

படர்ந்து செல்கிறது எனது சந்ததிகளில் ஒரு சில ராவது, என் பெயரைத் தாங்கிக் கொண்டிருப்பார் களென்பதையும், அவர்கள் பதினாறும் பெற்றுப் பெரு வாழ்வு வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதையும் என் கற்பனைக் கண்ணால் பார்க்கிறேன். என்ன இன்பம்! என்ன இன்பம்! அந்த இன்பத்திற்கு முன்னே. என் கடைசி குழந்தையின் காய்ச்சலினால் நான் அனுபவிக்கிற துன்பம், வைத்தியனை வரவழைத்து இரண்டு வேளை மருந்து கொடுக்கச் செய்தால் குணப்பட்டுவிடுகிறது என்ற நம்பிக்கையினால் துறைந்ததாகவே இருக்கிறது.

அசோக வனத்தில் சீதாபிராட்டி, சொல்லொணாத துன்பத்தை அனுபவிக்கின்றாள். ஒரு சமயம். ராவணனின் நெறிகெட்ட சொற்கள், நெறி நிற்கும் அவளைச் சுடுகின்றன. மற்றொரு சமயம், அரக்கியரின் நஞ்சு கலந்த சொற்கள் அவள் நஞ்சத்தைப் பிளக்கின்றன. காய்கின்ற வெயிலில் எரியும் விளக்குபோல், புகைபட்டு மங்கிக் கிடக்கும் பதுமைபோல், மேனி குலைந்தவளாகிவிடுகின்றாள். “இறத்தலே அறத்தின் ஆறு” என்ற முடிவைக் கூடத் தொட்டுவிடுகிறது அவளுடைய துன்ப அனுபவம். ஆனால் இந்த அனுபவத்திற்கு மத்தியில் “கருமேக நெடுங்கடல் காரணிய” தன் நாயகன், தன்னை மீட்க வருவான் என்ற நம்பிக்கை அவளை விட்டகலாமல் அவளோடவே இருந்துகொண்டு அவளுக்கு இன்ப உணர்ச்சியை ஊட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. தன் கணவனுடைய வில் வலியையும் தோள் வலியையும் நினைக்கும் போது அவளுக்கு ஏற்படுகிற இன்ப உணர்ச்சி, புறத்தே அவள் அனுபவிக்கிற துன்பங்களுக்கு மாற்றாக இருக்கிறது. இன்னும் சிறிது தெளிவாகச் சொல்லப்போனால், பிரத்தியட்சமாக அனுபவிக்கின்ற துன்பம் மிகப் பெரிதாக, அடர்ந்த இருள்போல்

இருக்கிறதாயினும், அதன் ஊடே, லட்சியம்போல் எங்கேயோ எட்டி நிற்பதும், ஊசிக் கண்போல் சிறிதாயிருப்பதுமான நம்பிக்கையானது ஒளிக் கதிர்போல் நுழைந்து அவளுக்கு இன்பத்தை நல்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

ஆனால் இன்பத்தையோ துன்பத்தையோ அனுபவிக்கிறபோது நாம் கற்பனை உலகத்திற்குச் சென்று சஞ்சரிக்கக் கூடாது. இது விஷயத்தில் கூடியமட்டும் எச்சரிக்கையாயிருக்க வேண்டும். அப்படிச் சஞ்சரிப்போமானால், ஒரு கணத்தில், இன்பமே துன்பமாக மாறிவிடும் ; துன்பமோ மிகுந்து காட்டும். மணப்பந்தலில் வீற்றிருக்கும் தம்பதிகள் நீடுழி வாழ்ந்துகொண்டிருப்பார்கள் என்ற இன்ப நினைவில் நான் திளைத்துக் கொண்டிருக்கிற சமயத்தில், இவர்களுக்கு ஏதாவது விபத்து ஏற்பட்டுவிட்டால் என்ன செய்வது, ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டுவரப்போய்ச் சேர்க்க வேண்டுமே, அங்குச் சேர்த்தால் உயிர் தப்பிப் பிழைப்பார்களா என்றெல்லாம் நான் எண்ணத் தொடங்கிவிடுவேனாகில், அந்த இன்ப நினைவு ஒரு கணத்தில் மறைந்துவிடுகிறது. துன்ப அனுபவத்திற்கு ஆளாகிவிடுகிறேன். அது போலவே, என் கடைசி குழந்தையின் காய்ச்சல், வைத்தியனுடைய இரண்டு வேளை மருந்தினால் குணப்பட்டுவிடுமென்ற நம்பிக்கையில் நான் ஆறுதல் கொண்டிருக்கிற சமயத்தில், வைத்தியன் வரமாட்டானோ, வந்தாலும் அவன் கொடுக்கிற மருந்து குணத்தைக் கொடுக்குமா, கொடுக்காவிட்டால் என்ன செய்வது, ஒருகால் அதைக் குழியிலே கொண்டுவரக்கிடத்தவேண்டி வந்துவிடுமோ என்பன போன்ற எண்ணங்கள் மீது என் மனம் ஊர்ந்து செல்லத் தொடங்கிவிடுமாகில், எனக்கேற்பட்டிருந்த ஆறுதல், நம்பிக்கை

எல்லாம் காற்றிலே உதிர்ந்து விழுந்த சருகுகளாக வல்லவோ ஆகிவிடும்? இதற்கு இடங்கொடுக்கலாமா?

அசோக வனத்தில் சீதாபிராட்டி, ராகவனுடைய “உறுமேறுறழ் வெஞ்சிலை நானொலி” வாராது, மீட்சிக்கு வழியில்லை என்ற கற்பனையான அவநம்பிக்கையிலே தன் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து, சாதலே அறம் என்று துணிந்திருப்பாளானால், பின்னாடி அனுமன் மூலமாக அவளுக்கு ஏற்பட்ட இன்ப அனுபவத்திற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்குமா? திரும்பவும் தன் நாயகனைக் காணும் நற்பேறு கிட்டியிருக்குமா? ஆகவே மனிதன், இன்பத்திலோ துன்பத்திலோ விபரீதமான கற்பனைகளுக்கு இடந்தரலாகாது.

இன்பமோ துன்பமோ நீடித்திராது என்ற உண்மையையும், சிறிது முன்னது பின்னதாகவாவது ஒன்றைத் தொடர்ந்து மற்றொன்று வருதல் காலங்கடந்த நியதியென்பதையும் பிரதியொரு மனிதனும் அறிதல் அவசியம்.

அளவுக்கு மீறி இன்பத்திலே திளைக்கிற ஒருவன், ஒரு நாளில்லாவிட்டால் ஒரு நாள் சிறிய அளவிலாவது துன்பத்தைப் பரிசாகப் பெறுதல் நிச்சயம். அதுபோலவே அளவு மீறிய துன்பத்தை அனுபவிக்கிறவனுக்கும் ஒரு கண இன்ப அனுபவமாவது பரிசாகக் கிடைத்தல் நிச்சயம். ஆகவே எவனொருவனும், இன்ப அனுபவத்தின்போது துன்ப அனுபவத்தை எதிர்பார்த்து அதற்குக் கூடியமட்டில் தன்னைத் தயார்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். அதே பிரகாரம், துன்ப அனுபவத்தின்போது, இன்ப அனுபவத்தின் வருகையில் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கவேண்டும். நம்பிக்கை என்ற விளக்கைக் கொண்டதான் துன்ப இருட்டைக் கடந்து இன்ப வெளிச்சத்திற்குச் செல்ல முடியும்.

வெறும் அறிவைக் கொண்டோ, செல்வத்தைக் கொண்டோ இன்பத்தைப் பெற முடியாது. அன்போ, சீலமோ, இப்படி நற் பண்புகள் எதனுடைய தொடர்பும் இராமல், அறிவு மட்டும் தனித்து ஒருவனிடம் குடி கொண்டிருக்கும் பட்சத்தில், அந்த அறிவை ஒரு தீவிரத்திற்குக் கொண்டுபோய், அதைத் தன்னலத்துக்குப் பயன்படுத்த முயலும் பட்சத்தில், அதனால் அவனுக்கு இறுதியில் துன்பம் உண்டாவது நிச்சயம் வெறும் அறிவானது, மனிதனிடத்திலே இயல்பாய்மைந்துள்ள சில நல்ல சுபாவங்களைக்கூட மழுங்கச் செய்துவிடக் கூடிய தன்மை வாய்ந்தது. வெறும் அறிவினால் சிலரைச் சிறிது காலம் அடக்கியாளலாம்; ஆனால் சிலரோடு சேர்ந்து சிறிது காலங்கூட வாழ முடியாது. அப்படிப்பட்டவனுக்கு இன்பம் எப்படிக்கிட்டும்?

வெறும் செல்வத்தைக் கொண்டு ஒருவன், சுவையான உணவு வகைகளை உட்கொள்ளலாம்; பகட்டான உடைகளை அணிந்து கொள்ளலாம்; விசாலமான மாளிகையிலே வசிக்கலாம்; வேகமான ஊர்தியிலே செல்லலாம்; சுருக்கமாக, நாகரிகம் என்ற பெயரால் வெளியாகும் நவீன சாதனங்கள் பலவற்றையும் கொண்டிருக்கலாம். இவை இன்பம் நல்குமோ? இன்பம் நல்காவிட்டால் போகிறது; இவை மனிதனைச் சீரழிக்கவல்லவோ செய்யும்? வெறும் செல்வம், மனிதனுடைய அகந்தையை வளர்க்கும் எரி; ஆயிரமாயிரம் ஆசைகளைக் கிளறிவிடும் தாற்றுக்கோல்; அச்சத்தை யூட்டும் நச்சரவழி; சுருக்கமாக, நற்பண்புகள் பலவற்றையும் மெள்ள மெள்ள அரிக்கவல்ல கரையான். ஆகவே வெறும் செல்வத்தினால் மட்டும் இன்பம் கிடைக்காது.

நம்முடைய அறிவும் செல்வமும் பிறர்க்குப் பயன்பட வேண்டும். பயன்படுத்துகின்ற மனப்பாங்கை நாம் பெறவேண்டும். அந்த மனப்பாங்குதான் இன்பத்தேன் சொரியவல்லது. அப்படிப் பயன்படுத்துவதற்குப் பக்குவப்படாத மனப்பாங்கை நாம் பெற்றிருப்போமானால், துன்பக் கேணியில் தஞ்சம் புதுவதற்குத்தான் நாம் தகுதியுடையவர்களாவோம்.

மேற் கூறியவற்றை ரத்தினச் சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், பரநலத்தினால் விளைவது இன்பம்; சுயநலத்தினால் கிடைப்பது துன்பம்.

இங்கு ஓர் எச்சரிக்கை. பரநலத்தை நாடுகிறவன் எடுத்த எடுப்பிலேயே, அதாவது ஆரம்ப தசையிலேயே, இன்பத்தைக் காண முடியாது. முதலில் துன்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டும். இந்தத் துன்ப அனுபவம், சிறிய அளவாக இருக்கலாம்; சிறிது காலத்திற்கு மட்டுமே இருக்கலாம். என்றாலும் அனுபவித்துத்தானாக வேண்டும். அனுபவிக்கத் தயாராயில்லாதவனுக்கு இன்பம் கிட்டாது. இந்தத் துன்ப அனுபவ காலத்திலே, அவனுடைய பொறுமை, நெஞ்சுறுதி, தன்னம்பிக்கை, நேர்மை, அவன் கொண்டுள்ள நோக்கத்தின் தூய்மை இப்படிப் பலவும் கடுமையான பரிசோதனைக்குட்படும். இவற்றில் அவன் வெற்றி பெறவேண்டும். அந்த வெற்றியில்தான் அவன் நிலையான இன்பத்தைக் காண முடியும். அப்படிக் காண்கிற இன்பமோ, பிறருக்கு வாய்விட்டுச் சொல்ல முடியாததாய், அவனாலேயே சுயமாக அனுபவிக்கக்கூடியதாய் இருக்கிறது. அந்த இன்பத்தில் தான் அவன் வாழ்கிறான்; பரநலத்தில்தான் தன்னலத்தைக் காண்கிறான்.

சுயநலத்தை நாடுகிறவனோ, ஆரம்பத்தில் உலக ரீதியான சில இன்பங்களை அனுபவிக்கும் வாய்ப்பைப்

பெறுகிறான். இந்த இன்பங்கள் யாவும் போலி, சாசுவதமானவையல்ல என்பது அவனுக்குத் தெரிவதில்லை. இந்த நிலையில், தன்னைச் சுற்றியே உலகம் இயங்குகிறதென்று கருதி, அதை அலட்சியப்படுத்துகிறான். தன்னலத்தை முன்னிட்டேனும் பரநலத்தை நாடவேண்டுமென்ற எண்ணம் அவனுக்குத் தோன்றுவதேயில்லை. கடைசியில் பார்த்தால், எந்த உலக ரீதியான இன்பங்களில் அவன் ஆரம்பத்தில் ஈடுபட்டானோ அவையே இறுதியில் அவனுக்குப் பரமவிரோதிகளாகி விடுகின்றன. ஆரம்பத்தில் உலகத்தை அவன் அலட்சியப்படுத்தியதற்குப் பிரதியாக கடைசியில் உலகம் அவனை அலட்சியப்படுத்துகிறது. தன்னைத்தானே நொந்து கொள்கிறான். இதைக் காட்டிலும் வேறு துன்ப அனுபவம் என்ன வேண்டும்?

இரண்டு பேர் சிறைக்குச் செல்கின்றனர் ஒருவன் சத்தியாக்கிரகி; மற்றொருவன் திருடன். முன்னவன், முகத்தில் புன்னகை பூக்க, தலை நிமிர்ந்த வண்ணம் செல்கிறான். பின்னவன், வறண்ட முகத்துடன் தலை குனிந்து செல்கிறான். தவிர முன்னவன், சிறையில் தான் எப்படி நடத்தப்படக்கூடும் என்பதை பற்றிய சிந்தனையேயில்லாமல் செல்கிறான். பின்னவனோ, சிறையில் என்னென்ன கொடுமைகளுக்கு ஆளாக வேண்டி வருமோ என்று ஏக்கம் பிடித்தவனாய்ச் செல்கிறான். ஏன் இந்த வேறுபாடு? முன்னவன், சிறைவாசத்தை ஒரு துன்பமாகக் கருதவில்லை; நாட்டு மக்களின் நல்வாழ்வை முன்னிட்டு, தான் செய்த தொண்டுக்காக, அதாவது தான் கொண்ட பரநல நாட்டத்திற்காகத் தனக்குக்கிடைத்த பரிசு என்று கருதுகிறான். அதனால் அவன் இன்பத்தையடைகிறான். பின்னவனோ, சுயநலத்திற்

காகத் திருட்டுத் தொழிலை மேற்கொண்டான். தண்டனையாகச் சிறைவாசம் கிடைக்கிறது. துன்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டியவனாகிறான். ஆகவே பரநலம் தருவது இன்பம் ; சுயநலம் தருவது துன்பம்.

பகலுக்குப் பின் இரவு எப்படி நிச்சயமோ, அப்படியே இன்பத்துக்குப் பின் துன்பம் வருவது நிச்சயம். மாறாத இந்த உண்மையை அறிந்தவர்கள், இன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிற காலத்திலேயே துன்பத்தை அனுபவிப்பதற்குத் தங்களைத் தயார்படுத்திக் கொள்வர். அந்தத் துன்பத்தை வரவேற்கவும் செய்வர். அடுக்கடுக்காக இன்ப அனுபவங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தால், துன்ப அனுபவம் ஏற்பட வேண்டுமென்று பிரார்த்தனையும் செய்வர். மகா அலெக்ஸாந்தரின்¹ தந்தையான பிலிப் மன்னன்² இப்படித்தான் பிரார்த்தனை செய்தான். ஒரே நாளில் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக மூன்று நற்செய்திகள் அவனுக்குக் கிடைத்தன. ஒன்று, இல்லீரியர் என்ற ஒருவகை முரட்டு ஜாதியாருடன் அவன் தொடுத்திருந்த போரில் அவன் படைகள் வெற்றிகண்டது ; இன்னொன்று, ஒலிம்பிக் விளையாட்டுப் பந்தயத்தில் அவன் அனுப்பியிருந்த குதிரை ஜெயித்தது ; மற்றொன்று, அலெக்ஸாந்தர் பிறந்தது. இவைகளைக் கேட்ட பிலிப் மன்னன் உடனே மண்டியிட்டு “ கடவுளே, ஒன்றன் பின் ஒன்றாகச் சந்தோஷச் செய்திகளை அனுப்பி வருகிறாயே ; நான் நிதானம் தவறாமலிருக்க ஒரு துக்கச் செய்தியையும் கூடவே அனுப்பு ” என்று பிரார்த்தித்தான்.³

1 Alexander the Great : கி. மு. 356 - 323.

2 Philip of Macadon : கி. மு. 382 - 336.

3 இந்நூலாசிரியர் எழுதிய கிரீஸ் - வாழ்ந்த வரலாறு

பிலிப் மன்னன், முரட்டு இனத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று கிரேக்க சரித்திரம் கூறுகிறது. இருக்கலாம். ஆனால் அவன் மனித வாழ்க்கையின் தத்துவத்தை, இன்ப—துன்ப நியதியை நன்கு அறிந்தவன் என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளவே வேண்டும்.

இன்பத்தை மின்னலுக்கும், துன்பத்தை இடிக்கும் ஒப்பிட்டுச் சொல்லலாம். எப்படி மின்னலைத் தொடர்ந்து இடி இடிக்கிறதோ அதுபோல் இன்பத்தைத் தொடர்ந்து துன்பம் ஏற்படுகிறது. தவிர, மின்னல் மின்னுவதெல்லாம் ஒரு கண நேரந்தான். அதற்குள் அதனைப் பார்ப்பவர் கண்களைப் பறித்துக் கொண்டு விடுவதுபோல் கூசச் செய்கிறது. கண்ணிமைகள் தாமாகவே முடிக்கொள்கின்றன. ஒரு மாதிரி ஸ்தம்பித்துப் போகிறோம். இடியோசை நம் செவியில் விழுந்த பிறகுதான் சுய நிலையை யடைகிறோம். இதுபோன்றதுதான் இன்பமும். பொதுவாகப் பார்த்தோமானால், இன்பமானது அற்ப ஆயுளுடையதாகவே இருக்கிறது. அதற்குள் அதனை அனுபவிக்கும் மனிதனை சுயநிலை மறந்தவனாகச் செய்துவிடுகிறது. உலக ரீதியான இன்பங்களை அனுபவிக்கும் வாய்ப்புப் பெற்றவர்கள், அந்த அனுபவந்தான் சாசுவதமானதென்று கருதி, சுற்றுச் சார்புகளை மறந்து அதிலேயே முழுகிக் கிடப்பதை உலகத்தில் சர்வ சாதாரணமாகப் பார்க்கலாம். அப்படியே முழுகிக் கிடக்கிறவனுக்கு, அவன் எதிர்பாராத விதமாக இடியோசையான துன்பம் வந்துறுகிறது.

இடியோசையானது முதலில் நமது உடலைச் சிறிது நடுங்கும்படி செய்கிறது. பிறகுதான் சமாளித்துக் கொள்கிறோம். துன்பமும் இப்படித்தான். அது, முதலில் நம்மைச் சிறிது அசைத்தே கொடுக்கிறது. பிறகுதான் அதனைச் சமாளித்துக் கொள்ளத் தயாரா

கிறோம். ஆனால் அந்தத் துன்பமே நமக்கு நல்லதைச் செய்கிறது. எப்படி இடிக்குப் பின்னர் பெய்யும் மழையானது, பூமி மீது படிந்துள்ள அழுக்குகள் அப்புறமாவதற்கு உதவி செய்கிறதோ அதுபோல், துன்பமானது, நம்மிடத்திலேயுள்ள, சிறப்பாக நாம் இன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் நம்மிடத்தில் குடிகொண்டு விட்ட அச்சம், அகந்தை முதலிய அழுக்குகளெல்லாம் அப்புறப்பட்டுப்போக உதவி செய்கிறது; மனித வாழ்க்கையின் பொருளை நமக்கு உணர்த்துகிறது. சுருக்கமாக, மனிதனைப் புடம் போட்டுச் சுத்தப்படுத்துவது துன்பந்தான். இதனாலேயே, பிரதியொரு மனிதனும் சிறிது காலமே நும் துன்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டியது அவசியம் என்று பெரியோர்கள் கூறிப் போந்தார்கள். துன்பந்தான் இயல்பானது, கட்டாயமாக அனுபவிக்க வேண்டிய தொன்று என அறிந்து எவன் அதற்குத் தயாராயிருக்கிறானோ அவனுக்கு அந்தத் துன்பம் துன்பமாகத் தோன்றுது. 'இன்பம் விழையாது, இடும்பை இயல்பு என்பான் துன்பம் உறுதல் இலன்' என்பது திருக்குறள்.

இன்பமாவது, நாமே தேடிச் சென்று அடையக் கூடிய தொன்றன்று. அப்படித் தேடிச் சென்றால் அஃது ஓடிக்கொண்டேயிருக்கும். புகழும் அத்தகையதுதானே? இன்பம், தானாக நம்மிடம் வரவேண்டும். அது வருவதென்னவோ நிச்சயம். அதன் வருகையை முன்னிட்டு, நமது உள்ளத்தைத் திறந்து வைத்திருத்தல் வேண்டும். அது மட்டும் போதாது; அந்த உள்ளத்தை, பாவக்கறை ஏதும்படியாததாய் வைத்திருக்க வேண்டும். அதில் தெய்வ நம்பிக்கை என்ற விளக்கு எரிந்து கொண்டிருக்கும்படி பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அத்தகைய உள்ளந்தான் இன்பத்தை வர

வேற்றுத் தன்னிடம் குடியமர்த்திக் கொள்ளத் தகுதியுடையது.

சாதாரணமாகவே இன்பமானது, புறத்திலே இல்லை, அகத்திலேதான் இருக்கிறதென்று சொல்வார்கள். அதாவது, கண்ணூல் காணப்படுகிற காட்சிகளெல்லாம், காட்சியளவிலே இன்பத்தை அளிக்க மாட்டா. அவற்றை நமது உள்ளத்திலே கொண்டு வந்து நிறுத்தி வைத்து அனுபவிக்க வேண்டும். அந்த அனுபவத்திலிருந்துதான் இன்பம் சுரக்கும். இப்படிச் சுரப்பதற்குத் தகுதியுடையதாக நம் உள்ளத்தைப் பக்குவப் படுத்தி வைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

உதய சூரியனை எடுத்துக் கொள்வோம். பெரும் பாலோருக்கு அது செந்நிற உருண்டையாகக் காட்சியளிக்கிறது. அதில் என்ன விசேஷமிருக்கிறதென்று கருதி அதைப் பார்த்தும் பாராமுகமாய் இருந்து விடுகிறார்கள். ஆனால் ஒரு சிலருக்கு அது, பொன் செய்பேரொளித் திரளாய், பொருள் யாவிற்கும் முதலாய், வேதம் பாடிய சோதியாய் காட்சியளிக்கிறது. அந்தக் காட்சியை அனுபவிக்கிறார்கள். அந்த அனுபவம் அவர்களுக்கு இன்ப மூட்டுகிறது. காரணம், எது நிஜமான இன்பம் என்பதை அறிந்து அனுபவிக்கவல்ல தூய்மையான உள்ளத்தை அவர்கள் படைத்திருப்பதுதான்.

உலகரீதியான இன்பங்கள் அனுபவிப்பதையே வாழ்நாளின் குறிக்கோளாக யாரும் கொள்ளலாகாது. அப்படிக் கொண்டு விடுகிறவனுக்கு, உடனடியாக இல்லாவிட்டாலும் சிறிது காலங்கழித்தாவது, ஆசாபங்கம், உடல் நோய், உள்ள அரிப்பு இப்படிப் பலவும் கிடைப்பது நிச்சயம். உலர்ந்துபோன மரம் போல் அவன் உலவிக் கொண்டிருக்கலாம்.

கடைசியில் சுருக்கமாகச் சில வார்த்தைகள் இன்பம் எங்கே இருக்கிறது? அவனவனுக்கேற்பட்ட சுய தர்மத்தைச் செய்து கொண்டு போவதிலே, பிறருக்குநன்மையானது எதுவோ அதை அறிந்து செய்வதிலே, அப்படிச் செய்யுங்கால் குறுக்கிடும் இடையூறுகளைச் சமாளிப்பதிலே, நித்தியமானது எது என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு அதன் மீது நாட்டஞ் செலுத்துவதிலே, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக எதையும் மிதமாக அனுபவிப்பதிலே இன்பம் இருக்கிறது.

துன்பம் எங்கே இருக்கிறது? கடமையை அடிப்படையாகக் கொள்ளாது கொண்டாடப்படும் உரிமையிலே, பாவமென்று பெரியோர்களால் ஒதுக்கித் தள்ளப்பட்ட செயல்களைச் செய்வதிலே, வாழ்க்கையின் ரகசியமென்ன என்பதை அறிந்து கொள்ளாது நடத்தும் வாழ்க்கையிலே துன்பம் இருக்கிறது.

ஆதலின் மனிதனே, இன்ப துன்பங்களின் இருப்பிடத்தை நன்கு அறிந்து வாழ்க்கையை நடத்து!

11. வீடும் நாடும்

வீட்டின் விரிவுதான் நாடு. வீடு, வேர். நாடு, அதனின்றி வளர்ந்திருக்கும் மரம். வீடின்றேல் நாடில்லை. நாட்டுக்கு அடித்தளமா யமைந்திருப்பது வீடு.

வீடு என்று சொல்லப்படுவது ஒரு சிறு குடிசையா யிருக்கலாம். அதில் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத சில வசதிகள் கூட இல்லாமலிருக்கலாம். இருந் தாலும், அந்தக் குடிசையில் வசிக்கும் மக்களிடம் அறிவும் அன்பும் நிறைந்திருக்கும் பட்சத்தில் அதுவே நற்றவ வானினும் நனி சிறந்ததாகும்.

இங்கே நாம் அறிவு என்று சொல்லி, ஏட்டறி வைச் சுட்டிக்காட்டவில்லை. பரந்து கிடக்கிற உல கத்திலே பயின்று பெறுகிற அறிவையே குறிப்பிடு கிறோம். உலக அறிவு இல்லாமல் ஏட்டு அறிவு மட்டும் இருந்தால், அதைக் கொண்டு வாழ்க்கைப் பாதையில் சரளமாகச் செல்ல முடியாது. அநேக வளைவுகளைச் சந்திக்க வேண்டியிருக்கும். ஏட்டறிவு இல்லாமல் உலக அறிவு மட்டும் இருந்தால், வாழ்க்கைப் பாதை அவ்வளவு கடினமாயிராது; வளைவுகளைச் சந்திக்க நேரிட்டாலும் அவைகளில் சிக்கிக் கொண்டு, சுற்றிச்

சுற்றி வராமல், கூடிய மட்டில் சுலபமாக மீண்டு விடலாம். ஏட்டு அறிவோடு உலக அறிவும் சேர்ந்திருந்தால், அது, பட்டை தீர்த்ததும் ஒளி நிரம்பியது மான வைரம் போன்றதாகும். வைரம் போன்ற இந்த அறிவை முழு அறிவென்று சொல்லலாம். இதையே இங்கு நாம் குறிப்பிடுகிறோம்.

இதே பிரகாரம் அன்பு என்பது, தன்னலமற்ற, கைம்மாறு கருதாத அன்பையே குறிப்பிடுவதாகும். இந்த அன்பு, உரிமையைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை; கடமையொன்றின் மீதே கவனஞ் செலுத்துகிறது. அப்படிச் செலுத்துவதில் இன்பம் நுகரவல்லது. இந்த அன்பைப் பூரண அன்பு என்று சொல்லலாம். இதையே இங்கு நாம் குறிப்பிடுகிறோம்.

இத்தகைய அறிவும் அன்பும் நிறைந்த மக்களைக் கொண்ட இடம் எங்கு இருந்தாலும், சரி எவ்வளவு சிறியதாயிருந்தாலும் சரி, அதுவே நற்றவ வானினும் நனி சிறந்ததாகும்.

முற் காலத்தில் நமது பாரத நாட்டில், இயற்கையான சூழ்நிலைக்கு மத்தியில் சிறிய சிறிய கிராமங்கள் அமைந்திருந்தன. அவற்றில் சிறு சிறு வீடுகள் கட்டிக்கொண்டு, சமுதாயத்தின் பல்வேறு படியிலுள்ளவர்களும் தங்கள் தங்கள் சுய தருமத்தை நடத்திக் கொண்டு, ஒற்றுமை உணர்ச்சியுடன் இல்லற வாழ்க்கையை இனிதே நடத்தி வந்தார்கள். இந்த வீடுகள் சிறியனவாயிருந்த போதிலும், இவற்றில் வசித்து வந்தவர்களுடைய எல்லாவித தேவைகளையும் நிறைவேற்றிக் கொடுக்கக் கூடியன வாகவும் அதே சமயத்தில் வருவோர் போவோருக்கு வசதியளிக்கக் கூடியன வாகவும் இருந்தன. பிறர் பார்த்து மெச்ச வேண்டுமென்பதற்காகவோ, சுயமாகவே ஏற்படுத்திக் கொண்ட அந்தஸ்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள

வேண்டு மென்பதற்காகவோ இவை கட்டப் பெறவில்லை.

இல்லறத்திற்கு அடுத்த நிலையிலுள்ள வானப்பிரஸ்தர்களும், அதற்கடுத்த நிலையிலுள்ள சந்நியாசிகளும், ஜன சந்தடிக்கப்பாற் பட்ட இயற்கையான தொரு சூழ் நிலையில் சிறு சிறு குடில்கள் அமைத்துக் கொண்டு அவற்றில் வாழ்க்கையை வாழ்ந்து காட்டி வந்தார்கள். இந்தச் சிறு குடில்கள், ஆசிரமங்கள் என்ற புனிதமான பெயரைப் பெற்று, அரண்மனையில் வசித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் உள்பட சமுதாயத்தின் பல வகையினருக்கு, வாழ்க்கையின் லட்சணம் இன்னதென்று தெரிவிக்கும் தீப ஸ்தம்பங்களாய் விளங்கிக் கொண்டிருந்தன. அரண்மனைகளில் வசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள், இந்த ஆசிரமங்களில் வாழ்ந்து வந்தவர்களைப் பற்றி அடிக்கடி பேசி வந்தார்கள்; இவைகளுக்கு அடிக்கடி வந்து போவதைப் பெருமையாகக் கருதினார்கள்.

ஆனால் இப்பொழுது, நாகரிகம் முதிர்ந்திருக்கிற இந்தக்காலத்தில், கிராம வாழ்க்கைக்கு மதிப்புப்போய் விட்டது; ஆசிரமங்களுக்கிருந்த புனிதத்தன்மை மங்கி விட்டது. ஜன சந்தடிக்கு மத்தியில் பெரிய பெரிய வீடுகள் கட்டிக்கொண்டு அவற்றில் வாழ்க்கையின் லட்சணம் இன்னதென்று தெரிந்து கொள்ளாமல் வாழ்க்கையை நடத்துவதுதான் கௌரவம் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டிருக்கிறது; வலுத்தும் வருகிறது. பொதுவாகவே உருவத்திற்கு உயர்வு கொடுக்கிற காலமிது. இது கிடக்கட்டும்.

வீடு என்பது என்ன? விடுதலையளிப்பது வீடு. எதிலிருந்து விடுதலை? பிரதியொரு மனிதனும், தன்னுடைய அன்றாடப் பிழைப்புக்காக, ஏதோ ஒருவிதமான உழைப்பை மேற்கொள்ள வேண்டியவரையிருக்கிறான்.

அந்த உழைப்பு, அவனுக்குச் சில சமயங்களில் சோர்வைத் தருகிறது. சில சமயங்களில் கவலையைக் கொடுக்கிறது. தனக்கேற்பட்ட வேலையை ஆசையோடு தொடங்குகிறான் ஆனால், வேலைமுடிந்ததும் ஆசாபங்கமே உண்டாகிறது. இப்படிக்கே சார்வினாலும் கவலையினாலும் ஆசா பங்கத்தினாலும் மனம் வாடிப் போகின்ற நிலையில் அவன் வீட்டுக்கு வருகிறான். வந்ததும் ஒருவிதமான விடுதலை உணர்ச்சி அவனுக்கு உண்டாகிறது. அதாவது வீட்டுக்குள் நுழையும் வரையில் அவனைப் பற்றிக் கொண்டிருந்த சோர்வு, கவலை, ஆசாபங்கம் ஆகியவெல்லாம் அவனை விட்டு அகன்று போகின்றன. அவற்றினின்று விடுதலையடைந்து விட்டோமென்ற ஆறுதல் அவனுக்கு உண்டாகிறது. அதிலிருந்து ஒரு பெருமூச்சு வெளி வருகிறது. அந்தப் பெருமூச்சில் சுதந்திர மணம் வீசுகிறது.

மற்றும் வீடுதான், மனிதனுக்குச் சமத்துவ எண்ணத்தையும் சகோதர உணர்ச்சியையும் வளர்த்துக்கொடுக்கிறது. ஒருவன் அலுவலகத்தில், பெரிய அதிகாரியாயிருக்கலாம்; அல்லது சிறிய கையாளாயிருக்கலாம். ஆனால் வீட்டுக்குள் வந்து தன்குடும்பத்தினருடன் பழகுகிற போது அவன் பெரிய அதிகாரியுமில்லை; சிறிய கையாளுமில்லை; குடும்பத்தினரின் ஆசாபாசங்களிலே, சுக துக்கங்களிலே பங்கு கொள்கிற ஒருவனே. தன்னை மேலானவனென்றே கீழானவனென்றே கருதிக் கொண்டு அவன் ஒதுங்கியிருக்க முடியாது. ஒதுங்கியிருக்கவும் கூடாது. அப்படி யிருந்தால் அவன் ஒதுக்கப் பட்டவனாகவே ஆகி விடுவான்.

தவிர அவன், அலுவலகத்திலோ பிற இடங்களிலோ பிறரோடு உறவாடுகிற போது, தான் வேறு

அவர்கள் வேறு என்ற உணர்ச்சியிலேயே மிதந்து கொண்டிருக்கிறான். வீட்டுக்கு வந்ததும் அந்த வேற்றுமை உணர்ச்சி அவனை விட்டு அகன்று விடுகிறது. குடும்பத்தினரோடு தன்னை ஐக்கியப் படுத்திக் கொண்டு விடுகிறான். தன்னுடைய எண்ணங்கள், நம்பிக்கைகள் ஆகிய பலவற்றையும் குடும்பத்தினருடன் பகிர்ந்து கொள்கிறான்.

இங்ஙனம் சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் ஆகிய மூன்றையும் வளர்த்துக் கொடுக்கும் வீடுதான் மதிப்புடையது; புனிதமானது.

வீட்டுணர்ச்சி யென்பதொன்றுண்டு. அது தனிப்பட்டது; சலிப்புத்தராத இன்பத்தைத் தரவல்லது. இரை தேடும் நிமித்தம் பறவையானது எங்கு வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தாலும், மாலை நேரமானதும் தன் வீடாக அமைத்துக் கொண்டிருக்கும் கூட்டுக்குள் அல்லது பொந்துக்குள் வந்து சேர்ந்து விடுகிறது. அப்படி வந்து சேர்ந்து விடவேண்டுமென்பதில் அதற்கிருக்கும் ஆவலை, அது வரும் வேகத்தைக் கொண்டே தெரிந்துகொள்ளலாம். இரைதேடப்போகுங்காலத்தில், தான்பட்ட துன்பங்களை யெல்லாம்கூட்டிலே வந்து சேர்ந்து விட்ட இன்பத்திலே மறந்து விடுகிறது. ஆகாயத்தில் எவ்வளவு உயரம்பறந்து சென்றாலும், இரையைக் கண்டுபிடிக்க, தன் பார்வையை எங்குச் செலுத்தினாலும், தான் வசிக்கும் கூட்டின் நினைவு அதற்கு இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. அந்த நினைவே, அதன் இரை தேடும் முயற்சிக்கு உற்சாகந்தருவதாயிருக்கிறது. காட்டிலே திரியும் மிருகமும் இப்படித்தான். இரைக்காக எவ்வளவு தொலைவு சென்றாலும், இருட்டும் நேரத்தில் தன் குகைக்குள் வந்து அடைக்கலம் புகுந்து கொள்வதில்தான் ஆர்வம் காட்டுகிறது. மனிதனுக்குக் கேட்க வேண்டுமா?

எந்த வேலையில் எவ்வளவு மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்த போதிலும் வீட்டு நினைவு அவனை விட்டகல்வதில்லை. பெரிய பதவியில் இருக்கின்றவன் முதல் சிற்றூர் வரையில் யாரும், தங்களுடைய அலுவல்களுக்கு மத்தியில். வீட்டிலுள்ள குழந்தைகளின் மழலைச் சொற்களை நினைவிலே கொண்டு வராமலிருப்பதில்லை; அந்த மழலைச் சொற்களைப் பிறரிடம் சொல்லி மகிழாமலிருப்பதில்லை. அப்படிச் சொல்லி அனுபவிக்கின்ற மகிழ்ச்சியே அவர்களுடைய அலுவல்களுக்குத் தெம்பூட்டுவதாயிருக்கிறது.

நம்முடையதல்லாத வேறொரு வீட்டுக்குச் செல்கிறோம். அங்குள்ளவர்கள் நம்மை அன்பாக உபசரிக்கிறார்கள். அவர்கள் நம்மைப் பார்க்கிற பார்வை, நம்மோடு பேசுகிற பேச்சு, நமக்காகச் செய்கிற காரியம் யாவும் நம்மை அவர்களோடு ஒன்றுபடச் செய்கின்றன. அப்பொழுது நாம் என்ன சொல்கிறோம்? 'என் வீட்டிலிருப்பது போலவே இங்கு இருப்பதாக உணர்கிறேன்' என்று சொல்கிறோம். அதாவது, நம்மோடு ஒன்றியிருக்கும் வீட்டுணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துகிறோம். எந்த வீடு, தன்னை நாடி வருவோரை வீட்டுணர்ச்சி பெறும்படி செய்கிறதோ அந்த வீடுதான், வீடு என்ற சொல்லின் முழுப் பொருளைக் கொண்ட வீடாகும்.

வீட்டின் அருமை, சிறிது காலம் வீட்டிற்கு வராமல் வெளியே தங்கியிருந்து பார்த்தால்தான் தெரியும். பசுந்திடலின் அருமை, மணற்காட்டில் சிறிது தூரம் சென்றால் தானே தெரிகிறது? மணற்காடு விரிந்தும் பரந்தும் இருக்கிறது. அதில் எவ்விதக் கட்டுப்பாடுகளுமின்றி எவ்வளவு காலமானாலும் சுற்றித் திரியலாமென்று கருதி அதில் ஒருவன் பிரவேசிப்பானாகில், பிரவேசித்துச் சிறிது தூரம் செல்லும் வரை தேகத்தில்

தெம்பு இருக்கலாம். பிறகு? உடற் சோர்வு, உள்ளச் சோர்வு எல்லாம் உண்டாகி, திக்கு திசை தெரியாமல் திரிய வேண்டியதுதான்; நீரெங்கே, நிழலெங்கே என்று ஏங்கித் தவிக்க வேண்டியதுதான். வீட்டை விட்டு வெளியே சென்றால் சுதந்திரமாயிருக்கலாமென்று கருதிச் செல்கிறவன் இந்தக் கதியைத்தான் அடைவான்.

இல்லற வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருப்பவனுக்கு வீட்டுணர்ச்சி இருக்கத்தான் செய்யும்; இருக்கத்தான் வேண்டும். துறவறத்தை மேற்கொண்டிருப்பவன் நிலை வேறு. அவனுக்கு வீடு என்பதொன்றில்லையாயினும் உலகம் பூராவும் அவனுக்கு வீடாகிறது. வீட்டுணர்ச்சியென்பது போய் உலக உணர்ச்சியென்பது வந்து அவனிடம் குடிகொள்கிறது. அவனைப் பற்றி இங்குப் பேச்சு இல்லை.

வீட்டிலிருந்து வெளியே செல்கிற ஒருவன், வயிற்றுப் பிழைப்பு நிமித்தமாகவோ, பட்டம், பதவி, புகழ் இப்படி ஏதோ ஒன்றைச் சம்பாதிப்பதற்காகவோ சில சமயங்களில் கீழான இச்சைகள் பலவற்றிற்குத் தன்னையறியாமல் ஆட்படுகிறான்; மனிதப் பண்புக்கு ஒவ்வாத சில காரியங்களைச் செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குட்படுகிறான். விதி வசத்தினாலோ, சூழ்நிலை காரணமாகவோ அவன் நிலைமை இப்படியாகி விடுகிறது. இதற்காக அவன் பிறகு வருந்தாமலிருப்பதில்லை. ஆனால் அவன், வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்ததும் வேறு மனிதனாகவே ஆகிவிடுகிறான். கீழான இச்சைகள், சுயநல எண்ணங்கள் ஆகிய யாவும் அவனை விட்டகன்று விடுகின்றன. தன்னைச் சுற்றியிருக்கப் பட்டவர்களிடத்தில் அன்பு செலுத்துகிறான். அவர்கள் செலுத்தும் அன்புக்கு வசப்படுகிறான். அவர்களுக்கு நல்லது செய்ய வேண்டும், அப்படிச் செய்வ

தன் மூலம் அவர்களை மகிழ்விக்க வேண்டும் என்பன போன்ற எண்ணங்கள் அவன் மனத்தில் வளர்கின்றன. அவர்களுடைய சுகத்திற்காக, தன்னுடைய சுகத்தைத் தியாகம் செய்ய வேண்டுமென்ற அளவுக்கு அவன் பக்குவப்பட்டு விடுகிறான். இங்ஙனம் தினந்தோறும் வீட்டுத் தொடர்பு கொள்வதன் மூலம் அவன், வீட்டுக்கு வெளியே சஞ்சரிக்கின்ற சமயங்களில் அவனை வந்தடையும் கீழான இச்சைகள், சுயநல எண்ணங்கள் முதலியன காலக்கிரமத்தில் அவனை விட்டு அகன்று போவதற்கான வாய்ப்புகள் அதிகரிக்கின்றன.

இளமையில் வீட்டுப் பராமரிப்புப் பெருதவர்கள், வயது வந்த பிறகு, பலதரப்பட்ட இழி செயல்களைச் செய்யக் கூடியவர்களாகி விடுகிறார்கள். குற்றஞ் செய்து தண்டிக்கப் பெற்ற சிறைவாசிகளில் நூற்றுக்கு எண்பது பேர், இளமையில் வீட்டுப் பராமரிப்புப் பெருதவர்களாகவே இருக்கிறார்களென்று ஓர் அறிஞன் கணக்குப் போட்டுக் காட்டுகிறான். இதனால் வீடு என்பது, மனிதனை நேர்வழிப்படுத்தி விடும் ஓர் உலைக்களம் என்பது தெளிவாகிறது.

வீட்டில் தான் ஒரு மனிதனுடைய நிஜத்தன்மையைக் காணமுடியும். குடும்ப நலத்தை உத்தேசித்து வெளியே செல்கிற போது, அவனுடைய நடை, உடை தோற்றம், பேச்சு, செயல் எல்லாம் அவனுடைய நிஜத்தன்மையை ஓரளவு மறைத்து விடுகின்றன. சுருக்கமாக, வீட்டில் எப்படி இருந்தானோ அப்படியே வெளியில் நடந்து கொள்ள அவனால் முடிவதில்லை. முடியாத நிலையில்தான் அவன் அடிக்கடி சிக்கிக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இந்தச் சிக்கலிலிருந்து அவனை விடுவிப்பது வீடல்லவோ?

இதயங்கள் பல சந்திக்கின்ற இடந்தான் வீடு. இந்த இதயங்கள், ஒரே மாதிரியான ஆசைத்துடிப்புடையனவாகவோ, நம்பிக்கைகள் நிரம்பியனவாகவோ இருப்பதில்லை. அப்படியே விருப்பு வெறுப்புக்களைப் பெறுவதிலோ செலுத்துவதிலோ வித்தியாசப்படுகின்றன. வீட்டுக்கு வெளியே இவை—இந்த இதயங்கள் — சந்திக்கிறபோது ஒன்றோடொன்று மோதிக் கொள்ளவும் செய்கின்றன. ஆனால் வீட்டுக்குள் நுழைந்து விட்டால் இவை எவ்வளவு குதூகலத்துடன் கலகலத்துப் பேசுகின்றன? வெளியில் மோதிக் கொண்டிருந்ததையெல்லாம் அடியோடு மறந்துவிட்டு எவ்வளவு நெருக்கமாக இழைந்து உறவாடுகின்றன?

பிரிந்தவரைச் சேர்த்து வைக்கும் சக்தி வீட்டுக்கு உண்டு. கணவனும் மனைவியுமோ, தந்தையும் மகனுமோ ஏதோ சில காரணங்களினால் பிரிந்திருக்கிறார்களென்று வைத்துக் கொள்வோம். இருந்தாலும் வீட்டின் நினைவு இவர்களை விட்டுப் பிரிவதில்லை. இருதரப்பினருமே, வீட்டிலே பேசியது, நடந்தது எல்லாவற்றையும் அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள்; சில சமயங்களில் தனிமையைத் தேடிச் சென்று அங்குக் கண்ணீர் விடுகிறார்கள். அந்தக் கண்ணீரானது, காலக்கிரமத்தில், எந்தக் காரணங்களுக்காக இவர்கள் பிரிந்தார்களோ அந்தக் காரணங்களைக் கரைந்து போகும்படி செய்து விடுகின்றது. அந்த நிலையில் வீடு இவர்களை அழைக்கிறது. அழைப்பை மறுக்க இவர்களால் முடிவதில்லை. திரும்பவும் வீடு வந்து சேர்ந்து ஒன்று கூடி விடுகிறார்கள். பிரிந்தவர் கூடினால் பேசவும் வேண்டுமோ?

இளமையில் நாம் எந்த வீட்டில் பிறந்து வளர்ந்தோமோ, எந்த வீட்டில் நம்முடைய மழலை மொழிகள் தேன் மழையைப் பொழிந்தனவோ, எந்த வீட்

டில் நம்முடைய தாயின் மணிக்கரங்கள் நம்மைத் தொட்டிலிட்டுத் தாலாட்டித் தூங்க வைத்தனவோ அந்த வீட்டின் நினைவு, நம் ஆயுளுள்ள ளவும் நம்மோடு இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. குழந்தைப் பருவத்தில் நாம் எப்படி ஆடிப்பாடினோ மென்பதை நாம் மறந்து விட்டிருக்கலாம். வயதான பிறகு, வேற்று நாட்டுக்குச் சென்று வேற்று மொழியைப் பேசிக்கொண்டு வேற்றினத்தவரோடு மணங்கலந்து உறவாடலாம். வானளாவிய கட்டடத்தில் இருந்து கொண்டு ஆயிரக்கணக்கான பேரை நாம் அதிகாரஞ் செய்யலாம். ஆனால் எந்த வீட்டில் நமது குழந்தைப் பருவம் கழிந்ததோ அந்த வீட்டை நம்மால் மறக்கவே முடிவதில்லை. அது நம்முடைய இதயத்தில் எப்படியோ, பல வந்தமாகக்கூட, குடி கொண்டு விடுகிறது.

ஒரு மனிதனுடைய மதப்பற்று, கலையுணர்ச்சி, நற்குணங்கள் ஆகிய பலவும் வீட்டில் தான் வித்திடப் பெறுகின்றன. வீட்டின் சூழ்நிலையைப் பொறுத்திருக்கிறது இவை முனை விட்டு வளர்வது. ஆகவே இந்தச் சூழ்நிலை நல்லவிதமாக அமையும்படி பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது, வீட்டுப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்துகிறவர்களின் முக்கியமான கடமையாகும்.

பொதுவாக, நல்ல சூழ்நிலையில் அமைந்திருக்கிற ஒரு வீடு, மனிதனுடைய கோபதாபங்களைச் சுட்டெரிக்கிறது; அவனுடைய 'தான்' என்ற எண்ணப் போக்குக்கு அடிக்கடி தடைக்கல் போடுகிறது; அவனுக்கு அவ்வப்பொழுது உண்டாகும் மனவேதனைகளுக்கு மருந்தளிக்கிறது. மற்றும் அது, வாழ்க்கையில் சறுக்கி விழுந்தாரைக் கை தூக்கி விடுகிறது; வேறுபட்டு வந்தா ரை ஒன்று படுத்தி வாழ்த்துகிறது. அதனால் உண்டாகும் நன்மைகள் அநேகம்.

இனி நாட்டுக்கு வருவோம். வீட்டுக்கு என்னென்ன லட்சணங்கள் சொல்லப்பட்டனவோ அத்தனை லட்சணங்களும் பெரிய அளவில் ஒரு நாட்டுக்குப் பொருந்தியிருக்க வேண்டுமென்று பொதுப்படையாகச் சொல்லலாம். அப்படிப் பொருந்தியிருக்கிற நாடுதான், நிறைந்த நாடு என்று சொல்லப்படுவதற்குரியதாகிறது. உதாரணமாக, வீட்டிலுள்ளவர்கள் அறிவும் அன்புமுடையவர்களாயிருக்கும் பட்சத்தில் நாட்டிலுள்ள அத்தனை பேரும் அவ்விரண்டும் நிறையப் பெற்றவர்களாயிருப்பார்கள்.

வீட்டுணர்ச்சிதான் பெரிய அளவில் நாட்டுணர்ச்சியாகப் பரிணமிக்கிறது. இந்த உணர்ச்சியின் முதிர்ச்சிதான் நாட்டுப் பற்று என்ற புனிதமான பெயரைப் பெறுகிறது. வீட்டு நலனுக்குத் தியாகம் செய்யாதவர்கள், நாட்டு நலனுக்குத் தியாகஞ் செய்ய முடியாது. வீட்டில் பலர் இருந்தபோதிலும், அவர்களை இணைத்துப் பிணைக்கும் மனம் ஒன்றாயிருக்குமானால் நாட்டிலுள்ள அத்தனை பேருக்கும் ஒரே மனம் இருக்கும். அதாவது அனைவரும் ஒருமனப்பட்டவர்களாய் ஒரு குரலுடன் பேசி, ஒரு முகமாகத் தங்கள் கடமையின் மீது கவனஞ் செலுத்துவர்.

ஒரு நாட்டு அரசாங்கத்தின் நிருவாகத் திறமையைக் கணித்துப் பார்க்க, அந்த நாட்டிலுள்ள பெரும்பாலான வீடுகள் எப்படி நிருவகிக்கப்படுகின்றன வென்பதை ஓரளவாவது தெரிந்துகொண்டால் போதும். எவனொருவன் வீட்டுக்குரிய கடமைகளை ஒழுங்காகச் செய்து கொண்டு வருகிறானோ அவனால் தான் நாட்டின் உண்மையான பிரஜையாயிருக்க முடியும். வீட்டுக்குரிய கடமைகளைத் துறந்துவிட்டு நாட்டுக்குப் பணிசெய்ய முன் வருகிறவன் என்றேனும் ஒருநாள் தோல்வியே காண்பான். அவன் பணி,

அவன் எதிர்பார்க்கும் பலனைக் கொடாது. ஏனென்றால் சிறிய அளவில் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்யாதவன் எப்படிப் பெரிய அளவில் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்து வெற்றி காண முடியும்? பத்து அடி தூரம் நடந்து செல்ல மறுக்கிறவன் இருபது கஜ தூரம் எப்படி ஓடுவான்? தவிர, வீட்டிலுள்ளவர்களிடத்தில் அன்பு செலுத்தி ஆதரவளிக்காதவன், நாட்டிலுள்ளவர்களிடத்தில் பரிவு கொண்டு அவர்களுக்குச் சேவை செய்ய முடியுமா?

வீட்டுக்குச் செய்ய வேண்டிய சுருங்கிய கடமையே நாட்டுக்குச் செய்ய வேண்டிய விரிந்த கடமையாகப் பரிணமிக்கிறதென்றாலும், வீட்டில் கொண்டாடும் உரிமையை விரிந்த அளவில் நாட்டில் கொண்டாட முடியாது; கொண்டாடவும் கூடாது. கொண்டாடத் துணிகிறவன் ஒரு பிரஜையின் பொறுப்பை உணராதவன். அப்படி உணராமல் நடந்துகொண்டால் அவன் குற்றவாளியாகக் கருதப்பட்டு அதற்குரிய தண்டனையை அனுபவிக்க வேண்டியவனாகிவிடுவான். அவனுக்குச் சொந்தமான பிரஜா பாத்தியதை கூட அவனிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டு விடுதல்கூடும்.

இன்னும் தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் வீட்டானுடைய உரிமை வேறு; நாட்டானுடைய உரிமை வேறு. என் வீட்டில் ஒரு காலை நீட்டிக் கொண்டு எவ்வளவு நேரமானாலும் படுத்திருக்க எனக்கு உரிமையுண்டு; என்னோடு வசித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கு இடைஞ்சலில்லாத வரையில் என்னை யாரும் கட்டுப்படுத்த முடியாது; அப்படி நீட்டிக்கொண்டு படுக்காதே யென்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் நானே, நாட்டுக்குப் பொதுவான, நாட்டிலுள்ள பலருக்கும் பயன்படுகின்ற பாதையின் நடுவில் என் இரண்டு கால்களையும் நீட்டிக்கொண்டு

படுக்க, பிரஜை என்ற முறையில் எனக்கு உரிமையுண்டு என்று சொல்லிப் படுத்துக் கொள்வேனாகில் நான் சிறைச்சாலைக்கோ பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரிக்கோ அனுப்பப்பட்டுவிடுவேனல்லவா? வீட்டிலே ஒரு தந்தையாகவோ எஜமானனாகவோ இருந்து என் சொற்படி கேளாதவர்களை நான் கண்டிக்கலாம்; உடம்பில் ஊனம் ஏற்படாதவகையில் அவர்களைத் தண்டிக்கவும் செய்யலாம். அதுபோலவே நாட்டின் பிரஜை என்று சொல்லிக்கொண்டு என் சொல் கேளாதவர்களையோ எனக்குப் பிடித்தமில்லாதவர்களையோ நான் கண்டிக்கவோ தண்டிக்கவோ முடியுமா? எனவே உரிமை கொண்டாடும் விஷயத்தில் வீட்டானுக்கும் நாட்டானுக்குமிடையே அநேக வரம்புகளுண்டு.

வீட்டுப் பற்று எந்த விதத்திலும் நாட்டுப் பற்றுக்கு முரண்பட்டதன்று. உண்மையில் வீட்டுப்பற்றில்லாதவன் நாட்டுப் பற்றுடையவனாக இருக்க முடியாது. மூன்று விதமான பற்றுக்கள் சேர்ந்து நாட்டுப் பற்றாகப் பரிணமிக்கிறதென்று பெரியோர்கள் சொல்லிப் போயிருக்கிறார்கள். அதாவது ஓர் உலோபி பணத்தினிடம் வைத்திருக்கும் பற்று, கணவனுக்கும் மனைவிக்குமிடையே நிலவும் பற்று, ஒரு தாயார் தன் குழந்தையினிடம் கொண்டுள்ள பற்று ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்து நாட்டுப் பற்றுகிறது. இந்த மூன்று விதமான பற்றுக்களும் வீட்டிலேதான் பிறந்து வளர்கின்றன என்பதைப் பற்றி நாம் அதிகம் சொல்லத் தேவையில்லை. இந்த மூன்றனுள் முதலாவதான உலோபியின் பற்று, அவனை மட்டுமே சார்ந்திருக்கிறது. பிந்திய இரண்டு பற்றுக்கள் இருவரை மட்டுமே தழுவிக்கொண்டிருக்கின்றன. நாட்டுப் பற்றோ, லட்சக்கணக்கான பேரை அணைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதாவது ஒரு நாட்டில் எத்தனை

பேர் இருக்கிறார்களோ அத்தனை பேரிடத்திலும் அன்பு செலுத்துவதாய் அமைகிறது; அத்தனை பேருடைய நலத்தில் தன்னுடைய நலத்தைக் காண்கிறது.

நீர் வளம், நில வளம், கனி வளம் போன்றவை களைக் கொண்டு ஒரு நாட்டின் சிறுமையையோ பெருமையையோ கணித்துப் பார்க்கக்கூடாது. ஒரு நாடு அனுபவிக்கும் சுதந்திரம், அந்த நாட்டு மக்கள் எந்தெந்த வகையில் சமமான உரிமைகளைப் பெற்றிருக்கிறார்கள், அவர்களிடையே எந்த அளவுக்குச் சகோதர உணர்ச்சி நிலவியிருக்கிறது என்பவைகளைக் கொண்டே அந்த நாட்டின் சிறுமையையோ பெருமையையோ கணித்துப் பார்க்கவேண்டும். வீட்டின் மதிப்பும் இப்படித்தானே கணிக்கப்படுகிறது?

வீட்டிலே ஒருவன் எவ்வளவு உண்மையாக நடந்து கொள்கிறானோ அவ்வளவு உண்மையாகவே நாட்டிலும் நடந்துகொள்ள வேண்டும். வீட்டுக்கொரு நியாயம், நாட்டுக்கொரு நியாயம் என்கிற மாதிரியாக நடந்துகொள்ளக் கூடாது. உதாரணமாக, வீட்டில் அந்நியத் துணிமணிகளை உபயோகித்துக் கொண்டிருக்கிற ஒருவன், வெளியில் செல்கிறபோது மட்டும் நாட்டுப் பொருள்களை உபயோகிப்பானாகில் அவன் வேஷதாரியல்லவா? வீட்டிலே கை நீட்டாத கருமி, நாட்டு விவகாரங்களில் தருமவாணைப் போல் நடக்கலாமா? வீட்டிலே நாள் தவறாமல் கடவுளுக்குப் பூசை செய்கிறவன், நாட்டிலே, விவரம் தெரியாத ஒரு சிலருடைய கரகோஷத்தைப் பெறும் பொருட்டு அந்தக் கடவுளைப் பழித்துப் பேசலாமா? இந்த மாதிரியான விஷயங்களில் ஒரு மனிதன், வீட்டில் எப்படிப்பட்டவனாக இருக்கிறானோ அப்படிப்பட்டவனாகவே நாட்டிலும் நடந்துகொள்ள வேண்டும்.

வீட்டுக்குடைய ஒருவன், எப்படித் தன்னைச்சுற்றி யிருக்கிறவர்கள் நன்மை பெறும் பொருட்டு, தன்னுடைய நன்மையை விட்டுக்கொடுக்கிறானோ அப்படியே ஒரு நாட்டுப் பிரஜையும் அந்த நாட்டு மக்களுடைய நன்மைக்காக, தன் சொந்த நன்மையை ஓரளவேனும் விட்டுக்கொடுக்க வேண்டும். இந்தத் தியாக உணர்ச்சியை ஒரு சிறிதளவாவது ஒரு பிரஜை பெற்றிரா விட்டால் அவன் நாட்டு முன்னேற்றத்திற்கு முட்டுக்கட்டைபோட்டுக்கொண்டிருக்கிறவனாகவே கருதப்படுவான். அவனுடைய பிரஜா பாத்தியதை எப்பொழுதேனும் பறிமுதலானால் அப்பொழுது அவனுக்குப் பரிந்து பேச யாரும் முன் வரமாட்டார்கள்.

ஒருவன், தாய் நாட்டின்மீது கொண்டுள்ள பற்று, அவன் வெளி நாட்டிலே தங்கியிருக்கிற போதுதான் நன்றாக வெளிப்படுகிறது. “வெளி நாட்டில் சிறிது காலம் தங்கியிரு; அப்பொழுது தாய் நாட்டுப் பற்று எப்படிப் பட்டதென்பது உனக்குத் தெரியும்” என்று ஓர் அறிஞன் உபதேசம் செய்கிறான் அதிகார சக்தியினால் நாடு கடத்தப் பட்டவர்கள், தங்கள் நாட்டை நினைத்துக் கொண்டு புலம்பியிருக்கின்ற உருக்கமான வரலாறுகளை உலக சரித்திர ஏடுகளிலே காண்கிறோமில்லையா?

12. காலமும் கடவுளும்

உலகத்தின் வயது, எடை, பரிமாணம் ஆகியவற்றைக் கணக்கிட்டுச் சொல்லுகிறார்கள். கரை வகுத்துக் கொள்ளாத சமுத்திரத்தின் ஆழத்தை அங்குலம் வரை நிர்ணயித்து விடுகிறார்கள். விண் மீன்களின் எண்ணிக்கையை எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள். ஆனால் காலத்தைக் கணக்கிட்டு யாரும் சொல்ல வில்லை. அது கடவுளைப் போல் ஆதி அந்தமில்லாதது; பிறப்பு இறப்பு அற்றது; அதற்கு உருவம் இல்லை; ஓய்வு மில்லை. கடவுள் ஆடிக்கொண்டே இருக்கிறார். காலம் ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது. உருவங்கடந்த கடவுளுக்கு, கற்பனையிலாவது உருவம் சமைத்துப் பார்க்க முடிகிறது. ஆனால் காலத்தை அப்படிப்பார்க்க முடிவதில்லை. அது, கற்பனைக்கு அப்பால் இருந்து கொண்டு உயிரினங்களை ஆட்டி வைக்கிறது.

கடவுளைக் காட்டிலும் காலம் வலியதோ என்று ஒரு சமயம் நினைக்கத்தோன்றுகிறது. ஏனென்றால், கடவுளைப்பக்தியினால் வசப்படுத்திவிடலாம்; பிடித்துக் கட்டி விடலாம். பக்தன், எந்த உருவத்தில் அவரைப் பார்க்க விரும்புகிறானோ அந்த உருவம் எடுத்துக் கொண்டு பக்தனிடம் ஓடி வருகின்றார். அவனுக்குக்

குற்றேவல் செய்யவும் அவர் தயங்குவதில்லை. பாண்டவரில் ஒருவனான சுகதேவன், கண்ணபிரானைத் தன் 'கருத்தினால் பிணித்த' கதையைப் பாரதத்தில் படிக்கிறோம். மணிவாசகப் பெருமான் "இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்; எங்கு எழுந்தருளுவது இனியே" என்று சொல்லி ஆண்டவனுக்குத் தடையுத்தரவு போட்டு விடுகிறார். துருவன், தன் விருப்பத்திற் குகந்த முறையிலேயே, அணுவினும், அணுவாய், மகத்திற்கும் மகத்தாயுள்ள அந்தப் பரமனைக் கண்டு களித்தான். இன்னும் ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும், தாங்கள் கருதிய வடிவத்தில் இறைவனைப் பார்த்து, பிறவிக் கடலை நீந்திக் கடந்திருக்கின்றனர். இவர்களுக்கு அந்தப்பரமன், "பால் நினைந் தூட்டும் தாயினும் சாலப்பரிந்து" ஓடி வந்தோ, இருந்த இடத்தில் இருந்து கொண்டோ உதவியிருக்கிறார். காலத்தை, இப்படிப் பக்தியினாலோ வேறு உபாயத்தினாலோ வசப்படுத்த முடியுமா? பிடித்துக் கட்ட முடியுமா? அது, யாருக்கும் எதற்கும் கட்டுப் படாமலல்லவோ ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.

கடவுளைத் தந்திரத்தினால் வசப்படுத்த முடியா விட்டாலும் மந்திரத்தினால் வசப்படுத்த முடியுமென்று சிலர் சாதிக்கிறார்கள். இருக்கலாம். ஆனால் காலத்திடம் தந்திரமோ, மந்திரமோ எதுவும் பலிக்காது. இரண்டினாலும் அதை வசப்படுத்த முடியாது.

ஆனால் கடவுளுக்கும் காலத்திற்கும் ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் ஒற்றுமை இருப்பதாகத் தெரிகிறது. கடவுள் இனையவரென்றும் முதிய வரென்றும் ஞானிய நென்றும் கர்ம வீரரென்றும் வேற்றுமை பாராட்டாமல் எல்லோருக்கும் வசப்படுகிறார்; கட்டுப் படுகிறார். அது போலவே காலமும், யாரையும், எவ்வித வித்தியாசமும் பாராட்டாமல் தன் வசமாக்கிக் கொள்கிறது. காலத்

தின் ஆதிக்கத்திற்குக் கட்டுப்படாதவர் உலகத்தில் யாரும் இல்லையல்லவா?

கடவுள், தந்திரத்திற்கு வசப்படாதவர் என்று சொன்னாலும் அவர் பெரிய தந்திரசாலி யென்று கருத வேண்டியிருக்கிறது. அவர், தாம்மட்டும், காலங் கடந்த நிலையில் இருந்து கொண்டு, தமது படைப்புக்குட்பட்ட அனைத்தையும் காலத்திற்குக்கட்டுப்படுத்தி விட்டு வேடிக்கை பார்க்கிறார். அவர் ஏன் தம்மைப் போல் தமது படைப்புக்களைக் கருதக்கூடாது? காலங் கடந்த நிலையில் வைக்கக்கூடாது.

ஆனால், இது விஷயத்தில் அவர் ஒரு தலைச் சார்பாகவே நடந்து வந்திருக்கிறார். இந்த பூவுலகைப் போல் வானுலகையும் படைத்தவர் அவர்தானே? அப்படியிருக்க வானுலகத்திலுள்ளவர்களுக்கு மட்டும் நரை, திரை மூப்பு, மரணம் இவை எதுவும் இல்லை. யென்று ஏன் நியதி செய்து வைத்திருக்கிறார்? அவர்களுக்கு மட்டும், கண் சிமிட்டுவது, கால் பதிய நடப்பது போன்ற சிரமங்களிலிருந்து ஏன் விடுதலை யளித்திருக்கிறார்? காலத்தின் ஆதிக்கம் அங்கு மட்டும் ஏன் செல்லுபடியாகச் செய்யவில்லை.

அவரைப் பார்த்து இந்தக் கேள்விகளைக் கேட்பது யார்? கேட்டால் தான் அவர் எங்கே பதில் சொல்லப் போகிறார்? அவருக்குத்தான் உருவமே இல்லையே.

கடவுளுக்கு எத்தனையோ அலுவல்கள்! எத்தனையோ பொறுப்புக்கள்! எல்லாவற்றையும் ஒரே சமயத்தில் கவனிக்க வேண்டியவராயிருக்கிறார். ஒரு பக்கம் படைத்துக் கொண்டும், மற்றொரு பக்கம் படைத்தவற்றைக் காப்பாற்றிக் கொண்டும், இன்னொரு பக்கம்படைத்த விகிதாசாரத்திற்குப் படைத்தவற்றை அழித்துக் கொண்டும் வர வேண்டியிருக்கிறது. இப்படிச் செய்ததையே திருப்பித் திருப்பிச் செய்து

கொண்டிருப்பதில் அவர் சிறிதும் சலிப்புக் காட்டுவதில்லை. இதனை ஒருவிளையாட்டாகவே கருதுகின்றார்

மற்றும் கடவுள், ஒரு சமயம் காலைத் தூக்கி ஆடுகின்றார்; இன்னொரு சமயம் காலை நீட்டிப் படுத்துத் தூங்குகின்றார். ஆடுவது அம்பலத்தில்; படுத்துத் தூங்குவது பாற்கடலில். ஆடும் பொழுது செம்மேனியராகத் திகழ்கின்றார்; படுத்துத் தூங்கும் பொழுது கருமேனியராகக்காட்சியளிக்கின்றார். இன்னும் ஆடிக் கொண்டே அசைவற்றிருக்கிறார்; தூங்கிக்கொண்டே விழித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் ஆட்டத்தில் வகையுண்டு; கிரமமுண்டு, அப்படியே அவர் அறிதூயிலில் இனிமையுண்டு; உண்மையுண்டு, ஆம்; எத்தனையோ நன்மைகளுமுண்டு.

காலத்திற்கு இவையெல்லாம் ஒன்றுமே இல்லை. ஓடிக்கொண்டேயிருப்பதுதான் அதன் வேலை. ஓடுவதிலும் நிதானமுண்டா? இல்லை. ஒரே வேகந்தான். காலம் பறக்கிறது என்று சொல்வார்கள். அஃது எவ்வளவு உண்மை! காலத்தின் வேகத்தை யாராவது கணித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்களா? இல்லை. மின்னல் வேகமென்றும், காற்று வேகமென்றும், மனோ வேகமென்றும் இப்படி என்னென்னவோ சொல்லுகிறார்கள். இவைகளுக்குச் சமமாகக் காலத்தின் வேகத்தைச் சொல்லலாமா? அல்லது கண்மூடிக் கண் திறப்பதற்குள் காலம் ஓடுகிறதென்று கூறலாமா?

மற்றும் காலமானது, பறந்துகொண்டே மனிதவர்க்கம், பிராணி வர்க்கம், தாவர வர்க்கம் இப்படி எல்லாவற்றினிடத்திலும் என்னென்ன மாறுதல்களை உண்டாபண்ணி விடுகிறது! அதனால் கோடி முக்கப் பெறாத படைப்பே இல்லையென்று சொல்லலாம். இரண்டு மூன்று துளிகளோடு பூமியிலிருந்து தலை

தூக்கிய செடியானது, நம் கண் முன்னேயே, கப்பும் கிளையும் கொண்ட பெரிய மரமாகிப் பூவும் பிஞ்சும் கனியும் தருகிறதென்று சொன்னால், அது காலத்தின் திருவிளையாடலல்லவா? சில வருஷங்களுக்கு முந்திச் சந்தித்த நமது நண்பனை இப்பொழுது பார்த்தால் அவனிடத்தில் எவ்வளவு மாறுதல்கள் தென்படுகின்றன? கடவுள், அவனைப் படைக்கிறபோது படைப்புத் தொழிலில் தமக்குள்ள முழுத் திறமையையும் காட்ட வேண்டுமென்று கருதி, அவன் முதுகை, உயரமாக வளரும் தேக்கு மரத்தைப்போல் நேராக நிமிர்த்தி வைத்தார்; சிவந்த மாங்கனியை நறுக்கி இரண்டு பக்கத்துக் கதுப்புகளையும் அவனுடைய இரண்டு கன்னங்களிலும் ஒட்டவைத்தார்; மின்னலின் வெளிச்சத்தில் சிறிது பிரித்தெடுத்து அவனுடைய இரு விழிகளிலும் எப்படியோ புகுத்தி வைத்தார்; தனக்கு எத்தனை திருநாமங்கள் உண்டோ அத்தனையையும் எழுதுவதற்குத் தோதாக இருக்கிற மாதிரி, அவனுடைய நெற்றியை அகன்ற ஏடாக உருவாக்கினார். அந்த அகன்ற நெற்றி, அவனுடைய கூரிய அறிவை எடுத்துச் சொல்லும் விளம்பரப் பலகையாக இருந்தது. அவையெல்லாம் இப்பொழுது எங்கே? காலமானது, கடவுளின் படைப்பில் மாறுதல் செய்துவிடக் கூடிய சக்தி, தன்னிடம் இருக்கிறதென்று நிரூபித்துக் காட்டுகின்ற முறையில். அவன் முதுகை, நானேற்றப்பட்ட வில்லாக்கிவிட்டது; அவனுடைய கதுப்புக் கன்னங்களை நீரற்ற வறண்ட குழிகளாக்கி அவற்றில் கவலையையும் தளர்ச்சியையும் நிரப்பிவிட்டது. அவன் கண்களிலிருந்த ஒளியைப் பறித்துக் கொண்டு அதற்குப் பதில் பூஞ்சணத்தைப் பரப்பிவிட்டது. அவன் நெற்றியா? தனது வேகமான வருகையை முன் கூட்டித் தெரிவிக்கின்ற அறிமுகச் சீட்டுகள் மாதிரி

அந்த நெற்றியிலே எத்தனை கோடுகளை இழுத்துவிட்டிருக்கிறது? இப்படிப் பலவிதமான கோலங்களைக் காட்டும் காலமானது, நிலையாமையின் பிரதிநிதியாயிருந்து கொண்டு, நிலையாயுள்ள கடவுளின் படைப்புத் திறமையைப் பரிசுசித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

காலத்தை, ஆழங்காண முடியாத ஒரு சமுத்திரமாகக் கற்பனை செய்துகொண்டு பார்த்தால், அதிலிருந்து தெறிக்கும் ஒரு திவலையினும் திவலையாகவே மனிதனுடைய ஆயுள் தென்படுகிறது. மனிதனுடைய அதிகபட்ச ஆயுள் நூறு வயது என்று நிர்ணயித்து வைத்திருக்கிறார்கள் பாரத நாட்டுப் பெரியோர்கள். மனிதன் 'இருக்கப்போகிற நாட்கள் நூற்றிருபது வருஷம்' என்று கர்த்தர் அருளியதாக விவிலியம் (ஆதி யாகமம்) கூறுகிறது. காந்தியடிகள், தாம் நூற்றிருபத்தைந்து வருஷம் வாழப்போவதாகத் தன் னம்பிக்கையுடன் சொல்லிவந்தார். ஆனால் எண்பதாவது வயதிலேயே அவருடைய உலக வாழ்க்கை முடிந்துவிட்டது. யார் எந்தவிதமாக அதிகபட்ச வயதை நிர்ணயித்துச் சொல்லிவிட்டுப் போனபோதிலும், பொதுவாகப் பார்க்கிறபோது, நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றைந்து சதவிகிதம் பேர் நூறு வயதை எட்டிப் பாராதவர்களாகவே காலத்தின் ஆக்கிரமிப்புக்குப்பட்டு விடுகிறார்கள். நூறு வயதுக்கு மேல் வாழ்ந்தவர்களோ வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறவர்களோ நூற்றுக் கணக்கில்தான்; ஆயிரக் கணக்கில் என்று கூடச் சொல்ல முடியாது. உலகத்தின் கோடிக்கணக்கான ஜனத் தொகையில் இந்த எண்ணிக்கை எம்மாத் திரம்? நூறு வயதுக்கு மேல் வாழ்ந்த முனிவர்கள் பலர் நமது நாட்டில் இருந்துவந்தார்கள்; இப்பொழுதும் இருந்து வருகிறார்கள். இவர்கள் உலக சந்தடியின் ஆரவாரத்திலிருந்து ஒதுங்கி வாழ்ந்து வருகிற

படியால், இவர்களைப் பற்றிய விவரங்கள் நமக்குச் சரியாகத் தெரியவில்லை. இவர்களைத் தவிர, என்றென்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறவர்களென்று சிலர், நமது பண்டைய நூல்களின் வாயிலாக நமக்கு அறிமுகமாகிறார்கள். இவர்கள், காலத்தின் ஆக்கிரமிப்புச் சக்திக்குட்படாதவர்கள். இவர்களைச் சிரஞ்சீவிகளென்று போற்றுகிறோம். இவர்கள் முறையே அசுவத்தாமன், மகாபலிசக்கரவர்த்தி, வியாசன், அனுமான், விபீஷணன், கிருபன் ஆகிய எழுபேரென்று சிலர் சொல்லுவர் இவர்களோடு, மார்க்கண்டன், துருவன், பிரகலாதன் ஆகிய இப்படிச் சிலரைச் சேர்த்துக் கூறுவர் வேறு சிலர். சிரஞ்சீவி என்ற சொல்லுக்கு என்ன பொருள் கூறுவது? அசோக வனத்தில் வைகும் சீதை, ராமனுடைய கணையாழியைக் கொண்டு தந்த அனுமனைப் பார்த்து “ஊழி ஓர் பகலாய் ஒதும் யாண்டு எலாம் உலகம் ஏழும் ஏழும் வீவுற்ற ஞான்றும் இன்று என இருத்தி” என்று வாழ்த்துகின்றான். இந்த வாழ்த்துரையைச் சிரஞ்சீவி என்ற சொல்லுக்கு விளக்கவுரையாகக் கொள்ளலாமல்லவா?

தற்காலத்தில் விஞ்ஞான சாஸ்திரம் எவ்வளவு தூரம் முன்னேறினாலும், அதனால் இத்தகைய சிரஞ்சீவிகளைச் சிருஷ்டிக்க முடியுமா? சந்தேகந்தான்.

நூறு வயதுக்கு மேற்பட்டு வாழ்ந்த ஒரு சிலருடைய பட்டியலை விவிலியம் ஆதியாகமத்தில் காண்கிறோம். இவர்கள் ‘யுகப் பிரளயத்திற்கு முந்தி வாழ்ந்திருந்தவர்கள்’¹ என்று பொதுவாக அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்களில் மெத்தூசலா² என்பவன்

1 Antedeluvians.

2 Methuselah.

தொள்ளாயிரத்து அறுபத்தொன்பது வருஷம் வாழ்ந்தான். இவன்தான், உலகத்திலேயே அதிகபட்ச வயது வாழ்ந்தவன் என்று விவிலியத்தில் அதிக நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் கருதுகிறார்கள். இஃது எப்படியோ இருந்து போகட்டும். உலகத்தில் தோன்றும் உயிரினங்கள் யாவும், மனிதன் கூட, ஒரு நாளில்லா விட்டால் ஒருநாள் காலத்தின் ஆக்கிரமிப்புச் சக்திக்கு ஆட்பட வேண்டியதுதான்.

ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு காலமுண்டு என்பதை விவிலியம் பின்வருமாறு எடுத்துக் காட்டுகிறது :—

“ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு காலமுண்டு; வானத்தின் கீழிருக்கிற ஒவ்வொரு காரியத்திற்கும் ஒவ்வொரு சமயமுண்டு.

பிறக்க ஒரு காலமுண்டு; இறக்க ஒரு காலமுண்டு. நட ஒரு காலமுண்டு; நட்டதைப் பிடுங்க ஒரு காலமுண்டு.

கொல்ல ஒரு கால முண்டு; குணமாக்க ஒரு கால முண்டு; இடிக்க ஒரு கால முண்டு; கட்ட ஒரு கால முண்டு. அழ ஒரு காலமுண்டு; நகைக்க ஒரு காலமுண்டு. புலம்ப ஒரு காலமுண்டு; நடனம் பண்ண ஒரு காலமுண்டு.

கற்களை எறிந்துவிட ஒரு கால முண்டு; கற்களைக் கோக்க ஒரு காலமுண்டு. தழுவ ஒரு கால முண்டு; தழுவாமலிருக்க ஒரு கால முண்டு.

தேட ஒரு கால முண்டு; இழக்க ஒரு கால முண்டு. காப்பாற்ற ஒரு கால முண்டு; எறிந்து விட ஒரு கால முண்டு.

கிழிக்க ஒரு கால முண்டு; தைக்க ஒரு கால முண்டு. மௌனமாயிருக்க ஒரு கால முண்டு; பேச ஒரு கால முண்டு.

சினேகிக்க ஒரு கால முண்டு; பகைக்க ஒரு கால முண்டு. யுத்தம் பண்ண ஒரு காலமுண்டு; சமாதானம் பண்ண ஒரு கால முண்டு.”

இப்படி ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு கால முண்டாயினும், யாராருக்கு எது எதற்கு எவ்வளவு எவ்வளவு கால மென்பது, மனிதனே, எவருக்கும் தெரியாது. ஏன், உன்னுடைய காலமே, அதாவது உனக்கு நிர்ணயிக்கப் பட்டிருக்கிற காலமே, உனக்குத் தெரியாதல்லவா? ஆதலின் இப்பொழுது உன் கைவசமிருக்கிற காலத்தை வீணாக்காதே. வீணாக்கி விட்டால் அது திரும்பி வராது. பணத்தைச் செலவழித்து விட்டால் திரும்பச் சம்பாதித்துக் கொள்ளலாம். உன் முயற்சியில்லாமலே கூட, சில சமயங்களில் பணம், உன்னிடம் வந்து சேரலாம். காலத்தைச் செலவழித்து விட்டால் திரும்பச் சம்பாதித்துக்கொள்ள முடியாது. பணத்தைச் செலவழித்து விட்டபிறகு. வீணாகச்செலவழித்துவிட்டோமே யென்று வருந்தினால், அந்த வருத்தம், ஒரு கால், உன் முயற்சியைத் தூண்டலாம் நீ இழந்து விட்டிருந்த தன்னம்பிக்கையை அந்த முயற்சியினால் மீண்டும் பெறலாம். ஆனால் காலத்தை வீணாகச் செலவழித்து விட்டு, பிறகு வருந்தினால் அந்த வருத்தம் உனக்கு ஏக்கத்தைத்தான் கொடுக்குமே தவிர ஊக்கத்தைக் கொடாது. ஊக்கத்தை நீ வலுக் கட்டாயமாக வர வழைத்துக் கொண்டால்கூட, அந்த ஊக்கத்தைச் செயல் படுத்தப் போதுமான தேக பலமும் மனோ பலமும் உன்னிடம் இராது. ஆகவே காலத்தை நல்ல விதமாகச் செலவழி. உபயோகமான வழியில் பயன் படுத்து. உன்னுடைய நன்மைக்காக

மட்டுமல்ல; மற்றவர்களுடைய நன்மைக்காகவும் பயன்படுத்து

மனிதனே, கடவுளின் உண்மையில் நம்பிக்கை கொள். அவர் எங்கே இருக்கிறார், எப்படி இருக்கிறார் என்ற கேள்விகளைக் கேட்டுக் கொண்டு தடு மாருதே உன்னைக் காட்டிலும் எல்லா விதத்திலும் மேலான தொரு சக்தி இருக்கிற தென்பதையும், அதுவே இயங்கும் பொருள்களத்தனையையும் இயக்கி வைக்கிறதென்பதையும் ஒரு சமயமில்லாவிட்டால் ஒரு சமயம் நீ ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். சாதாரண காலத்தில் நீ ஒப்புக்கொள்ள மறுத்தாலும், ஆபத்தோ துக்கமோ உன்னை வந்து தாக்குகிற போது, அல்லது முதுமையானது, உன் உடலிலும் உள்ளத்திலும் தளர்ச்சியைக் கொடுக்கத் தொடங்குகிற போது நீ நிச்சயம் ஒப்புக் கொள்ள நேரிடும். அவை வரு முன்னரேயே நீ ஒப்புக் கொண்டு, காலத்தைப்பயனுள்ள வழியில் செலவழிக்க முற்படு வாயேயானால், அந்த ஆபத்தோ, துக்கமோ, முதுமையோ எதுவும் உன்னை அதிகமாகப் பாதிக்காது. அந்த மேலான சக்திதான் கடவுள். அவர் தான் உனக்கு நல்வழி காட்ட வல்லவர். அவர் வல்லமையில் நம்பிக்கை கொள். அவரைப் போற்று.

வெ. சாமிநாத சர்மா எழுதிய

தலை தீபாவளி!

1. தலை தீபாவளி! 2. மாரியாயி எங்கே?
3. பிழைக்கும் வழி 4. வாழ்க்கைச் சக்கரம்
5. நாகரிகக்கல்வி 6. தட்புடல் கல்யாணம்
7. கனவோ? நினைவோ? 8. கண்டதும் காதல்
9. ஜயராமன் எங்கே? என்ற ஒன்பது சிறுகதைகள் அடங்கியிருக்கின்றன. வாழ்க்கையிலுள்ள பல கோணங்களையும் சித்தரித்துக் காட்டும் நூல்.

விலை ரூ. 1—25

தபாற்செலவு தனி

எல்லாப் புத்தக வியாபாரிகளிடமும் கிடைக்கும்

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

புதுக்கோட்டை

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரிண்டிங் சர்வீஸ், புதுக்கோட்டை.